

TỰ DO NGÔN LUẬN

Ban biên tập

Lm NGUYỄN VĂN ĐÀI

Lm PHAN VĂN LỢI

Lm NGUYỄN VĂN LÝ

Tiếng nói của Người Dân Việt Nam đòi Quyền Tự Do Thông Tin Ngôn Luận

Đảng đã tuyên chiến với nhân dân !!!

"Vừa rồi đã có các luồng ý kiến có thể quy vào được là suy thoái tư tưởng chính trị, đạo đức, lối sống... Xem ai có tư tưởng muốn bỏ Điều 4 Hiến pháp không, phủ nhận vai trò lãnh đạo của đảng không? Muốn đa nguyên đa đảng không? Muốn tam quyền phân lập không? Muốn phi chính trị hóa quân đội không? Như thế là suy thoái chứ còn gì nữa!... Ở đâu nữa nào?... Tham gia đi khiếu kiện, biểu tình, ký đơn tập thể... Cho nên các đồng chí quan tâm xử lý cái này!" Những lời ấy, phát xuất từ nhân vật cao cấp nhất của đảng CS, thốt ra nhân một sinh hoạt chính trị quan trọng nhất của đất nước, nhắm vào tập thể rộng lớn nhất của Dân tộc (hàng chục triệu con người đang đòi đất đai tài sản và đòi tự do dân chủ) quả là đáng khắc vào bia miệng ngàn năm và ghi... vào hồ sơ công lý! Nói ra từ một đầu óc từng nổi tiếng với 4 kiên định: kiên định học thuyết Mác-Lê, kiên định chủ nghĩa xã hội, kiên định chế độ độc đảng, kiên định kinh tế quốc doanh chủ đạo, và nay là với 4 "đại" không: không bỏ điều 4, không đa nguyên đa đảng, không tam quyền phân lập, không để quân đội thoát khỏi bàn tay đảng, đó chỉ có thể gọi là một lời tuyên chiến long trọng với nhân dân (chưa kể là một lời xấc láo hỗn xược và lú khờ ngu xuẩn của một tên đầy tớ năng tự xưng như thế nhưng luôn tự coi mình là ông chủ).

Người dân chưa kịp tức vì không ngờ bị đảng CS mà Nguyễn Phú Trọng là đại diện tỏ ra khinh thường và xúc phạm đến mức độ ấy (tha thiết mời người ta góp ý, nhưng khi người ta nói ngược ý mình thì mặt sát lại còn đe dọa), cũng như chưa kịp mừng vì những phát biểu ấy đã làm cho cả thế giới thấy được cái bộ mặt hết sức trắng tráo và gian manh của cộng đảng, cái trí tuệ và tư cách hết sức thấp kém đê hèn của lãnh đạo chế độ, cái nghị quyết "lấy ý" hết sức bịp bợm và vụng về của Quốc hội. Thì chỉ hơn tuần sau, ngày 06-03, Nguyễn Sinh Hùng, chủ tịch Quốc hội gia nô, đã ra một công thư khẩn, gửi đến mọi cấp ủy cộng đảng, mọi cơ quan, mọi tổ chức, mọi địa phương, để tiếp tục "chỉ đạo sát sao" (nghĩa là lèo lái, ép buộc) việc nhân dân góp ý cho Dự thảo HP của đảng. Sau khi cao giọng lên án: "Ở một vài địa phương đã phát hiện có một số cá nhân lợi dụng việc lấy ý kiến nhân dân về Dự thảo sửa đổi HP để truyền bá những quan điểm sai trái, chia rẽ khối đại đoàn kết toàn dân tộc, làm mất lòng tin của nhân dân đối với Đảng, Nhà nước và chế độ ta", Nguyễn Sinh Hùng lớn tiếng đe dọa phải đấu tranh, ngăn chặn việc lợi dụng cơ hội như vậy để "chống phá" các định chế "cao quý" của ông ta!

Được viết sau Kiến nghị 7 điểm rất chí lý và Dự thảo Hiến pháp mang tính dân chủ của 72 trí thức nhân sĩ ngày 19-01, sau Lời Tuyên bố đầy khảng khái của các Công dân tự do ngày 28-02, sau Thư nhận định và góp ý hết sức xác đáng lẫn mạnh mẽ của Hội đồng Giám mục VN ngày 01-03 (cả 3 văn kiện phản bác toàn bộ Dự thảo của CS này lại kéo theo hàng chục ngàn chữ ký ủng hộ), công thư khẩn của Nguyễn Sinh Hùng cũng chỉ vang vọng và củng cố lời tuyên chiến của đảng đối với nhân dân mà nay trước mắt CS chỉ là những kẻ thù nguy hiểm!

• Chính vì thế mà quân đội và công an, hai lực lượng chiến đấu, vốn có bản phận "tuyệt đối trung thành với đảng trước cả Tổ quốc nhân dân và phải bảo vệ đảng trước cả nhân dân và Tổ quốc" (Điều 70 Dự thảo HP sửa đổi) được lập tức lôi vào cuộc, như Nguyễn Phú Trọng đã ra lệnh ngày 28-12-2012: "Quân ủy Trung ương, Đảng ủy Công an Trung ương phải... đấu tranh, ngăn chặn những hành vi lợi dụng dân chủ việc lấy ý kiến nhân dân để tuyên truyền, xuyên tạc, chống phá Đảng". Người ta nhận thấy hầu hết các bài viết phản bác việc bỏ Điều 4 HP, thừa nhận đảng là lực lượng lãnh đạo Nhà nước và xã hội không cần thông qua bầu cử, khảng định quân đội phải là của đảng, trung thành tuyệt đối với đảng... đều xuất phát từ Quân đội và Công an. Lực lượng thứ ba, Ban Tuyên giáo Trung ương, vốn có trách nhiệm giữ vững tư tưởng cán bộ đảng viên, cũng có một số bài viết bảo vệ "quyền lãnh đạo tuyệt đối và đương nhiên" của đảng, nhưng giọng điệu ít hung hăng và giáo điều hơn hai lực lượng vũ trang này. Thử điểm qua vài khuôn mặt.

Trước hết có lẽ là Trung tướng "Phó Giáo sư-Tiến sĩ" Nguyễn Tiến Bình, nguyên chính ủy Học viện quốc phòng. Ngay từ 20-04-2011, ông ta đã viết trên báo QĐND (chắc để dọn đường cho đàn em) rằng trong chiến lược "diễn biến hòa bình" chống phá cách mạng, các thế lực thù địch đã tăng cường những âm mưu, thủ đoạn nhằm "phi chính trị hóa" quân đội, tập trung bài xích cơ chế lãnh đạo của đảng đối với quân đội, hạ thấp vai trò của hệ thống tổ chức đảng, hệ thống chính ủy, công tác chính trị trong quân đội, ra sức truyền bá quan điểm đòi "quốc gia hóa quân đội". Mới đây, ngày 13-03-2013, ông ta còn nói: "Thực tiễn gần 70 năm xây dựng, chiến đấu và trưởng thành của QĐND đã chứng minh và khẳng định vấn đề có tính quy luật: phải luôn coi trọng hàng đầu việc xây dựng quân đội vững mạnh về chính trị" vì "sức mạnh chính trị là đặc trưng bản chất và là ưu thế vượt trội trong sức mạnh của quân đội ta, một quân đội kiểu mới trong lịch sử nhân loại, mang bản chất cách mạng của giai cấp công nhân, có tính nhân dân và tính dân tộc sâu sắc do đảng Cộng sản lãnh đạo". Bản chất chính trị của quân đội kiểu mới này thể hiện ở "sự trung thành tuyệt đối với Đảng, ở nguyên tắc Đảng lãnh đạo trực tiếp về mọi mặt đối với quân đội" (CAND 14-03-2013)

Tiếp đến là Đại tá, Phó Giáo sư Nguyễn Bình Ban, quyền Viện trưởng Viện Lịch sử Công an. Ông ta viết: "Trong suốt quá trình lãnh đạo cách mạng giải phóng dân tộc, chống xâm lược thống nhất đất nước, vai trò lãnh đạo của Đảng ta đã được cả dân tộc thừa nhận và tuân theo". Đoạn ông hô hào: "Chúng ta kiên quyết bác bỏ những luận điệu sai trái, phản động của các thế lực thù địch và cơ hội, xét lại, phủ nhận vai trò lãnh đạo của Đảng hoặc chỉ thừa nhận vai trò lãnh đạo của Đảng trong cách mạng giải phóng dân tộc, đòi Đảng trả lại quyền lực cho nhân dân khi kết thúc thắng lợi cuộc cách mạng dân tộc dân chủ nhân dân. Thực chất là đòi hạ bệ, tước bỏ vai trò lãnh đạo của Đảng, chống lại xu thế phát triển của cách mạng VN là tiến lên Chủ nghĩa Xã hội..." (CAND 23-02-2013). Rõ ràng những tướng lĩnh này chỉ biết nói lấy nói được, bất chấp thực tế là quân đội đã phải hv sinh xương máu hết sức to lớn (do chiến thuật thí người của CS) để xây ngại vàng cho đảng và tạo hồ khôn

**GIẢI NHẬN QUYỀN
VIỆT NAM 2008
GIẢI TRUYỀN THÔNG
LIÊN MẠNG 2011**

TRONG SỐ NÀY

- Trg 01 ▶ **Đảng đã tuyên chiến với nhân dân !!!**
- Trg 03 ▶ **Lời Kêu gọi đấu tranh đòi nhà cầm quyền CSVN phải tổ...**
-Khôi 8406.
- Trg 04 ▶ **Kháng thư tố cáo và phản đối trò trung cầu dân ý gian manh..**
-Khôi 8406.
- Trg 05 ▶ **Tuyên bố của Đức Tt Quảng Độ: Dân chủ là nền tảng phát..**
-Phòng Thông tin Phật giáo QT.
- Trg 08 ▶ **Nhận định và góp ý Dự thảo sửa đổi Hiến pháp năm 1992.**
-Hội đồng Giám mục Việt Nam.
- Trg 09 ▶ **Lời Kêu gọi đòi nhà cầm quyền trung cầu dân ý, xây dựng một..**
-Ht Lê Quang Liêm.
- Trg 10 ▶ **Hãy xây nhà VN trên nền đá vĩnh an.**
-Ms Thân Văn Trường.
- Trg 12 ▶ **Nước Tàu và Đặng Tiểu Bình**
-Chu Chi Nam.
- Trg 15 ▶ **Vì sao phải đi đến tận cùng của sự thật ?**
-Caubay Thiem.
- Trg 17 ▶ **Sao Đảng cứ mãi lợi ngược dòng?**
-Phạm Trần.
- Trg 20 ▶ **Ca dao thời chống Cộng sản.**
-Cù Huy Hà Bảo.
- Trg 21 ▶ **Tại sao đảng CS buộc phải giữ quân đội?**
-Nguyễn Quang Duy.
- Trg 23 ▶ **Thậm cấp chí nguy!**
-Nguyễn Minh Cẩn.
- Trg 25 ▶ **Hiến pháp dù sửa đổi thật hay, đảng vẫn chỉ coi là mớ...**
-Nguyễn Chính Kết.
- Trg 26 ▶ **Nỗi buồn của người công an Cộng sản.**
-Ngô Nhân Dụng.
- Trg 27 ▶ **Hành động ! Hành động !**
-Lê G. (Danlambao).
- Trg 31 ▶ **Dự án boxit tại Tây Nguyên và dự án nhà máy điện hạt nhân**
-Ng.Thế Hùng-Nguyễn Hùng....
- Trg 32 ▶ **"Liệu còn kịp dừng dự án bauxite ở Việt Nam" ?**
-Đài BBC.

Tưởng nhớ những người con yêu của Tổ quốc đã ngã xuống trong trận hải chiến tại Trường Sa 14-03-1988.

cùng cho dân tộc; bất chấp thực tế là công an luôn được đảng xử dụng như công cụ mù quáng để khủng bố tinh thần, cướp bóc tài sản, đày đọa cuộc sống của đồng bào ngổ hầu đảng có thể yên tâm thống trị và hưởng thụ dài lâu.

• Để tấn công giới trí thức nhân sĩ dân chủ, nhiều "tay chân mang học vị" của chế độ cũng ào ào lên tiếng. Tiêu biểu như "Giáo sư-Tiến sĩ" Hoàng Chí Bảo, ủy viên HĐ Lý luận TW. Ông khẳng định trên Vietnamnet ngày 08-03: "Đảng với nhân dân, với nhà nước là thống nhất. Phủ nhận vai trò của Đảng tức là phủ nhận vai trò của nhân dân, phủ nhận ý chí, nguyện vọng của nhân dân, phương hại đến nền độc lập tự do của Tổ quốc, phương hại đến quyền sống, quyền tự do hạnh phúc của nhân dân. Vì bảo vệ dân mà phải bảo vệ Đảng. Vì bảo vệ dân mà phải hiến định điều 4". Ông còn quả quyết: "Đảng có đầy đủ phẩm chất đạo đức xứng đáng làm lực lượng cầm quyền thông qua đánh giá của nhân dân và lịch sử. Sự tồn tại của Đảng là sự tồn tại hợp hiến, hợp pháp... Điều 4 lần này đã hiến định địa vị pháp lý của Đảng một cách rõ ràng, thuận lòng dân và phù hợp với xu hướng phát triển của xã hội hiện đại". Quả là lời đồng hóa đảng với nhân dân hết sức trắng trợn và xung tưng công đức đảng hết sức trắng tráo. Đảng mà đạo đức và vì dân vì nước thật sao?

Trên Vietnamnet ngày 09-03 lại xuất hiện khuôn mặt của "Tiền sĩ-Viện sĩ" Nguyễn Chơn Trung, từng là Chủ nhiệm UB về người Việt ở Nước ngoài. Phê bình đa nguyên đa đảng, ông ta nói: "Bản thân tư tưởng đa đảng, đa nguyên không sai nhưng có sai hay không là ở người sử dụng nó như thế nào. Bác Hồ khi thành lập nước cũng mời các đảng phái có nhiều xu hướng chính trị khác nhau tham gia nhưng với mục tiêu là chống Pháp xâm lược..." Đúng là một kiểu lý luận nực cười. Đa nguyên đa đảng là 1 hình thái mở trong sinh hoạt chính trị, tôn trọng khác biệt, hướng tới tự do và tiến bộ cho xã hội. Người ta có quyền chấp nhận hoặc tẩy chay nó, chứ không phải là sử dụng nó cách đúng hay sai. Từ lý sự cùn này, Ng. C. Trung xuyên tạc lịch sử: "Nhưng càng về sau, khi đối đầu với sự sống chết, nhiều đảng tự rời bỏ kháng chiến, thậm chí theo giặc để chống lại cách mạng, chống lại nhân dân... Lịch sử đã chứng minh không có đảng nào xả thân quên mình làm nên thành tựu vĩ đại như vậy. Từ đó ta khẳng định không có đảng nào thay thế đảng CSVN hiện nay được". Rõ ràng những kẻ mang học vị đầy mình như thế, với bộ dạng cũng nghiêm trang đạo mạo như ai, chỉ là những máy nói, những con vẹt, những tên đầy tớ vô liêm sỉ chẳng hề biết thế nào là biện luận hợp lý và phán đoán chân thực.

• Cuộc tiến công vào nhân dân nói chung thì đảng thực hiện qua chiến dịch cưỡng bức chấp nhận Dự thảo sửa đổi HP đầy sai trái của Quốc hội mà thí điểm đầu tiên là tại SG. Kiểu "trưng cầu dân ý" gian manh và ép buộc này đang được tung ra với toàn bộ "sức mạnh chính trị" của chế độ: hàng vạn cán bộ tuyên vận đến nhà thúc giục, dọa nạt, hàng triệu văn bản HP đối chiếu được in phát không từ hàng ngàn tỷ tiền thuế, hàng trăm cô mỗi xuất hiện trên truyền hình để đầu độc công luận. Trận tấn công tư tưởng này dự kiến mở rộng trên cả nước kéo dài đến cuối tháng 9 năm nay. Và sau đó là bắt đầu cuộc bố ráp trả thù những ai góp ý ngược với đảng.

• Cũng nằm trong trận chiến chống nhân dân, có lẽ phải kể đến đề xuất ghê gớm gần đây của công an là cán bộ thi hành công vụ được quyền bắn chết ngay những ai có hành vi bị cho là nghiêm trọng đe dọa họ. Điều này rất dễ dẫn tới tình trạng lạm quyền nổ súng vào dân và dự thảo nói trên nếu được chấp thuận sẽ không khác nào bản án tử hình khối qua xét xử. Từ bao năm nay, CA đã giết gần cả trăm người dân vô tội mà không hề bị quy trách nhiệm. Trước viễn ảnh toàn dân rồi đây có thể sẽ phải xuống đường chống lại HP quái đản lẫn chế độ CS hung tàn và do đó coi như đe dọa sự sống còn của đảng, đặc biệt của các đảng viên cán bộ đang gây ra tội ác với tổ quốc và đồng bào, dự thảo "xử lý tức thì" này phải chăng là 1 chiến thuật trong chiến cuộc đana đến hồi khốc liệt giữa đảng với toàn dân? BBT

Chân lý của Đảng (Babui - DCVonline)

KHỐI 8406 LỜI KÊU GỌI

ĐẤU TRANH ĐÒI NHÀ CẦM QUYỀN CS PHẢI TỎ CHỨC TẠI VN MỘT CUỘC TRƯNG CẦU DÂN Ý CÓ QUỐC TẾ GIÁM SÁT

.....Việt Nam 07-03-2013.....

Kính gửi:

- Đồng bào Việt Nam trong và ngoài nước.

- Các chính phủ dân chủ, các tổ chức nhân quyền và cộng đồng thế giới tiến bộ.

Ngày 23 tháng 11 năm 2012, Quốc hội nước Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam, khóa 13 (2011-2016) kỳ họp thứ 4 đã thông qua Nghị quyết số 38/2012/QH13, về việc "Tổ chức lấy ý kiến nhân dân về Dự thảo sửa đổi Hiến pháp năm 1992". Trong đó có đoạn: "Quốc hội kêu gọi đồng bào, chiến sĩ cả nước, người Việt Nam định cư ở nước ngoài hưởng ứng và tích cực tham gia đóng góp ý kiến để Hiến pháp thể hiện đầy đủ ý chí, nguyện vọng của nhân dân, đáp ứng yêu cầu xây dựng, phát triển và bảo vệ Tổ quốc trong thời kỳ mới".

Điều 4 của Nghị quyết trên quy định: "Lấy ý kiến nhân dân về toàn bộ Dự thảo sửa đổi Hiến pháp năm 1992, bao gồm: Lời nói đầu; chế độ chính trị; quyền con người, quyền và nghĩa vụ cơ bản của công dân...". Thời gian thực hiện là 3 tháng, từ 2-1-2013 đến 31-3-2013. (Nay vừa được kéo dài tới 30-9-2013).

Nhận thức rõ bản chất của vấn đề, ngày 31/12/2012, Khối 8406 đã ra một bản Tuyên bố vạch trần thủ đoạn lừa mị này của Nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam (NCQ CSVN). Đồng thời khẳng định: Trong suốt hơn 67 năm qua, kể từ ngày 2/9/1945 đến nay, *Quyền phúc quyết của nhân dân* tức là *Quyền dân tộc tự quyết* thông qua một cuộc Trưng Cầu Dân Ý đã bị ông Hồ Chí Minh và các đồng chí cộng sản của ông thủ tiêu hoàn toàn!

Tiếp theo là những diễn biến khác:

- Ngày 19/1/2013, 72 công dân trong nước đã cùng ký tên trong một Bản kiến nghị 7 điểm về việc sửa đổi Hiến pháp 1992. Trong đó, kiến nghị thứ 6 nói rằng: "*Bảo đảm quyền phúc quyết của nhân dân đối với Hiến pháp, thông qua Trưng cầu dân ý được tổ chức thật sự minh bạch và dân chủ với sự giám sát của người dân và báo giới*". Bản dự thảo Hiến pháp mới đính kèm kiến nghị trên, do các chuyên gia luật viết, đã đề cập

đến một chính trường đa đảng ở Việt Nam: "*Các đảng phái chính trị được tự do thành lập và hoạt động theo các nguyên tắc dân chủ. Quyền đối lập chính trị được tôn trọng và Pháp luật bảo đảm sự bình đẳng giữa các đảng phái chính trị*" (Điều 9). Bản kiến nghị cùng với dự thảo Hiến pháp này đã nhanh chóng được hàng ngàn chữ ký của đồng bào Việt Nam cả trong và ngoài nước ủng hộ.

- Như bao lần diễn trò dân chủ giả xưa nay, lần này NCQ CSVN cũng đã sớm lộ mặt thật của họ. Bản tin thời sự của Đài truyền hình Việt Nam tối ngày 25-2-2013 dẫn lời ông Nguyễn Phú Trọng, Tổng bí thư ĐCS VN, nói tại Vĩnh Phúc rằng: "*Đó là các luồng ý kiến có thể quy vào được là suy thoái chính trị, tư tưởng, đạo đức, lối sống*"... Phụ họa với ông Trọng, các nhà "lý luận" của đảng cộng sản Việt Nam cũng nhao nhao ngụy biện: "*Hệ thống chính trị một Đảng và lợi ích của Đảng thống nhất với lợi ích của Tổ quốc, của nhân dân. Tính giai cấp của Đảng cũng gắn liền với tính nhân dân. Ngoài mục đích phục vụ cho lợi ích của nhân dân và Tổ quốc, Đảng ta không có mục đích nào khác*" (!?!)

- Phản ứng nhanh với những điều ông Trọng nói, nhà báo Nguyễn Khắc Kiên trong nước đã viết trong một "vài lời" gởi ông ta: "*Đầu tiên cần phải xác định ông đang nói với ai? Nếu ông nói với nhân dân cả nước thì xin khẳng định luôn là ông không có tư cách*". Tiếp đó anh Kiên trân trọng tuyên bố 5 điều khẳng định những đòi hỏi cơ bản của toàn dân hiện nay về dân chủ. Và cũng nhanh không kém: ngay hôm sau, anh Kiên mất việc ở báo Gia Đình & Xã Hội!

- Thế nhưng, tình hình nay đã khác xưa: một bản "Tuyên Bố Của Các Công Dân Tự Do" (lấy lại phần hai "vài lời" của anh Kiên) được công bố rộng rãi trên Internet, có hàng ngàn chữ ký ủng hộ, với lời mở đầu như sau: "*Chúng tôi không chỉ muốn bỏ Điều 4 trong Hiến pháp hiện hành, mà còn muốn tổ chức một Hội nghị lập hiến, lập một Hiến pháp mới thực sự là ý chí của toàn dân Việt Nam, không phải là ý chí của đảng cộng*

sản như Hiến pháp hiện hành"....

- Ủng hộ mạnh mẽ những người đấu tranh dân chủ Việt Nam trong bài báo có tựa đề "Việt Nam: quá khứ là sự khởi đầu", tác giả Robert Helvey đã khẳng định: "*Người Việt Nam không chấp nhận làm nô lệ. Họ là những người phản kháng không hề nao núng. Bản Tuyên Bố Của Các Công Dân Tự Do là tiếng nói của người dân, nêu lên rõ ràng rằng: sự độc tài sẽ không trụ lại ở Việt Nam được nữa. Đã đủ rồi!*"

- Bức thư ngày 1/3/2013 của Hội đồng Giám mục Công giáo Việt Nam nhận định và góp ý sửa đổi Hiến pháp cũng phân tích rõ sự mâu thuẫn: "*Một mặt, Điều 74 khẳng định Quốc hội là 'cơ quan quyền lực Nhà nước cao nhất'; mặt khác, Điều 4 lại khẳng định đảng cầm quyền là 'lực lượng lãnh đạo Nhà nước và xã hội'. Vậy ai lãnh đạo ai? Phải chăng Quốc hội chỉ là công cụ của đảng cầm quyền? Nếu như thế, việc người dân đi bầu các đại biểu Quốc hội có ý nghĩa gì? Một sự dân chủ thật sự tự do hay chỉ là thứ dân chủ hình thức?*"

- Lời Tuyên bố ngày 5/3/2013 của Đại lão Hòa thượng Thích Quảng Độ, Tăng thống Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất - "Dân chủ là nền tảng phát triển kinh tế, đem lại no cơm ấm áo, hạnh phúc và tự do cho toàn dân"- cũng nói rõ: "*Nhân danh Hội đồng Lương viện GHPGVNTN, tôi ngỏ lời tán thán sự can đảm và cấp thời của hai văn kiện nói trên, đại biểu qua trên mười nghìn chữ ký, đang rửa sạch dư luận xấu của những nền chính trị gian tà cũng cố đặc quyền đặc lợi cho bè nhóm, đồng thời lấy trách nhiệm người công dân biểu tỏ hành động chính trị thân dân và hộ quốc*".

Từ những sự kiện và văn bản trên, Khối 8406 chúng tôi tuyên bố:

1) Cầm phục và hoàn toàn ủng hộ sự bày tỏ chính kiến rất chí tình, chí lý trên đây của các nhân sĩ, trí thức, ký giả, văn nghệ sĩ, của mọi tầng lớp đồng bào Việt Nam cả trong lẫn ngoài nước, cũng như của Hội đồng Giám mục Công giáo và của Đức Tăng thống Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất.

2) Cảnh báo toàn thể Đồng bào Việt Nam trong nước hãy cẩn thận đề phòng những phản ứng điên cuồng và trả thù tàn bạo mà đảng và NCQ CSVN có thể sẽ tung ra trong thời gian tới bằng cách sử dụng lực lượng công an, quân đội, côn đồ để hăm dọa, giam cầm, thủ tiêu những công dân ái quốc đang nỗ lực thay đổi vận mệnh đất nước cách bất bạo động theo chiều hướng dân chủ.

KHỐI 8406 KHÁNG THƯ

TÓ CÁO VÀ PHẢN ĐỐI TRÒ "TRUNG CẦU DÂN Ý" ĐẦY GIAN MANH VÀ CƯỜNG BỨC CỦA NHÀ CẦM QUYỀN CSVN

.....Việt Nam 12-03-2013.....

3) Đòi hỏi bản Hiến pháp hiện hành phải được thay thế hoàn toàn và triệt để bởi một bản Hiến pháp mới của toàn dân, chứ không phải cần được tu sửa vặt vãnh theo ý đồ xấu xa và ngang ngược của NCQ CSVN. Điều họ luôn khẳng định "*Chế độ chính trị độc đảng ở Việt Nam hiện nay là sự lựa chọn của nhân dân và của lịch sử*" là hoàn toàn đối trá và nguy hiểm, không thể nào được Dân tộc Việt Nam hôm nay chấp nhận!

4) Thiết tha kêu gọi đồng bào Việt Nam cả trong lẫn ngoài nước, các chức sắc và tín đồ mọi tôn giáo cùng cộng đồng thế giới tiến bộ tiếp tục ký tên ủng hộ 4 văn kiện nói trên (Kiến nghị 7 điểm, Tuyên bố của các Công dân tự do, Thư của Hội đồng Giám mục VN, Lời tuyên bố của HT Thích Quảng Độ), **đồng thời ký tên ủng hộ việc mở một chiến dịch đấu tranh dân chủ, đòi NCQ CSVN tổ chức một cuộc Trưng Cầu Dân Ý có quốc tế giám sát, với nội dung: Việt Nam nên hay không nên thiết lập một chế độ chính trị dân chủ đa đảng?**

Làm tại Việt Nam ngày 07-3-2013.

Ban điều hành Khối 8406:

1- Linh mục Phan Văn Lợi, Huế, VN.

2- Kỹ sư Đỗ Nam Hải, Sài Gòn, VN.

3- Gs Ng. Chính Kết, Houston, HK.

4- Bà Lư Thị Thu Duyên, Boston, HK.

Với sự hiệp thông của Lm Nguyễn Văn Lý, cựu quân nhân Trần Anh Kim, nhà văn Nguyễn Xuân Nghĩa và nhiều tù nhân chính trị, tôn giáo khác đang ở trong lao tù cộng sản.

Kính thưa

- Toàn thể Đồng bào Việt Nam trong và ngoài nước.

- Các chính phủ dân chủ, các tổ chức nhân quyền quốc tế.

Dự thảo sửa đổi Hiến pháp 1992 do nhà cầm quyền và quốc hội Cộng sản Việt Nam đưa ra từ đầu năm nay để lấy ý kiến của nhân dân đã bị nhân dân:

1- Mạnh mẽ phê phán vì Dự thảo HP này chứa rất nhiều điều mâu thuẫn cũng như triệt tiêu các quyền con người, quyền làm chủ của nhân dân và cơ chế tam quyền phân lập, nhằm duy trì sự cai trị độc tài tàn bạo của đảng CSVN.

2- Quyết liệt đòi hỏi thay thế bằng một Hiến pháp mới và đúng nghĩa của toàn dân, xây dựng trên những nguyên tắc dân chủ theo tiêu chuẩn của nhân loại văn minh hiện thời.

Nhiều văn bản của giới nhân sĩ trí thức (Kiến nghị 7 điểm, Hiến pháp 2013), của giới công dân đấu tranh (Lời Tuyên bố của các Công dân tự do, Kiến nghị của sinh viên và cựu sinh viên Luật khoa Hà Nội), của giới lãnh đạo tinh thần (Thư nhận định và góp ý của Hội đồng GMVN, Tuyên bố của Đức Tăng thống Giáo hội PGVN Thống nhất, Lời Kêu gọi của Giáo hội PGHH Thuận túy), của Khối Tự do Dân chủ 8406 (Lời Kêu gọi của đòi mở cuộc trưng cầu dân ý)... đang được đông đảo người dân Việt Nam trong lẫn ngoài nước đồng tình và nhiệt liệt hưởng ứng.

Thế nhưng, thay vì lắng nghe ý kiến và khát vọng của mọi tầng lớp nhân dân, nhà cầm quyền CSVN một mặt răn đe hăm dọa những ai góp ý trái ngược với đường lối của đảng, một mặt cho tay chân tuyên truyền đối trá nguy hiểm trên các phương tiện truyền thông, mặt khác

nữa đang bày trò ép buộc nhân dân ký đồng ý với bản Dự thảo sửa đổi HP 1992 của họ.

Đó là kể từ hôm 08-03-2013, Ủy ban Nhân dân thành phố HCM đã rầm rộ tung quân nhằm cưỡng bức nhân dân ký tên đồng ý với Dự thảo sửa đổi HP 1992 của đảng Cộng sản. Cán bộ tuyên vận đủ loại và đủ cấp, từ thành phố đến quận huyện phường xã đã được huy động vào từng hộ dân làm công tác "tuyên truyền, vận động" nhưng thực chất là ép buộc.

Khi đến mỗi nhà, các cán bộ này đưa ra một tập tài liệu khoảng 80 trang, gồm 2 phần đối chiếu: Hiến pháp 1992 và bản sửa đổi, cùng một bản mẫu lấy ý kiến mà chỉ có mục "đồng ý với toàn văn" hoặc "đồng ý (hay góp ý, đề nghị sửa đổi, bổ sung) những nội dung khác trong Dự thảo". Chẳng hề có mục "không đồng ý toàn văn" hoặc "không có ý kiến".

Theo kế hoạch, hộ dân nào chấp nhận đồng ý hoàn toàn dự thảo HP đó sẽ không bị gây khó khăn. Trường hợp hộ dân không đồng ý, không có ý kiến hoặc có ý kiến khác sẽ bị nhóm cán bộ ngòai lý tại nhà để 'tuyên truyền, vận động', thậm chí đe dọa.

Đây chính là việc thực hiện công thư khẩn cấp ngày 06-03-2013 của Chủ tịch quốc hội CS Nguyễn Sinh Hùng, yêu cầu tất cả các địa phương phải "*gửi Bảng so sánh giữa Hiến pháp năm 1992 với Dự thảo sửa đổi Hiến pháp năm 1992 kèm theo Bản thuyết minh và Phiếu xin ý kiến đến từng hộ gia đình*". Trong công văn này, ông Nguyễn Sinh Hùng còn yêu cầu các địa phương phải "*kịp thời đấu tranh, ngăn chặn việc lợi dụng góp ý vào Dự thảo sửa đổi Hiến pháp để truyền bá những quan điểm sai trái, chia rẽ khối đại*

TỰ DO NGÔN LUẬN

Bán nguyệt san ra ngày 1

và 15 mỗi tháng

IN VÀ TẶNG TẠI VN

Địa chỉ liên lạc:

witness2005@gmail.com

Muốn đọc tờ báo trên mạng,

xin mời ghé:

<http://8406vn.com>

<http://www.tdngonluan.com>

www.tudodanchuvietnam.net

<http://tudongonluan.atspace.com>

<http://www.viet.no>

Trong trang mạng thứ 1,

thứ 2, và thứ 4 trên đây,

Quý vị có thể tìm thấy

nhiều tài liệu đấu tranh cho

dân chủ tại Việt Nam

đoàn kết toàn dân, chống phá Đảng, Nhà nước và chế độ ta".

Theo ước tính, Sài Gòn hiện có khoảng hơn 10 triệu người đang sinh sống và làm việc, tương đương với khoảng 2,5 triệu hộ dân. Như thế, ít nhất có đến 2,5 triệu tập tài liệu như trên đã được in ra và phát hành. Dự kiến sau thí điểm Sài Gòn, màn kịch này sẽ tiếp tục nở rộ khắp các tỉnh thành trên cả nước.

Vậy là sau khi đã cho các tay cò mỗi xuất hiện trên đài phát thanh, truyền hình và báo công cụ để khen Dự thảo sửa đổi HP 1992 của kẻ cầm quyền cũng như tìm mọi lý lẽ để biện minh cho việc đảng CS được quyền cai trị đất nước mãi mãi, được quyền buộc quân đội phải bảo vệ mình trước cả tổ quốc và nhân dân, thì đảng CS vẫn không đủ tin rằng đã thuyết phục được dân, nên quyết định thực hiện biện pháp áp đặt ý kiến tại nhà, bắt các hộ dân phải ký ủng hộ đảng cho bằng được. Việc gia hạn thời gian góp ý cho Dự thảo HP đến cuối tháng 9-2013 rõ ràng nằm trong âm mưu đảng CS muốn hoàn tất trò áp đặt này trên cả toàn dân Việt Nam!

Trước tình hình này, Khối 8406 chúng tôi tuyên bố:

1- Việc lấy ý kiến “ngỏ” như vậy là một hình thức ép buộc cực kỳ phân dân chủ. Làm thế, người dân chẳng có điều kiện để tự do bày tỏ lập trường của mình và được an toàn khi không đồng ý, vì nhà cầm quyền có thể gây khó dễ hay thậm chí trả thù, trù dập.

2- Trong mỗi gia đình, các thành viên có thể có những ý kiến khác nhau, nên cách lấy ý kiến như thế là một hình thức tước bỏ quyền công dân, sử dụng mối quan hệ gia đình để cưỡng đoạt ý kiến hay quan điểm của mỗi một con người.

3- Đảng CSVN đang dùng tiền thuế của dân cách bất hợp pháp khi lấy ngân sách nhà nước chi trả cho trò vận động nhân dân ủng hộ mình kiểu gian manh và cưỡng bức như vậy, không khác chi các cuộc bỏ phiếu “đăng cử dân bầu” xưa nay. Việc này sẽ tốn thêm hàng ngàn tỷ đồng tiền thuế mà chính nhân dân phải đóng để đảng chi tiêu bừa bãi và sai lạc.

Chúng tôi tha thiết kêu gọi toàn thể Đồng bào VN trong và ngoài nước cũng như các chính phủ dân chủ, các tổ chức nhân quyền quốc tế phải lên án trò “trung cầu dân ý” lừa đảo, độc đoán và quái đản này của đảng và nhà cầm quyền CSVN.

Làm tại Việt Nam, 12-3-2013.

Ban điều hành Khối 8406:

- 1- Lm Phan Văn Lợi, Huế, VN.
- 2- Kỹ sư Đỗ Nam Hải, Sài Gòn, VN.
- 3- Gs Ng. Chính Kết, Houston, HK.
- 4- Bà Lu T. T. Duyên, Boston, HK.

Với sự hiệp thông của Lm Ng. Văn Lý, cựu quân nhân Trần Anh Kim, nhà văn Nguyễn Xuân Nghĩa và nhiều tù nhân chính trị, tôn giáo khác đang ở trong lao tù cộng sản.

mạng Dân Làm Báo với 5 yêu sách :
Bỏ điều 4 trên Hiến pháp và tổ chức Hội nghị Lập hiến / Ủng hộ đa nguyên đa đảng / Đòi hỏi một nhà nước tam quyền phân lập / Phi chính trị hóa quân đội / và Quyền tự do ngôn luận của người công dân ; tính đến hôm nay, ngày 5-3-2013, đã lên tới 4200 chữ ký hậu thuẫn".

(chúng tôi xin bỏ 1 trích đoạn. Btv)

Xin mời quý Bạn đọc xem toàn văn Lời Tuyên bố ấy sau đây :

GIÁO HỘI PHẬT GIÁO VIỆT NAM THỐNG NHẤT VIỆN TĂNG THỐNG

Thanh Minh Thiền viện, 90 Trần Huy Liệu, p. 15, q. Phú Nhuận, Sài Gòn
Phật lịch 2556 – Số 01 /TT/VTT

LỜI TUYÊN BỐ
của Đại lão Hòa thượng Thích

PHÒNG THÔNG TIN PHẬT GIÁO QUỐC TẾ THÔNG CÁO BÁO CHÍ

Tuyên bố của Đức Tăng thống GHPGVNTN Thích Quảng Độ: Dân chủ là nền tảng phát triển kinh tế, đem lại no cơm ấm áo, hạnh phúc và tự do cho toàn dân.

❀❀❀❀ **Paris 06-03-2013** ❀❀❀❀

Đức Tăng thống Thích Quảng Độ vừa gửi sang Phòng Thông tin Phật giáo Quốc tế ở Paris để phổ biến Lời Tuyên bố hậu thuẫn Dân chủ đa nguyên của Hội đồng Lưỡng viện (Viện Tăng thống và Viện Hóa đạo) Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất (GHPGVNTN).

Ký tại Thanh Minh Thiền viện ở Saigon ngày 5-3-2013, qua Lời Tuyên bố hôm nay, Đức Đệ ngũ Tăng thống Thích Quảng Độ nhắc lại hai vấn đề quan trọng mà GHPGVNTN đã ban hành 11 năm trước vào ngày 21-2-2001 “**Lời Kêu gọi cho Dân chủ Việt Nam**” kèm theo **Sách lược Tám điểm Cứu nguy đất nước**, và “**Thư Chúc xuân kính gửi quý vị Nhân sĩ, Trí thức, Văn Nghệ sĩ, và Đồng bào trong và ngoài nước**” nhân dịp Tết Ất Dậu 2005.

Qua Lời Tuyên bố, Đức Tăng thống cũng đề cao hai vấn đề vừa tung ra trong nước : “**Kiến nghị sửa đổi Hiến pháp**” viết ngày 19-1-2013 đăng trên **mạng Bauxite Việt Nam** với 72 chữ ký đọt đầu mà đa số là những công thần chế độ, tính đến hôm nay, ngày 5-3-2013, đã tăng thành 6611 chữ ký, và “**Lời tuyên bố của các Công dân Tự do**” gợi ý từ bài viết của Nhà báo **Nguyễn Đắc Kiên**, công bố ngày 28-2-2013 trên

Quảng Độ, Tăng thống Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất : Dân chủ là nền tảng phát triển kinh tế, đem lại no cơm ấm áo, hạnh phúc và tự do cho toàn dân

Ngày 21 tháng 2 năm 2001, nhân danh Hội đồng Lưỡng viện, Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất (GHPGVNTN), tôi đã công bố “**Lời Kêu gọi cho Dân chủ Việt Nam**” nhân chuẩn bị kỷ niệm Quốc tổ Hùng Vương lần thứ 4880 và năm Thế giới đón chào thiên niên kỷ thứ III. Kèm theo Lời kêu gọi là Sách lược 8 điểm cứu nguy đất nước.

Thời gian đầu thiên niên kỷ ấy, tôi đã nhận thức một thảm nạn kéo dài trên đất nước ta vì dung dưỡng ba sự trạng :

“**Một chính quyền tự thị, bất chấp ý kiến của người khác, đưa tới xu thế độc đảng chuyên quyền ;**

“**Một chính quyền ly khai dân, bất chấp những đòi hỏi thiết tha cho nhân quyền và dân quyền, đưa tới chế độ độc tài ác liệt ;**

“**Một chính quyền lệ thuộc nước ngoài, từ ý thức hệ đến cơ cấu tổ chức bộ máy nhà nước, làm đảo lộn xã hội và nhân văn Việt, mà hậu quả đẩy dân vào tròng ách nô lệ tinh thần và vật chất, làm suy thoái đạo đức và suy liệt quốc gia”.**

Sang Tết Ất Dậu 2005, tôi lại viết **“Thư Chúc xuân kính gửi quý vị Nhân sĩ, Trí thức, Văn Nghệ sĩ, và Đồng bào trong và ngoài nước”**, nhấn mạnh rằng :

“Nhà nước Việt Nam không nên sợ hãi. Chỉ sợ mình không có chính nghĩa, không thật sự có tâm huyết với dân tộc thôi. Chứ sợ gì mất quyền. Đừng sợ có tự do, dân chủ là mình mất quyền. Không đâu. Người dân bây giờ tinh tường lắm. Ai có công, ai thật sự vì dân, vì nước, người ta biết. Hãy xem gương các Đảng cộng sản ở các nước Đông Âu cũ bây giờ đều chấp nhận đa đảng. Thế mà ở Ba Lan, Tiệp Khắc, v.v... dân chúng vẫn có người bỏ phiếu cho đảng Cộng sản, thì có mất gì đâu. Miễn là mọi đảng phái khác cũng được quyền tham dự để cho dân có cơ sở so sánh, lựa chọn, các đảng phái có cơ sở tranh đua phục vụ tổ quốc. Đừng sợ nhiều đảng loạn quyền. Chỉ sợ dân trí bị kìm hãm trong chủ nghĩa ngu dân thôi. Mà đã ngu dân, thì một đảng cũng sinh loạn. Bối cảnh nước ta ngày nay, theo tôi, không cần có vài chục đảng mới thiết lập được dân chủ. Chỉ cần một đảng tả khuynh, một đảng hữu khuynh, một đảng trung hòa đại diện cho các dòng suy nghĩ chính lưu. (...) Nhưng trái lại, phải có nhiều xã hội công dân tự do xuất hiện với mọi quyền con người cơ bản, ắt việc nước sẽ hanh thông, quốc gia sẽ thịnh trị. Điều kiện tiên quyết muốn được như vậy là phải có tự do, dân chủ thật sự để mỗi người và mọi thành phần xã hội được bình đẳng tham gia việc nước. Không sung sướng gì bằng, không hạnh phúc gì bằng, khi những người làm chính trị được chính người dân tin tưởng giao quyền cho.

“Đời sống nhân dân các nước dân chủ ở Bắc Âu là mô thức khá hoàn hảo về sự an lạc và tự do của người dân mà chúng ta có thể học hỏi, nghiên cứu, dung hóa, áp dụng vào bối cảnh Việt Nam.

“Phải có dân chủ đa nguyên thì mới giải quyết mọi vấn nạn bế tắc từ ba mươi năm qua trên đất nước. Pháp nạn của Giáo hội chúng tôi cũng tùy thuộc công cuộc dân chủ hóa này để được giải trừ. Nó là giải pháp thay thế, mà muôn dân trông đợi.

“Thử trầm tĩnh nghĩ xem, có phải là đảo chính bằng lá phiếu dân chủ vẫn hơn là những cuộc đảo chính bằng bạo loạn ?

“Sống trong cảnh huống ngày nay, người có lòng dạ và ưu tư đều bị đẩy vào tâm trạng chờ tức nước vỡ bờ. Thế thì sao không chọn con đường

nhân nghĩa của truyền thống cha ông để nước chờ thuyền thay vì nước lật thuyền ?

“Chẳng nên nghĩ rằng hề có công an cho đồng, nhà tù cho nhiều, và quân đội hùng mạnh là sẽ giữ được quyền bính mãi mãi. Chỗ dựa vững chắc nhất của một chế độ chính trị là lòng dân”.

Gần hai tháng qua, Giáo hội chúng tôi vui mừng thấy giới sĩ phu đất nước, giới trẻ, giới công dân mạng đã gạt phăng sợ hãi bấy lâu, đứng lên nói bằng lời, bằng bài viết, bằng kiến nghị, bằng cả xuống đường đòi hỏi dân chủ hóa đất nước. Điển hình là **“Kiến nghị lập sửa đổi Hiến pháp”** viết ngày 19-1-2013 đăng trên mạng Bauxite Việt Nam với 72 chữ ký đột đầu mà đa số là những công thần chế độ, tính đến hôm nay, ngày 5-3-2013, đã tăng thành 6611 chữ ký ; và **“Lời tuyên bố của các Công dân Tự do”** gợi ý từ bài viết của Nhà báo Nguyễn Đắc Kiên, công bố ngày 28-2-2013 trên mạng Dân Làm Báo với 5 yêu sách : **Bỏ điều 4 trên Hiến pháp và tổ chức Hội nghị Lập hiến / Ưng hộ đa nguyên đa đảng / Đòi hỏi một nhà nước tam quyền phân lập / Phi chính trị hóa quân đội / và Quyền tự do ngôn luận của người công dân ;** tính đến hôm nay, ngày 5-3-2013, đã lên tới 4200 chữ ký hậu thuẫn.

Nhân danh Hội đồng Lương viện Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất, tôi ngỏ lời tán thán sự can đảm và cấp thời của hai văn kiện nói trên, đại biểu qua trên mười nghìn chữ ký, đang rửa sạch dư luận xấu của những nền chính trị gian tà củng cố đặc quyền đặc lợi cho bè nhóm, đồng thời lấy trách nhiệm người công dân biểu tỏ hành động chính trị thân dân và hộ quốc.

Tôi cất lời kêu gọi các nhà lãnh đạo Cộng sản ở Hà Nội hãy tôn trọng quyền dân và quyền sống để cho mọi tầng lớp nhân dân được tự do và toàn quyền phát biểu nhằm xây dựng và phát triển đất nước, mà không bị sự lạm quyền phi pháp của những điều luật gọi là “an ninh quốc gia” kết án, giam tù, như đã cấm cố những người Việt thương nước yêu nòi mà Nhà nước đã sai lầm kết án trong nhiều năm qua.

Tôi xin ghi lại sau đây sách lược Tám Điểm dân chủ hóa Việt Nam mà tôi đề xuất trong **Lời Kêu Gọi Cho Dân Chủ Việt Nam** công bố ngày 21-2-2001, để góp thêm ý kiến với đồng bào các giới trong cuộc trao đổi cho tiến trình dân chủ. Đương nhiên một số vấn đề trong sách lược Tám Điểm này theo với thời gian cần thêm, bớt, bổ sung. Song đại thể vẫn là những

điều cơ bản cho việc xây dựng dân chủ :

“Sách lược 8 điểm cứu nguy đất nước :

“1. Xây dựng một xã hội khoan dung, an lạc, đa nguyên, bình đẳng, không chủ chiến gây thù, điều hành bằng thể chế dân chủ đa đảng ;

“2. Xóa bỏ mọi cơ chế phản dân chủ như lý lịch, hộ khẩu, công an khu vực. Bầu lại một Quốc hội thực sự đại diện quốc dân, dưới quyền giám sát của Liên Hiệp Quốc, với sự tự do bầu cử của toàn dân, và tham gia ứng cử của mọi cá nhân, đảng phái thuộc mọi khuynh hướng ngoài đảng Cộng sản. Thiết lập một Nhà nước pháp quyền theo tinh thần bản Tuyên ngôn Quốc tế Nhân quyền và Công ước Quốc tế về các Quyền Dân sự và Chính trị ;

“3. Đóng cửa vĩnh viễn các Trại tập trung cải tạo. Trả tự do cho tất cả tù nhân chính trị và tù nhân vì lương thức, bị giam giữ tại miền Bắc sau Hiệp định Genève năm 1954, tại miền Nam sau năm 1975. Thỉnh mời các nhân tài, chuyên viên trong số tù nhân này tham gia kiến quốc. Đồng lúc thỉnh mời giới chuyên gia kỹ thuật, trí thức, học giả, mọi cá nhân, đoàn thể ở hải ngoại, vượt biển ra đi sau năm 1975, đem các kinh nghiệm và học thuật thu thái ở các nước tiên tiến về xây dựng quê hương. Hủy bỏ các đạo luật hay nghị định có tính khủng bố trên lĩnh vực tôn giáo và quản chế hành chính ;

“4. Bảo đảm quyền tư hữu ; bảo đảm quyền tự do kinh doanh ; bảo đảm quyền tự do nghiệp đoàn. Ban hành chính sách khẩn trương giúp đỡ công nghiệp hóa canh tác và nâng cao đời sống nông dân, là tiềm lực của đại khối dân tộc. Chấm dứt nền kinh tế thị trường theo định hướng Xã hội chủ nghĩa. Vì nền “kinh tế thị trường theo định hướng xã hội chủ nghĩa” đã lỗi thời và bất lực hình thành một giải pháp cho nhân sinh sau 74 năm thí nghiệm của Nhà nước Liên bang Xô Viết, một nhà nước thù địch với quảng đại nhân dân nên đã bị xóa bỏ đầu thập niên 90. Xây dựng nền kinh tế thị trường phù hợp với xã hội Việt Nam và phát huy theo đường hướng của nền kinh tế tri thức và kinh tế sinh thái. Liên hệ với công cuộc toàn-cầu-hóa theo xu thế văn minh của nhân loại để phát triển kỹ thuật, bảo vệ hòa bình và an ninh thế giới, chống lại các thách thức nghiêm trọng của khuynh hướng toàn-cầu-hóa nô lệ do giới tài phiệt liên lục địa chủ sù. Tận lực xóa bỏ hố ngăn cách giàu nghèo đang tha hóa con người và phân liệt xã hội nước ta ;

“5. Bảo vệ toàn vẹn lãnh thổ quốc gia. Tách lìa chính trị khỏi quân đội và các cơ quan công an, mật vụ. Giải giới binh sĩ xuống mức quốc phòng bình thường theo tiêu chuẩn các quốc gia ở thời bình, để chia sẻ ngân quỹ quốc phòng thái quá cho ngân quỹ giáo dục và ngân quỹ y tế quốc dân. Về giáo dục, cấp tốc đào tạo nhân tài và chuyên gia phục hưng xứ sở, đào luyện một thế hệ trẻ chuyển tiếp đang bị mai một, vì thế hệ lãnh đạo già thì miệt mài chủ chiến, gây thù theo chủ trương vọng ngoại đấu-tranh-giai-cấp làm phân hóa và tê liệt cộng đồng dân tộc, thế hệ đang lên thì bị cuốn hút theo chủ nghĩa kim tiền vì sinh kế bức bách. Về y tế, giải quyết ưu tiên nạn thiếu nhi suy dinh dưỡng và biện pháp phòng bệnh ở nông thôn ;

“6. Bài trừ văn hóa ngoại lai đòi truy hoặc các ý thức hệ phi dân tộc làm xáo trộn tinh nghĩa và đạo lý Việt Nam. Phát huy nền văn hóa truyền thống Việt trong tinh thần khai phóng, sáng tạo và dung hòa với mọi nền văn minh nhân loại. Đề cao ba giá trị tinh thần Nhân, Trí, Dũng của tổ tiên. Thực hiện công bằng xã hội, nam nữ bình quyền, bình đẳng tôn giáo, tôn trọng quyền tự trị và đặc thù văn hóa của các dân tộc ít người cư ngụ trên lãnh thổ nước ta. Bảo vệ quyền lợi ngoại kiều sinh sống làm ăn ở Việt Nam theo luật định và tinh thần hỗ trợ quốc tế. Bảo đảm quyền lợi và nhân phẩm của người Việt sống ở hải ngoại ;

“7. Tôn trọng lãnh thổ các nước láng giềng. Chủ trương hòa thân, đối thoại và cộng tác bình đẳng với các nước lân bang trên mọi lĩnh vực kinh tế, văn hóa, tôn giáo, xã hội. Chung sức bảo vệ hòa bình, an ninh và thịnh vượng tại các quốc gia Đông Nam Á. Chung sức với các quốc gia trong vùng phát huy tính nhân văn Đông phương, như một Đạo tràng, hầu ngăn chặn các Thị trường biển người lao động thành nô công, hàng hóa ;

“8. Thể hiện tinh thần hòa hiếu truyền thống và sách lược tâm công trong chính sách ngoại giao với mọi quốc gia trên thế giới, để tạo thế đối thoại, cộng tác, tương trợ, đôi bên cùng có lợi nhưng không đánh mất quốc thể và chủ quyền quốc gia. Bằng phương lược này, tạo cơ hội và điều kiện đẩy nhanh công cuộc phát triển kinh tế, phát triển công nghiệp song song với thăng tiến xã hội, hầu kịp bước theo xu thế văn minh, tiên tiến, cường thịnh tại các quốc gia dân chủ, giàu mạnh trong thế giới vào đầu thế kỷ XXI”.

Vào thời điểm tôi công bố “Lời Kêu gọi cho Dân chủ Việt Nam”

tháng 2 năm 2001, rồi “**Thư Chúc xuân kính gửi quý vị Nhân sĩ, Trí thức, Văn Nghệ sĩ, và Đồng bào trong và ngoài nước**” Tết Ất Dậu 2005, những tiếng nói và hoạt động cho dân chủ còn thưa thớt, khó khăn, bị trấn áp khốc liệt tại Việt Nam. Mặc dù khi tôi gửi Lời Kêu gọi cho Dân chủ Việt Nam đã được đồng bào trong và ngoài nước hưởng ứng thông qua ba trăm tám nghìn hai mươi bảy (308.027) chữ ký, và khi Cơ sở Quê Mẹ - Ủy ban Bảo vệ Quyền Làm người Việt Nam công bố tại Ủy hội Nhân quyền LHQ trong khóa họp lần thứ 57 ở Genève tháng 4 năm 2001 đã có hàng trăm nhân sĩ, trí thức quốc tế với gần 40 vị Dân biểu, Thượng Nghị sĩ Hoa Kỳ ký tên hậu thuẫn.

Trong tình hình quốc tế thuận lợi ngày nay, cùng tư thế mới gạt phăng sợ hãi của thế hệ trẻ Việt Nam và sĩ phu đất nước, tôi hy vọng và cầu chúc cho “**Kiến nghị sửa đổi Hiến pháp**” và “**Lời tuyên bố của các Công dân Tự do**” nói trên sẽ được toàn dân hậu thuẫn đưa tới việc thực hiện như một giải pháp đổi thay tối hậu cho quê hương như một bữa bồi linh diệu.

Kính xin chư liệt vị và đồng bào các giới trong và ngoài nước hãy ra tay chặn ngăn các nẻo dữ, đóng lên tiếng chuông cảnh tỉnh, đánh lên hồi trống đại hùng khai mở Đường Lành trong năm còn mới này. Đường Lành ấy là con đường dân chủ đa nguyên đưa tới sự ổn định, phát triển, và an lạc.

An lạc cho quần chúng chỉ có ý nghĩa đích thực khi bảo đảm được quyền độc lập và tự chủ quốc gia, cùng những quyền tự do, dân chủ căn bản để toàn dân được chia sẻ, sống chung với cộng đồng thế giới hòa hài trong cảnh bách gia tranh minh, thay vì tự biệt lập nơi xó góc nhất gia cô minh.

Đồng thời làm sống dậy tinh thần bất khuất chống xâm lăng đã được nuôi dưỡng hào hùng từ cuộc kháng chiến vệ quốc đầu tiên của Hai Bà Trưng.

Phật lịch 2556 -

Thanh Minh Thiền viện

Sài Gòn ngày 5.3.2013

Đệ ngũ Tăng thống, GHPGVNTN
(ấn ký)

Sa môn Thích Quảng Độ

Nhóm Đặc trách về Giám giữ Tù tịen của LHQ yêu cầu trả tự do cho 3 nhà hoạt động công đoàn

Với sự kết hợp của một số tổ chức và văn phòng luật sư, sau hơn 2 năm theo dõi, ngày 12-2-2013 vừa qua, Nhóm Đặc trách về Giám giữ Tù tịen của LHQ đã đưa ra thông báo về việc nhà cầm quyền VN bắt giữ 3 người hoạt động cho Công đoàn là Nguyễn Hoàng Quốc Hùng, Đỗ Thị Minh Hạnh và Đoàn Huy Chương. Bản tuyên bố quan điểm này là kết quả quá trình làm việc chung giữa tổ chức Lao Động Việt (Ba Lan), văn phòng Luật sư Lâm Chấn Thọ (Canada), Tổ chức Freedom Now cùng tổ hợp Luật sư Woodley MacGillivray (Hoa Kỳ).

LHQ đã chính thức bác bỏ lập luận của nhà cầm quyền VN cho rằng những tù nhân này vi phạm luật pháp VN, ngược mà chính nhà cầm quyền VN đã vi phạm luật Nhân quyền Quốc tế. Luật sư Lâm Chấn Thọ nhấn mạnh hai điểm sau:

“Quan điểm của nhóm Đặc trách của LHQ về Giám giữ Tù tịen nói thẳng thế này: Trong trường hợp của anh Nguyễn Hoàng Quốc Hùng, chị Đỗ Thị Minh Hạnh và anh Đoàn Huy Chương, chính quyền CSVN đã vi phạm trắng trợn điều 9, 10, 20, 21 của TN Nhân quyền, và điều 9, 10, 14, 20, 25 của Hiệp ước về Quyền dân sự và Quyền chính trị mà Việt Nam đã ký.

Điểm quan trọng nhất là họ nhấn mạnh: các quyền hội họp, quyền thành lập công đoàn, hay quyền tham dự và những việc ích lợi chung được bảo vệ dưới điều 22 và 25 của Tuyên ngôn Nhân quyền. Và điều thứ hai mà chúng ta phải để ý: LHQ nói như thế này: Không phải chính quyền VN nói những người phạm tội theo điều 89 của Bộ luật Hình sự là chúng tôi phải im lặng. Chúng tôi có quyền coi những điều luật đó có đúng với những tiêu chuẩn Quốc tế hay không. Và những vụ giam giữ người ta có thể đúng theo luật VN, nhưng chúng tôi có bốn phạm phải xem xét coi cách giam giữ của các anh có đúng tiêu chuẩn quốc tế không, có đúng những hiến chương, những hiệp ước, những bộ luật của LHQ về Nhân quyền không”.

Đoàn Huy Chương, Đỗ Thị Minh Hạnh và Nguyễn Hoàng Quốc Hùng bị bắt lần lượt vào các ngày 13, 23 và 24 tháng 2 năm 2010 sau khi giúp công nhân hãng giấy Mỹ Phong ở Trà Vinh biểu tình đòi quyền lợi. Phiên tòa phúc thẩm ngày 18-2-2011 y án sơ thẩm kết án 7 năm tù cho Chương và Hạnh, 9 năm tù cho Hùng vì “tội phá rối an ninh trật tự nhằm chống lại chính quyền nhân dân”. Hiện cả 3 tiếp tục bị hành hạ trong nhà tù Cộng sản.

Theo RFA, 03-03-2013

CÁC GIÁM MỤC CÔNG GIÁO VIỆT NAM NHẬN ĐỊNH VÀ GÓP Ý

Dự thảo sửa đổi Hiến pháp năm 1992

—Hội đồng Giám mục Công giáo - Hà Nội 01-03-2013—

**Hội đồng Giám mục Việt Nam
40 Phố Nhà Chung – Hà Nội**

Nhà nước Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam đã công bố bản Dự thảo sửa đổi Hiến pháp (sau đây gọi tắt là Dự thảo) để lấy ý kiến nhân dân từ ngày 2-1-2013 đến ngày 31-3-2013. Chúng tôi tán thành việc làm này, vì Hiến pháp của một quốc gia trước hết và trên hết phải là của chính người dân, do ý thức trách nhiệm của người dân và để phục vụ mọi người dân, không loại trừ ai. Ý thức trách nhiệm công dân, nhân danh Hội đồng Giám mục Việt Nam, Ban Thường vụ Kính gửi đến Ủy ban Dự thảo sửa đổi Hiến pháp năm 1992 và nhân dân cả nước một số nhận định và góp ý.

I. Quyền con người

Bản Dự thảo đã dành cả chương II (điều 15-52) để nói về quyền con người. Quyền con người đã được chính thức nhìn nhận trong Tuyên ngôn quốc tế về quyền con người (10-12-1948), và Việt Nam cũng đã ký kết. Bản Dự thảo đã liệt kê khá đầy đủ những quyền căn bản của con người. Vấn đề là làm thế nào để những quyền ấy được hiểu đúng, tôn trọng, bảo vệ, bảo đảm theo pháp luật trong thực tế?

Quyền con người là những quyền gắn liền với phẩm giá con người, do đó là những quyền phổ quát, bất khả xâm phạm và bất khả nhượng. Phổ quát vì tất cả mọi người, thuộc mọi thời và mọi nơi, đều được hưởng những quyền đó. Bất khả xâm phạm vì xâm phạm là tước đoạt phẩm giá làm người. Bất khả nhượng vì không ai được phép tước đoạt những quyền đó của người khác.

Quyền bình chính trị được nhân dân trao cho nhà cầm quyền là để tạo điều kiện pháp lý và môi trường thuận lợi cho việc thực thi quyền con người, chứ không phải để ban phát cách tùy tiện. Do đó, để quyền con người thật sự được “Nhà nước và xã hội thừa nhận, tôn trọng, bảo vệ, bảo đảm theo Hiến pháp và pháp luật” (điều 15), chúng tôi thấy cần làm sáng tỏ một số điều.

Dự thảo khẳng định quyền tự do ngôn luận (điều 26), quyền sáng tạo văn học, nghệ thuật (điều 43), quyền tự do tín ngưỡng, tôn giáo (điều 25).

Tuy nhiên, ngay từ đầu, Dự thảo lại khẳng định đảng cầm quyền là “lực lượng lãnh đạo Nhà nước và xã hội, lấy chủ nghĩa Mác-Lênin và tư tưởng Hồ Chí Minh làm nền tảng tư tưởng” (điều 4). Như thế, phải hiểu thế nào và làm sao thực thi quyền tự do ngôn luận và sáng tạo văn học, nghệ thuật, bởi lẽ tư tưởng đã bị đóng khung trong một chủ thuyết rồi? Tương tự như thế, phải hiểu thế nào và làm sao thực thi quyền tự do tín ngưỡng, tôn giáo, bởi lẽ chủ nghĩa Mác-Lênin tự thân là chủ nghĩa vô thần? Phải chăng những quyền này chỉ là những ân huệ được ban cho nhân dân tùy lúc tùy nơi, chứ không phải là quyền phổ quát, bất khả xâm phạm, và bất khả nhượng? Hiến pháp cần phải xóa bỏ những mâu thuẫn và bất hợp lý này, thì mới có sức thuyết phục người dân và thu phục lòng dân.

Trong thực tế, sự trói buộc tư tưởng vào một hệ ý thức duy nhất đã kìm hãm tư duy sáng tạo của người dân Việt Nam. Đây là một trong những lý do lớn, dẫn đến tình trạng trì trệ và chậm tiến của Việt Nam về nhiều mặt: giáo dục, khoa học và công nghệ, văn hóa và nghệ thuật. Nếu cần một nền tảng, chúng tôi thiết nghĩ đó phải là truyền thống văn hóa phong phú của dân tộc Việt Nam, chứ không phải một hệ ý thức nào khác. Truyền thống văn hóa ấy đã được hình thành trải qua nhiều thế kỷ, giúp dân tộc Việt Nam xây dựng và phát triển đất nước, kiến tạo lối sống đầy tinh thần văn. Nền văn hóa đó chính là nền tảng cho đời sống xã hội của dân tộc Việt Nam, những tư tưởng mới có thể và cần được đón nhận để bổ túc cho phong phú, nhưng không thể thay thế. Có như vậy mới mong giữ gìn và phát huy bản sắc dân tộc giữa những thay đổi mau chóng của thời đại toàn cầu hóa ngày nay.

Do đó, chúng tôi đề nghị:

I. Hiến pháp cần xác định rõ: mọi người đều tự do và bình đẳng về phẩm giá và quyền. Quyền con người là những quyền gắn liền với phẩm giá làm người, và vì thế, là những quyền phổ quát, bất khả xâm phạm, bất khả nhượng.

2. Lấy truyền thống văn hóa dân tộc làm nền tảng tư tưởng cho việc tổ chức và điều hành xã hội Việt Nam.

3. Nêu rõ nội dung quyền được sống (đối chiếu với điều 21 Dự thảo): mọi người đều có quyền sống. Không ai được phép tước đoạt sự sống của người khác, từ khi thành thai đến khi chết. Nhà nước có nhiệm vụ bảo vệ sự sống con người. Mọi người đều có quyền bảo vệ sự sống của mình, miễn là không làm tổn hại đến sự sống của người khác.

4. Nêu rõ quyền tự do ngôn luận (đối chiếu điều 26 Dự thảo): mọi người đều có quyền tự do tư tưởng, tự do trình bày quan điểm và niềm tin của mình.

5. Nêu rõ quyền tự do tôn giáo (đối chiếu điều 25 Dự thảo): mọi người đều có quyền tự do tín ngưỡng, tôn giáo. Quyền này bao hàm việc tự do theo hay không theo một tôn giáo nào, tự do thực hành các nghi lễ tôn giáo, cá nhân hoặc tập thể. Không tôn giáo nào hoặc chủ thuyết nào được coi là bó buộc đối với người dân Việt Nam. Nhà nước không tuyên truyền tiêu cực về tôn giáo, không can thiệp vào công việc nội bộ của tôn giáo như: đào tạo, truyền chức, truyền chuyển, chia tách sát nhập... Các tổ chức tôn giáo có quyền tự do hoạt động xã hội cộng đồng như giáo dục, y tế...

II. Quyền làm chủ của nhân dân

Quyền bình chính trị cần thiết để điều hành xã hội, nhưng chủ thể của quyền bình chính trị phải là chính nhân dân xét như một toàn thể trong đất nước. Nhân dân trao việc thi hành quyền bình chính ấy cho những người có năng lực và tâm huyết mà họ bầu làm đại diện cho họ, bất kể người đó thuộc đảng phái chính trị hoặc không thuộc đảng phái nào. Chỉ khi đó mới có Nhà nước pháp quyền “của dân, do dân và vì dân” (Lời nói đầu). Vì thế việc tự do ứng cử của mỗi công dân là đòi hỏi tất yếu trong một xã hội dân chủ, văn minh và lành mạnh. Đồng thời việc bỏ phiếu công khai, khách quan và công bằng, là đòi hỏi cần thiết để người dân có được những đại diện mà họ tín nhiệm. Chính nhân dân có quyền đánh giá năng lực của những đại diện họ đã bầu, và khi cần, họ có quyền thay thế những đại diện đó.

Do đó, chúng tôi đề nghị:

I. Hiến pháp cần phải làm nổi bật quyền làm chủ của nhân dân, không chỉ bằng một mệnh đề lý thuyết nhưng cần được thể hiện trong những điều khoản cụ thể của Hiến pháp, và có thể thi hành trong thực tế. Bản Dự thảo khẳng định: “Tất cả quyền lực Nhà nước thuộc về nhân dân mà nền tảng là liên minh giữa giai cấp công nhân với giai cấp nông

dân và đội ngũ trí thức” (Điều 2). Nhưng trong thực tế, công nhân, nông dân và trí thức là những thành phần chịu nhiều thiệt thòi nhất trong xã hội. Thực tế đó cho thấy khẳng định về quyền làm chủ của nhân dân chỉ có trên giấy tờ và lý thuyết.

2. Để tôn trọng quyền làm chủ của nhân dân, trong Hiến pháp không nên và không thể khẳng định cách tiên thiên sự lãnh đạo của bất kỳ đảng phái chính trị nào (x. điều 4), vì chủ thể của quyền bính chính trị là chính nhân dân, và nhân dân trao quyền bính đó cho những người họ tín nhiệm qua việc bầu chọn. Những cá nhân được bầu phải chịu trách nhiệm trước nhân dân về việc họ làm, chứ không thể là một tập thể mơ hồ rồi cuối cùng không ai chịu trách nhiệm cả.

3. Hiến pháp hiện hành chỉ công nhận quyền sử dụng đất chứ không công nhận quyền sở hữu đất của công dân. Điều này đã gây ra nhiều lạm dụng và bất công nghiêm trọng. Ví thế, Hiến pháp mới cần công nhận quyền sở hữu đất đai của công dân và các tổ chức tư nhân như tuyệt đại đa số các quốc gia trên thế giới.

4. Hiến pháp phải tôn trọng quyền tham gia hệ thống công quyền ở mọi cấp, của mọi công dân, không phân biệt thành phần xã hội, sắc tộc, tôn giáo...

III. Thi hành quyền bính chính trị

Quyền bính chính trị mà nhân dân trao cho nhà cầm quyền được phân chia thành quyền lập pháp, hành pháp và tư pháp. Để những quyền bính này được thi hành cách đúng đắn và hiệu quả, cần có sự độc lập chính đáng của mỗi bên và vì công ích của toàn xã hội. Trong thực tế của Việt Nam nhiều năm qua, đã không có được sự độc lập này, dẫn đến tình trạng lạm quyền và lộng quyền, gây ra nhiều bất công, suy thoái về nhiều mặt: kinh tế, xã hội, đạo đức. Cuối cùng, người dân nghèo phải gánh chịu mọi hậu quả và Việt Nam, cho đến nay vẫn bị xem là một nước kém phát triển.

Nguyên nhân sâu xa là không có sự phân biệt giữa đảng cầm quyền và Nhà nước pháp quyền. Điều này thể hiện ngay trong nội dung của Hiến pháp 1992, và Dự thảo vẫn tiếp tục đường lối như thế.

Một đảng, điều 74 khẳng định Quốc hội là “cơ quan quyền lực Nhà nước cao nhất”; đảng khác, điều 4 lại khẳng định đảng cầm quyền là “lực lượng lãnh đạo Nhà nước và xã hội”. Vậy, ai lãnh đạo ai? Phải chăng Quốc hội chỉ là công cụ của đảng cầm quyền? Nếu như thế, việc người dân

đi bầu các đại biểu Quốc hội có ý nghĩa gì? Một sự chọn lựa thật sự tự do hay chỉ là thứ dân chủ hình thức?

Bản Dự thảo cũng dành nhiều chương dài để nói về Quốc hội (điều 74-90), về Chủ tịch nước (điều 91-98), về Chính phủ và Thủ tướng (điều 99-106). Không có chương nào và điều nào nói về Tổng bí thư đảng cầm quyền. Đang khi đó, thực tế là Tổng bí thư nắm quyền hành cao nhất vì cũng theo Dự thảo, đảng cầm quyền là “lực lượng lãnh đạo Nhà nước và xã hội” (điều 4)! Như thế phải chăng đảng ở trên luật pháp và ngoài luật pháp, chứ không lệ thuộc luật pháp? Nếu đảng cầm quyền đã lãnh đạo cả Nhà nước và xã hội, thì còn cần gì Quốc hội, cần gì đến Tòa án!

Những phân tích trên cho thấy sự mâu thuẫn và tính bất hợp lý ngay trong nội dung Hiến pháp. Sự bất hợp lý này dẫn đến tình trạng bất hợp lý trong thực tế cuộc sống, là nguồn gốc của những bất công, dẫn đến bất ổn xã hội, kìm hãm sự phát triển lành mạnh và bền vững của đất nước.

Do đó, chúng tôi đề nghị:

1. Phải vượt qua sự bất hợp lý từ trong cấu trúc Hiến pháp, bằng cách xóa bỏ đặc quyền của bất kỳ đảng phái chính trị nào, đồng thời nhấn mạnh vai trò của Quốc hội là “cơ quan quyền lực Nhà nước cao nhất”, do dân bầu ra và là đại diện đích thực của nhân dân, chứ không phải là công cụ của một đảng cầm quyền nào.

2. Xác định tính độc lập của các quyền lập pháp, hành pháp và tư pháp; cung cấp nền tảng pháp lý cho việc thi hành những quyền này cách độc lập và hiệu quả.

3. Luật hóa sự kiểm soát của nhân dân đối với việc thi hành pháp luật bằng những quy định cụ thể.

Kết luận

Những nhận định và góp ý của chúng tôi chỉ nhằm mục đích góp phần xây dựng Hiến pháp cho hợp lý và hợp lòng dân. Chúng tôi ước mong mọi người dân Việt Nam tích cực góp phần vào việc điều chỉnh Hiến pháp, phục vụ sự phát triển toàn diện và bền vững của dân tộc Việt Nam.

Tòa Tổng Giám mục Hà Nội ngày 01 năm 03 năm 2013

TM. Ban Thường vụ Hội đồng Giám mục Việt Nam

- **Chủ tịch: Phêrô Nguyễn Văn Nhơn, Tổng Giám mục Hà Nội (đã ký)**

- **Thư ký: Cosma Hoàng Văn Đạt, Giám mục Bắc Ninh (đã ký)**

PHẬT GIÁO HÒA HẢO THUẦN TÚY Cùng Cố Giáo Quyền – Thống Nhất Giáo Hội – Xiển Dương Giáo Pháp LỜI KÊU GỌI ĐÒI NHÀ CẦM QUYỀN TRƯNG CẦU DÂN Ý: XÂY DỰNG MỘT HIẾN PHÁP TỰ DO

Kính gửi:

Quý vị lãnh đạo tôn giáo,
Quý vị đại diện đoàn thể,
Quý đồng đạo, đồng bào

Thấm thoát đã 66 năm ngày Đức Huỳnh Giáo Chủ vì đấu tranh cho tự do độc lập nước nhà đã bị Việt Minh Cộng sản ám hại. Cứ đến Mùa Đại Lễ Đức Thầy thọ nạn, là tín đồ Hòa Hảo chúng tôi nhắc nhau thực hiện Tứ Ân, trong đó có Ân Đồng Bào, Ân Đất Nước do Đức Thầy truyền dạy.

Sau 66 năm cai trị, đảng Cộng sản đưa đất nước vào đường bế tắc, văn hóa xuống cấp, đạo đức suy thoái, xã hội suy đồi, kinh tế bại liệt, đầy nguy cơ mất nước. Tựu chung là hậu quả của những sai lầm chánh trị của độc tài Cộng sản. Mọi tiếng nói bất đồng đều bị quy tội phản động chống phá đảng và chống phá nhà nước Cộng sản. Nhiều tín đồ Hoà Hảo hiện đang ở trong tù chỉ vì muốn theo Thầy giữ Đạo, thực hiện Tứ Ân.

Mùa Đại Lễ năm nay dấy lên một phong trào dân sự đòi đảng Cộng sản phải trả lại quyền Lập hiến và quyền Phúc quyết (Trung Cầu Dân Ý) của toàn dân đã bị đảng Cộng sản tước đoạt bấy lâu nay. Khởi đầu là Kiến nghị do 72 nhân sĩ soạn thảo, kể đến là Kiến nghị sinh viên và cựu sinh viên khoa Luật Hà Nội, rồi Tuyên bố của các Công dân Tự do dựa trên bài viết của nhà báo Nguyễn Đắc Kiên, Lá thư Hội đồng Giám mục Công Giáo Việt Nam, Lời Tuyên bố của Đức Tăng thống Thích Quảng Độ và gần nhất là Lời Kêu gọi của Khôi 8406.

Tôi Lê Quang Liêm, Hội Trưởng Giáo hội Trung ương Phật Giáo Hòa Hảo Thuận túy tán đồng quan điểm chánh trị và ủng hộ các

ý kiến của Đức Tăng thống, của Hội đồng Giám mục Việt Nam, của các nhân sĩ, của anh chị sinh viên, của các Công dân Tự do và của Khối 8406.

Tôi khẩn thiết kêu gọi các tôn giáo, các tổ chức đấu tranh, các nhân sĩ, anh chị sinh viên, cùng toàn thể đồng bào, đồng đạo, liên kết đấu tranh đòi đảng Cộng sản phải chấp nhận một cuộc Trưng Cầu Dân Ý có quốc tế giám sát để tiến đến việc soạn một Hiến pháp Tự do và Dân chủ cho Việt Nam.

Có tự do có dân chủ mới có thể thắng được Tàu xâm lược, đưa đất nước đi lên hòa nhập cùng văn minh nhân loại.

Huyền Phong Các, mùa Đại lễ 25/2 Âl Quý Tỵ (2013).

(8-3-2013)

LÊ QUANG LIÊM

(Huyền Phong Cư Sĩ)

chân lý, soi rọi ánh sáng chân lý vào chủ nghĩa Marx-Lenin, vì cơ nó được xác định là **ÁNH SÁNG** và **NỀN TẢNG** của Dự thảo sửa đổi Hiến pháp 1992 (viết tắt là HP). Chân lý là sự thật, nhưng có những sự thật người ta sợ hãi không muốn tiếp cận, như sự thật lạc đường và tội lỗi của các ông tổ Cộng sản Marx, Lenin. **ÁNH SÁNG** và **NỀN TẢNG** là hai nội hàm quyết định sự sống, sự chết của từng cá nhân, từng gia đình và cả quốc gia Việt Nam, vì thế rất cần nhìn nhận cách cẩn thận.

Sửa đổi Hiến pháp như sửa chữa ngôi nhà chung Việt Nam. Hiện tại nó hư hỏng, đe dọa nguy hiểm cực kỳ cho các thành viên trong nhà nên mới cần phải sửa đổi. Nguyên tắc, nó hư đâu thì sửa đó, vậy mới mong khắc phục hậu quả tai hại. Cũng không ai sửa căn nhà nghiêng đổ do tụt lún nền tảng, mà lại đi mua tôn về lợp thay mái ngói. Hay là, cũng chẳng ai sửa chữa nhà dột từ nóc, bằng việc mua sơn tốt về quét cửa cho đẹp. Cũng một thể ấy, sửa đổi HP quyết không phải là mô mã tô trảng, sơn vẽ

Thật vậy, ham muốn bệnh hoạn của Marx và Lenin là xã hội Cộng sản. Xuyên qua hai thế kỷ, Việt Nam thể chế hóa chủ nghĩa Cộng sản (dạng thấp CNXH), bằng việc đất đai sở hữu toàn dân, làm cho người cày mất ruộng khắp từ nam chí bắc. Cán bộ thì giàu lên trông thấy, từ bí thư, chủ tịch phường, xã trở lên đều trở thành địa chủ đỏ. Đó là nghịch lý điển hình, là đối trá man rợ do chủ nghĩa Marx-Lenin tạo ra ở VN ngày nay.

Khi để ý quan sát những con mèo, ta thấy chúng đều muốn có một con tép cho riêng mình. Tư hữu tài sản là định luật của Đảng Tạo Hóa thiết lập trên mọi loài xác thịt. Thế mà “ánh sáng Mác-Lê” Cộng sản đã soi đường cho công an, quân đội và cả hệ thống chính trị tấn công vũ trang chống lại gia đình nông dân Đoàn Văn Vươn ở Hải Phòng, chỉ vì nông dân muốn có đất canh tác. Kết quả, họ tan cửa, nát nhà và nhiều người nhà họ Đoàn đang ngồi tù, vì cơ chủ nghĩa Marx-Lenin. Trường hợp khác, thậm chí là cướp cả của người góp xương máu cho Cộng sản. Đó là nữ thương binh Lê Thị Ngọc Đa (Long An) mất đất và đi khiếu kiện mà trở thành lãnh tụ Cách mạng Hoa sen, giúp đỡ dân oan Nam kỳ Khởi nghĩa đòi đất cho dân cày. Hiện bà Đa đang ở tù oan sai trong ốm đau và cô đơn. Tại sao nông dân và chính quyền Cộng sản xung khắc gay gắt? Chỉ vì người cày thành dân oan, bị cướp quyền tư hữu Trời cho. Còn chính quyền Cộng sản vi phạm định luật của Đảng Tạo Hóa: con người sinh ra để tư hữu chứ không phải để Cộng sản.

HP có nên lấy chủ nghĩa chống nghịch Trời làm **ÁNH SÁNG** soi đường chăng?

Lỗi hệ thống của HP bắt đầu từ ông tổ Cộng sản Marx-Lenin. Những người soạn thảo HP thì thậm chí còn viết sai tên của Lê-nin (Lenin) ở cả hai chỗ HP đề cập. Đáng tiếc thay cho “luật mẹ” VN viết ở Lời mở đầu và điều 4: “Chủ nghĩa Mác-Lênin”. Chủ nghĩa Mác-Lênin là cái gì đây??

Marx là người Đức được phiên ra tiếng Việt là “Mác” thì được rồi. Còn Lenin (Lê-nin) là người Nga, nhưng HP viết “Lênin” là thứ tiếng gì? Chắc chắn không phải tiếng Việt và cũng chẳng là của ngôn ngữ nào trên trái đất này, khi viết “Lênin”. Theo quan điểm của chúng tôi, những người soạn thảo HP ăn lương từ tiền thuế của nhân dân cách không xứng đáng, khi lấy tối làm sáng, thậm chí còn viết sai cả tên Lenin. Dù lỗi nhỏ nhưng nhân vật lớn, nó gây phản cảm lớn, nhất là lỗi của một Ban toàn giáo sư với tiến sĩ chứ không phải học trò.

Hãy xây nhà Việt Nam trên nền đá vĩnh an !

.....*Ms Thân Văn Trường 28-02-2013*.....

Nơi nhận:

- 1- Tổng Bí thư Nguyễn Phú Trọng
- 2- Chủ tịch nước Trương Tấn Sang
- 3- Chủ tịch Quốc hội Nguyễn Sinh Hùng
- 4- Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng
- 5- Văn phòng Quốc hội
- 6- Các cơ quan truyền thông trong nước và quốc tế khác.

Khôn cho những kẻ ban hành các đạo luật bất công, và những kẻ lập ra các sắc lệnh để áp bức, hầu loại bỏ những kẻ yếu để họ không được công lý bảo vệ, và tước đoạt quyền lợi của người nghèo giữa dân tôi, để biến các góa phụ thành môi ngon cho chúng, và các cô nhi thành đối tượng để chúng cướp bóc tự do (Ê-sa-gia 10:1, bản dịch Hiện đại, nxb. Tôn giáo, Hà Nội 2011).

Trước hết, chúng tôi khẳng định tinh thần nhiệt liệt hoan nghênh chủ trương sửa đổi Hiến pháp 1992, hầu cho phù hợp với nhu cầu thực tiễn và cấp bách của nhân dân Việt Nam. Tiếp theo, chúng tôi quả quyết bài này không bàn về tôn giáo dù chúng tôi là mục sư, vì cơ đây là góp ý sửa đổi Hiến pháp chứ không phải thảo luận chuyên đề tôn giáo. Hơn nữa, vì tôn giáo mà đem đến sự bất hòa đồng, thậm chí gây ra chiến tranh đổ máu giữa anh em ruột thịt.

Xuyên suốt, chúng tôi chỉ trình bày

lại lảng mộ các cha già dân tộc cho hoành tráng hơn.

Điều cần kíp trước khi bắt tay vào sửa chữa Hiến pháp, chúng ta phải ngồi lại cùng nhau “tính số”. Ấy là **TRUNG CẦU Ý DÂN**, để tìm cho được căn nhà chung của chúng ta hư hỏng chỗ nào. Khởi sự, phải để toàn dân xác định lại chủ nghĩa Marx-Lenin có phải là chân lý, để làm “ánh sáng” và “nền tảng” cho HP của 90 triệu dân Việt Nam hay không? Xin đừng hấp tấp tháo dỡ tung nhà ra, rồi lại vắn xây cất nhà mình trên cát, đang khi mưa sa, nước chảy và gió lay xô động, thì nhà ấy sẽ sụp đổ hoàn toàn. Các kiến trúc sư phải tìm cho ra Vàng Đá vững an, để rồi xây nhà Việt Nam tựa lạc trên đó mới là khôn ngoan.

1- Chủ nghĩa Marx-Lenin: ánh sáng hay bóng tối?

Lời nói đầu HP viết: “Dưới ánh sáng của Chủ nghĩa Mác-Lênin và tư tưởng Hồ Chí Minh”.

Xin bắt đầu với “Ánh sáng tư tưởng Hồ Chí Minh”. Theo chúng tôi, Bác chỉ ăn theo, nói leo Marx và Lenin chứ sự thực không có gì, nên từ đây không cần trích dẫn cho gọn lại câu văn, nhưng sẽ có phân tích thêm ở phần sau. Như thế, chủ nghĩa Cộng sản của hai ông Marx và Lenin soi đường và chi phối toàn bộ HP.

Tập thể Ban soạn thảo khác nào “ếch ngồi đáy giếng” nên phạm tội không biết: tội gian dối, lấy tối làm sáng. Nhân đây, tôi cũng khám phá ra rằng, trong Di chúc, chính Hồ Chí Minh cũng viết sai “Lênin”. Thật gánh nặng quá sức và nguy hiểm cực kỳ cho nhân dân, vì phải nuôi những kẻ mù để họ dẫn đường!

Nhân dân có cơ sở kết luận Hồ Chí Minh và cả thể hệ Bộ chính trị ngày hôm nay, luôn cả Ban soạn thảo HP thiếu hụt tri thức về chân lý, không biết chủ nghĩa Mác-Lênin là tội ác chuyên lừa bịp. Vì vậy, ban soạn thảo HP và những người vào hùa với họ, tất cả cứ suy tư trong vòng luẩn quẩn, tâm hồn bị sa lầy trong bóng tối chủ nghĩa Marx-Lenin. Họ đâu có biết rằng Marx là người Tin lành phái Lu-thơ-ran rồi bội Đạo, ông “cóp-bi” mô hình Hội thánh đầu tiên trong Kinh Thánh thành học thuyết của mình chứ đâu. Từ một tín đồ, ông tự biến mình thành kẻ trộm cắp chân lý. Nhưng điều ngày nay người Việt yêu Marx cần biết là khi hấp hối, thì Marx đã kịp thời ăn năn tội lỗi của mình và quay trở lại cùng Chân lý. Ông không hề muốn ai theo học thuyết của ông, như vợ theo chồng.

Tôi cũng đã đến tận trường đại học tổng hợp Kazan (miền đông Nga) nơi V. I. Lenin bị đui học, để ngắm xem những dấu chân hoang đàng đầu tiên của con người ưa thích bạo lực này. Lenin kết đảng, dựng ngọn cờ búa liềm và cướp chính quyền thành công vào đêm tối 7-11-1917. Lenin và đảng của ông đã dùng súng đạn và nhà tù để gây dựng một Liên-xô kiểu trại lính. “Liên-xô vĩ đại” làm mọi cảm dỗ cho HP 1980 viết Lời nói đầu: “Đi con đường Cách mạng tháng 10 Nga”. Tôi không biết các nhà soạn thảo HP 1980 nay có xấu hổ không?

Mặt khác, xét về chữ nghĩa, thì không khó để nhận biết sự dối trá của chủ nghĩa Marx-Lenin. Xin bắt đầu từ chính các bản HP Việt Nam để chứng minh sự thật.

Điều 4 của HP 1980 viết: “HỌC THUYẾT Mác-Lênin”. Còn điều 4 HP 1992, và điều 4 Dự thảo thì viết: “CHỦ NGHĨA Mác-Lênin”.

Như vậy, chính các HP chứng minh HỌC THUYẾT đồng nghĩa CHỦ NGHĨA, nhưng nó nghịch nghĩa CHÂN LÝ. Không có bản HP nào viết CHÂN LÝ Marx- Lenin cả. Nguyên tắc toán học, không A thì B- Cái gì không phải chân lý thì giả dối. Dù học thuyết hay chủ nghĩa chung qui đều là dối trá, không có chân lý. Thật vậy, ngày nay chủ nghĩa Marx-Lenin cũng chỉ có trên giấy thì sao có thể gọi nó là chân lý được. Chẳng có học thuyết hay chủ

nghĩa nào trở thành chân lý, vì có chân lý vô thủy, vô chung. Hồ Chí Minh tuyên ngôn 2-9-1945 rằng Đảng Tạo Hóa ban cho con người quyền Sống, quyền Tự do và quyền Mưu cầu hạnh phúc. Đó là chân lý, chân lý ấy có trước khi bác Hồ tuyên ngôn và chân lý tồn tại vĩnh hằng, dù người ta cố ý phủ nhận. Người Đức và Nga (con cháu của Marx và Lenin) đã biết mình lạc đường, họ đã triệt thoái chủ nghĩa Marx-Lenin ra khỏi HP và đời sống từ lâu. Ở Nga ngày nay, cờ búa liềm đã hạ xuống, và lá cờ Lenin dày xéo xưa, nay lại được kéo lên. Quốc hội Âu châu đã ra quyết nghị số 1041 lên án chủ nghĩa Marx-Lenin là chủ nghĩa khủng bố chống loài người.

Nhân dân ta có nên dùng một chủ nghĩa tội ác đường ấy làm ánh sáng soi đường HP?

Đức Chúa Jesus Christ tuyên bố rằng: “Tôi là nguồn ánh sáng cho nhân loại. Người nào theo tôi, sẽ không còn quờ quạng trong bóng tối, nhưng có ánh sáng của sự sống soi đường” (Giăng 12:8).

Đức Chúa Jesus Christ đã tuyên bố Ngài là ánh sáng duy nhất của thế giới này. HP Việt Nam không nên tuyên chiến với Ngài, vì người xưa có câu rằng: “Thuận Thiên đã tồn, nghịch Thiên đã vong”.

Cũng nói thêm về tư tưởng Hồ Chí Minh. Thiết nghĩ không cần bàn nhiều vì Bác chẳng có tư tưởng gì khác, ngoài theo chủ nghĩa Marx-Lenin, như đã đề cập ở trên. Chỉ xin trích ra một câu nói của Bác sau đây, đủ biết cốt lõi tư tưởng Hồ Chí Minh:

- Chủ nghĩa Marx-Lenin là kim chỉ nam cho mọi hành động, chứ không phải là Kinh Thánh (Bác dạy cán bộ trong trường Đảng mang tên Bác, xem Hồ Chí Minh toàn tập).

So sánh lời phát biểu trên với Tuyên ngôn Độc lập, thì Hồ Chí Minh loạn ngôn và tỏ rõ là người nói một đường, làm một nẻo. Tuyên bố Đảng Tạo Hóa ban cho Sống, Tự do, nhưng không tri ân Ngài. Trái lại, chính Bác đã đem học thuyết Marx-Lenin vào Việt Nam, dắt đem cả dân tộc lạc đường và đắm chìm trong gian dối triền miên. Lenin kết đảng, cướp chính quyền thì Bác cũng kết đảng, cướp chính quyền. Đã qua 4 lần sửa đổi HP, nhưng chưa bao giờ được nhân dân phúc quyết chuẩn thuận, sao gọi là chính quyền của dân? Đến nỗi Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng lĩnh lương hàng tháng của dân, nhưng trả lời ngang ngược giữa Quốc hội rằng, Đảng giao cho làm Thủ tướng (?!). Đó là tai họa của chủ nghĩa Marx-Lenin, qua bàn tay Hồ Chí Minh. Ở tp. Hồ Chí Minh ngày nay, người dân

kêu la phải sống chung với cướp. Bất công lộng hành đến độ người cướp chính quyền thì được tổ chức học tập đạo đức, còn người cướp con vịt thì đi tù một gông. Tại sao có sự phân biệt đối xử với cùng tội danh? Cũng tại “ánh sáng” chủ nghĩa Marx-Lenin và tư tưởng Bác Hồ ta đó!

Tóm lại, tư tưởng HCM chỉ là tối tăm và lạc hậu, trói buộc trong chủ nghĩa Marx-Lenin tối tăm và lạc hậu.

2- Chủ nghĩa Marx-Lenin là nền tảng?

Điều 4 HP viết: “Lấy chủ nghĩa Mác-Lênin và tư tưởng Hồ Chí Minh làm NỀN TẢNG tư tưởng”

HP sửa đổi “NỀN TẢNG chủ nghĩa Mác-Lênin” thay vì “THEO chủ nghĩa Mác-Lênin” của HP 1992. Về giá trị nội dung, cơ bản chẳng có gì thay đổi. “THEO” hàm ý lệ thuộc, đồng nghĩa “trung thành” hay “đồng hành” cũng vậy. “THEO” ngụ ý tương quan vợ và chồng, vợ phải theo (trung thành, đồng hành) chồng mình trọn đời. Thí dụ, người Việt có câu: “Thuyền theo lái, gái theo chồng”. Điều 4 HP 1992 trên tinh thần đó, phải hiểu “vợ Việt Nam” theo chồng Marx-Lenin, như thuyền theo lái.

Bây giờ HP sửa đổi lại chơi chữ cao tay hơn, sửa đổi từ “THEO” sang “NỀN TẢNG”, còn gốc vẫn là Marx-Lenin. Sửa đổi HP như thế, thà không sửa đổi thì hơn.

NỀN TẢNG đưa ta đến với công việc xây cất, trước hết là của kiến trúc sư. NỀN TẢNG gợi ý ta nghĩ về nền cát hay nền đá và độ bền công trình. Công trình xây dựng bền chắc không, trước hết do nền tảng. Chắc chắn chúng ta cần phải đặt nền tảng HP trên chân lý, ví như Vàng Đá, thay vì bãi cát. Tiếc rằng chủ nghĩa Marx-Lenin không phải chân lý. Điều này lý giải tại sao chúng ta thay đổi HP như thay áo, kể từ HP 1946. Nhìn vào lịch sử xây dựng HP, rõ ràng chúng ta chỉ toàn xây nhà trên cát. Nếu HP dự thảo được áp dụng, tôi cho rằng tuổi thọ của nó khó lòng sống được 5 năm, vì có các kiến trúc sư vẫn toan tính và loay hoay xây lại nhà mình trên cát.

Xin hãy nhìn sang nước Mỹ, họ cũng có bản Tuyên ngôn 1776 giống như Việt Nam 1945. Đảng Tạo Hóa ban cho mọi người quyền Sống, quyền Tự do và quyền Mưu cầu hạnh phúc. Mới đây, Barack Obama đặt tay trái trên Kinh Thánh, tay phải giơ lên tuyên thệ nhậm chức Tổng thống Hoa Kỳ. Hành động đó có nghĩa gì? Ông ấy công bố trước toàn thế giới, rằng Kinh Thánh là nền tảng của Hiến pháp Mỹ và lòng trung thành với những nhà lập quốc, trên nền tảng

Kinh Thánh chính là nguyên nhân vững bền, thịnh vượng của hợp chúng quốc Hoa Kỳ. Nước Mỹ không có quốc giáo, nhưng có nền tảng Kinh Thánh. Nước Mỹ là trụ cột của thế giới hiện đại, vì nước Mỹ có nền tảng Kinh Thánh. Xem trái thì biết cây, khi chúng ta so sánh Việt Nam và Hoa Kỳ. Còn chúng ta đây, nền tảng HP Việt Nam là chủ nghĩa Marx-Lenin, chúng ta đi từ thất bại này sang thất bại khác. Kinh Thánh là chân lý vĩnh hằng, là VÀNG ĐÁ VĨNH AN. Còn Chủ nghĩa Marx-Lenin chỉ là cát bụi mà thôi. Hỏi các kiến trúc sư Việt Nam, giờ đây chúng ta xây nhà mình trên nền Đá hay Cát? Tôi tin rằng các kiến trúc sư giỏi hơn tôi rất nhiều, về sức bền vật liệu, sẽ có quyết định khôn ngoan cho tương lai Việt Nam.

3- Kết luận

Ngắm xem HP Việt Nam từ 1946 đến nay, ta thấy càng sửa đổi càng hư hỏng theo chiều hướng ngày càng có hại cho dân nhiều hơn và có lợi cho Đảng nhiều hơn. Vì vậy cần thay đổi nền tảng HP là việc cần làm ngay của Việt Nam.

Tiền nhân có câu: “Bồ lú thì có chú khôn”. Điều này đã thấy thực tế ở Nga và ở Đức năm 1991, khi họ lìa bỏ Marx-Lenin, vị cha già dân tộc của họ. Chính Tổng Bí thư đảng CS. Liên Xô tuyên bố giải tán đảng, chứ không phải thế lực thù địch tấn công sụp đổ lô-cốt Đảng. Còn chúng ta đây, vị cha già dân tộc của chúng ta đã lú lẫn mới ra cơ sự này, nay “các chú” cứ lú mới sao? Tôi thành thật không muốn nghe biệt danh “Lú” đi kèm tên vị Tổng Bí thư đảng ta. Nếu là người khôn ngoan, chẳng ai đi theo chủ nghĩa Marx-Lenin, như vợ theo chồng, chưa nói cả quốc gia theo hẳn. Khi chúng ta viết vào HP “theo” hay “Nền tảng” Marx-Lenin, ấy là chúng ta qui định quốc giáo Marx-Lenin rồi.

Thời cơ, nay chúng ta lại bước vào công trường xây dựng ngôi nhà chung. Xin đồng bào hãy chung tay, cùng kiến trúc sư xây nhà Việt Nam trên Vàng Đá Vĩnh An. Tôi nhân danh Chân lý, kêu gọi các nhà soạn thảo HP, hãy loại bỏ chủ nghĩa Marx-Lenin ra khỏi HP. Trong bối cảnh hiện nay, cần giải độc chủ nghĩa Cộng sản đã bội nhiễm VN, cụ thể cần triệt thoái cụm từ Xã Hội Chủ Nghĩa ra khỏi tên nước Việt Nam.

Để hiệu quả hơn việc trừ diệt mầm mống tai hại cổ Cộng sản, tôi đề xuất thay thế điều 4 HP bằng nguyên văn điều 4 của HP Việt Nam Cộng hòa, năm 1967 như sau:

1- Việt Nam Cộng hòa chống lại chủ nghĩa CS dưới mọi hình thức.

2- Mọi hành vi nhằm tuyên truyền hay thực hiện chủ nghĩa Cộng sản đều bị cấm chỉ.

Và cuối cùng, dù HP do ai soạn thảo, thì cũng cần phải qua toàn dân phúc quyết mới có giá trị.

Việt Nam ơi! Hãy xây nhà mình trên Vàng Đá Vĩnh An!

*Làng Đại học Thủ Đức, xuân 2013
Mục sư Thân Văn Trường, cựu
chiến binh VN. Đt. 0907 872617*

*Nhà số 20/84A, tổ 10, khu phố 6,
p. Linh Trung, q. Thủ Đức, TP HCM*

đồng nhân dân tệ rẻ hơn đồng đô la trên giá thị trường để dễ xuất cảng; 4) Hi sinh nông thôn cho thành thị, chỉ chú trọng vào phát triển thành thị và những miền ven bờ biển; 5) Hi sinh môi sinh, môi trường cho sự phát triển, đưa đến tình trạng ô nhiễm môi trường, như chúng ta thấy hiện nay, thành phố Bắc kinh bị ô nhiễm, với một đám sương mù, chính quyền khuyên dân không nên ra ngoài; 6) Chính sách hạn chế sinh đẻ.

Không ai phủ nhận rằng chính những chính sách này đã làm phát

NƯỚC TÀU VÀ ĐẢNG TIỂU BÌNH

—Chu Chi Nam 01-03-2013—

Nước Tàu trong hơn 30 năm cải cách kinh tế, mặt phải và mặt trái của nó? Có phải ông Đặng Tiểu Bình là tác giả cải cách này không? Ông là một nhà cải cách như nhiều người nghĩ hay ngược lại?

Mục đích của bài này như phụ đề đã nói rõ: điểm chính là nói lên ưu và khuyết điểm của cải cách kinh tế Tàu; thêm vào đó, tôi muốn nói một vài ngộ nhận về Đặng Tiểu Bình.

Không ai chối cãi rằng trong hơn 30 năm cải cách kinh tế, nước Tàu đã có những bước tiến bộ lớn trong lãnh vực này:

Tổng sản lượng quốc gia (PIB) là 7,318,5 tỷ \$, đứng thứ nhì sau Hoa Kỳ là 15,094 tỷ, trên Nhật là 5 867,2 tỷ (Theo Alternatives Economiques—Les Chiffres 2 013).

Tuy nhiên sản lượng tính theo đầu người hàng năm thì nước Tàu vẫn còn là một nước chậm tiến với 8 465,8 \$, trong khi đó Hoa Kỳ là 40,440,2 \$; nước Nhật là 34,293,7 \$; nước Pháp là 34,993,4 \$. Tuổi thọ trung bình của Tàu là 73,3 tuổi, của Hoa Kỳ là 78,25, của Nhật là 82,9, của Nam Hàn là 80,8, của Pháp là 81,4. Ngân sách về giáo dục, hàng năm so với tổng sản lượng quốc gia, thì Tàu không dám công bố, trong khi đó thì Hoa Kỳ là 5,4%, Nhật là 3,4%, Nam Hàn là 5%, Pháp là 5,9%.

Tỷ lệ những người truy cập Internet: Nước Tàu: 38,4 %, Việt Nam: 35,5 %, Nam Hàn: 81,5 %, Nhật: 78,7 %, Hoa Kỳ: 78,2 %, Đức: 83,4 %, Pháp: 76,8 %.

Với cải cách kinh tế, nước Tàu đã vượt qua nạn đói mà dân chúng phải đối mặt hàng nhiều thế kỷ trước đó.

Sự phát triển kinh tế này có được là nhờ một số yếu tố sau: 1) Chính sách cải cách kinh tế; 2) Chính sách kim lương người thợ để giá nhân công rẻ nhằm thu hút vốn đầu tư ngoại quốc; 3) Chính sách kim giá

triển nước Tàu về mặt kinh tế, nhưng đồng thời nó cũng mang lại những hậu quả tai hại không nhỏ:

Vấn đề kim lương người thợ đưa đến tình trạng người thợ Tàu bị bóc lột đến xương tủy, mặc dầu đảng Cộng sản Tàu lúc nào cũng rêu rao là đảng của người thợ.

Chú trọng phát triển thành thị và những vùng ven biển đi đến tình trạng bỏ rơi nông thôn. Từ lúc cải cách kinh tế, mở cửa thông thương với nước ngoài, con số người dân bỏ nông thôn lên thành thị lên đến cả 250 triệu người. Họ là thành phần bị bóc lột dã man nhất, nhiều cơ quan quốc tế đã tố cáo, mặc dù làm việc 12 tiếng trong ngày nhưng họ chỉ nhận được khoảng 5 đô la / ngày; chưa kể hàng trăm triệu người vẫn sống trong tình trạng thu nhập khoảng 1 đô la / ngày.

Vấn đề khuyến khích dân làm giàu bằng bất cứ giá nào, “Mèo trắng hay mèo đen không quan trọng. Quan trọng là mèo bắt chuột”, đã đưa đến tình trạng dân làm giàu bằng bất cứ giá nào, không còn một tý gì là đạo đức, nhân nghĩa.

Vấn đề chính sách một con đưa đến vẫn nạn về quân binh dân số, đồng thời đưa đến vẫn nạn về giáo dục gia đình. Dân càng này càng trở nên già nua. Các cậu ấm hay cô nương con một được nuông chiều, ngày càng trở nên hư đốn, giáo dục gia đình không ổn, khi ra ngoài xã hội thì những gương xấu, tham nhũng, hối lộ, mọi người tối mắt vì vật chất, vì tiền, đưa đến băng hoại xã hội suy đồi đạo đức.

“Như hàng trăm ngàn người khác, cô Trần cũng mất hết niềm tin khi sống ở đất nước mình (tức nước Tàu. Lờl tác giả), môi trường ngày càng kinh khủng, tham nhũng ngày càng lộng hành và người dân thấp cổ bé họng ngày càng bị đẩy xuống tận cùng hố đen xã hội.” (Theo báo Ảnh

Dương điện tử ngày 27-02-2013).

Vấn đề chuyển quyền qua hình thức “Đại gia” chỉ có giá trị khi Đặng Tiểu Bình còn sống. Nhưng từ ngày ông chết đi đã không còn hiệu lực nữa. Nó sụp đổ với hiện tượng Bạc Hi Lai.

Nhưng vấn đề chính của nước Tàu không phải chỉ có với thời đại cải cách kinh tế, mà đã có từ lâu, đó là vấn đề cải cách chính trị, từ bỏ mô hình tổ chức xã hội Cộng sản độc tài, một hình thức quân chủ phong kiến trá hình, sang hình thức dân chủ, tự do và kinh tế thị trường.

Đặng Tiểu Bình chết vào năm 1997, nhưng cho tới giờ này ảnh hưởng của ông, của gia đình, chân tay, bộ hạ của ông vẫn còn rất quan trọng đối với sứ Tàu. Không những thế, ảnh hưởng của ông trước đó, ngay vào thời Mao, khi đảng Cộng sản Tàu thành lập, vào năm 1921, nhất là từ lúc Mao lên làm Tổng bí thư năm 1934, ông cũng đã là người quan trọng bên cạnh Mao, thi hành tất cả những cuộc đàn áp, ngoại trừ Cách mạng Hồng vệ binh.

Vì vậy, quan sát lịch sử Tàu cận đại chúng ta không thể quên ảnh hưởng của họ Đặng.

I- Nước Tàu trong hơn 30 năm cải cách kinh tế

Ở đây, tôi dùng cụm chữ “hơn 30 năm”, vì tôi muốn nêu rõ là : Cải cách kinh tế của nước Tàu bắt đầu vào lúc nào ? Bắt đầu vào lúc Mao chết, cuối năm 1976, rồi cuộc đảo chính hất nhóm 4 người do bà Giang Thanh, vợ của Mao cầm đầu ; rồi Đặng Tiểu Bình trở lại chính quyền ? Hay bắt đầu xa hơn nữa. Đó là bắt đầu từ đầu những năm 60, sau khi thất bại của “Kế hoạch 5 năm, Bước tiến nhảy vọt”, vào năm 1958, chủ trương bởi Mao. Sau vụ thất bại này, Mao gần như bị loại khỏi chính quyền. Nhóm bộ ba Lưu Thiếu Kỳ, Đặng Tiểu Bình và Chu Ân Lai thực tế nắm quyền nước Tàu. Cuộc Cách mạng Hồng Vệ binh, mà nhiều nhà báo và trí thức Tây phương mơ ước và thêu dệt, trên thực tế chỉ là một cuộc tranh giành quyền hành của nước Tàu, một truyền thống có từ bao nhiêu ngàn năm. Một nhà tư tưởng có nói : “Lịch sử nước Tàu chúng ta có thể giản dị hóa qua câu nói : Đó là lịch sử của những vụ tranh quyền, cướp đất, xâm chiếm thiên hạ”.

II- Phải chăng Đặng Tiểu Bình là tác giả của chính sách cải cách kinh tế của nước Tàu ? Con người của họ Đặng ?

Thực ra thì những cải cách, không phải do chính Đặng Tiểu Bình quyết định. Nếu chúng ta nói về những cải

cách như quyết định bãi bỏ hợp tác xã, khoán đất cho dân để dân cày cấy, rồi chính phủ đứng ra mua nông sản của dân, sau vụ thất bại “Bước tiến nhảy vọt” của Mao vào năm 1958. Những quyết định này do nhóm Lưu Thiếu Kỳ, Chu Ân Lai và Trần Vân quyết định.

Ngay cả sau khi Mao chết vào tháng 9 năm 1976, thì vào tháng 12-1978, một Hội nghị toàn bộ trung ương đảng Cộng sản Tàu đã họp và lấy quyết định cải cách nước Tàu, khởi đầu cho những cải cách kế tiếp sau này. Lúc này họ Đặng chưa được hoàn toàn phục quyền và Hoa Quốc Phong vẫn là nhân vật thứ nhất của Đảng của Nhà nước và quân đội. Hoa Quốc Phong chỉ hoàn toàn mất quyền vào năm 1981, lúc này họ Đặng mới có thực quyền.

Để hiểu nước Tàu, dân tộc và lịch sử Tàu, có rất nhiều điều cần biết, nhưng ở đây theo thiên ý của tôi, có ba điều căn bản không thể bỏ qua :

- Nước Tàu có một truyền thống quân chủ độc tài, ác ôn quá lâu dài.

- Từ đó tinh thần quốc gia cực đoan rất mạnh, tự cho mình là trung tâm của vũ trụ, những dân tộc khác chỉ là man di, mọi rợ.

- Cộng thêm tinh thần gia tộc đã ăn sâu vào máu của mỗi người Tàu, nhất là giới lãnh đạo, ở thời nào cũng vậy, ngay cả thời Cộng sản.

- Tinh thần thù dai và trả thù bằng bất cứ giá nào

Thật vậy, nếu chúng ta cho rằng lịch sử nhân loại đã trải qua những thời văn minh : văn minh trầy hái, con người sống trong hang đá, hái trái cây và săn bắn ở quanh hang để sống ; một khi cây quả, súc vật trở nên khan hiếm, thì con người phải đi xa để tìm kiếm, đó là thời kỳ văn minh du mục. Dù đi xa để tìm kiếm, nhưng cây quả súc vật cũng trở nên khan hiếm, con người bắt buộc phải nuôi súc vật, trồng trọt để có thức ăn. Con người bước sang nền văn minh định cư nông nghiệp. Với nền văn minh này, con người có thể thỏa mãn được những nhu cầu thiết yếu như miếng cơm, manh áo, nhà ở. Một khi những nhu cầu thiết yếu được thích ứng, con người nghĩ sang thỏa mãn những nhu cầu xa xỉ, như khi tôi có lúa mì để ăn, nhưng tôi thích lúa mạch, thì tôi trao đổi với người có lúa mạch. Khi tôi có vải để mặc, nhưng tôi thích lụa, thì tôi trao đổi với người dệt lụa. Con đường tơ lụa và con đường gia vị xuất hiện là vì vậy. Đó là nền văn minh thương mại. Ngày hôm nay con người còn tiến xa hơn ; đó là văn minh điện toán, vì ngày xưa con người phải đi xa để trao đổi ; nhưng

ngày hôm nay con người chỉ cần ngồi một chỗ cũng có thể trao đổi nhờ máy điện toán và mạng lưới internet.

Mô hình tổ chức nhân xã tương ứng với nền văn minh định cư nông nghiệp là chế độ quân chủ phong kiến. Mô hình nhân xã tương ứng với văn minh thương mại và điện toán, là dân chủ tự do và kinh tế thị trường, vì trao đổi là phải có đối thoại, đa phương.

Hai nước có nền văn minh nông nghiệp sớm và to lớn nhất thế giới, với mô hình tổ chức nhân xã tương ứng là chế độ quân chủ độc tài, đó là Ai Cập và Tàu.

Nước Ai Cập đã dồn nỗ lực vào việc xây dựng thế giới bên kia. Bao nhiêu sức lực của dân, tài nguyên, tài sản quốc gia đã đem đi xây kim tự tháp. Nước Tàu, thực tế hơn, nghĩ nhiều về hiện tại. Nhưng sức lực, công sức của dân nhằm vào việc củng cố chế độ quân chủ, biến chế độ này thành độc tài, tập trung, ác ôn, côn đồ, với những hành động sau đó đi ngược lại dân, phản lại con người, như hiện tượng thiên con người thành hoạn quan với cả một đội ngũ có thể tới cả ngàn người để phục vụ ông vua, hiện tượng bắt cung tần mỹ nữ cũng có thể lên tới cả ngàn người hay tặc bố chân người phụ nữ.

Có nhiều chế độ quân chủ phong kiến, nhưng không chế độ nào có hiện tượng phản con người, phản dân như thế. Hơn thế nữa, chế độ quân chủ phong kiến Tàu bắt đầu rất sớm và có thể nói còn kéo dài cho tới ngày hôm nay với chế độ Cộng sản. Vì chế độ Cộng sản cũng chỉ là mặt trái của chế độ quân chủ phong kiến, như một nhà nghiên cứu về thể chế chính trị cho rằng chế độ phát xít là mặt phải, còn chế độ Cộng sản là mặt trái. Tuy nhiên chế độ quân chủ còn có danh dự, thể diện, phần đông giới lãnh đạo quân chủ liêm khiết khác hẳn với giới lãnh đạo Cộng sản, không những sống theo triết lý duy vật hạ cấp, cho rằng tiền bạc, vật chất là trên hết, làm bất cứ điều gì để có tiền, không còn một chút đạo đức tối thiểu, mà còn độc tài, ác ôn gấp cả trăm lần. Điều này rất chính xác.

Dân tộc Tàu là một dân tộc lớn, có một nền văn minh và lịch sử lâu đời, có những đóng góp to lớn cho nhân loại với những phát minh sáng kiến sớm như địa bàn, thuốc súng, máy in, tơ lụa. Chế độ quân chủ độc tài phong kiến là một bước tiến của nhân loại, nó giúp làm nên kim tự tháp, xây Vạn lý Trường thành, những lâu đài, nhưng rồi nó kéo dài quá lâu, trở thành bước cản, tiêu hủy những ý chí tiến thủ của con người. Người ta cứ

loay hoay tìm kiếm lý do tụt hậu của văn minh đông phương so với văn minh tây phương, nhưng nhiều khi người ta quên một trong những lý do chính đã đưa đến sự tiến bộ vượt bậc của các nước tây phương, đó là chế độ dân chủ tôn trọng tự do cá nhân, nhân quyền.

Không cần tìm hiểu đâu xa, chúng ta cứ lấy thí dụ một số nước Ả Rập với chế độ quân chủ còn lại như Arabie Saoudite và ngay cả nước Tàu, tinh thần trọng nam khinh nữ, không cho người phụ nữ đi học, ra đời làm việc, quả là một sự phung phí tài cán, nhân lực của quốc gia, dân tộc. Tây phương về sau này tiến bộ hơn đông phương bắt đầu từ tk thứ 17, 18 cho tới ngày hôm nay là vậy.

Triều đình quân chủ, độc tài phong kiến lâu ngày trở thành nơi tập trung những hành động nịnh bợ, dối trá, lừa đảo, âm mưu sát hại lẫn nhau, nhất là vào thời kỳ chế độ xuống dốc, ông vua bắt tài, bắt lực, chỉ nghĩ đến quyền hành cá nhân, ham mê tửu sắc.

Người ta chỉ cần coi một số phim lịch sử Tàu, tất nhiên không tiêu biểu hoàn toàn, nhưng nó cũng nói lên một phần nào sự thật. Tại triều đình, quần thần, hay cả những người trong gia đình vua : anh em, chú bác, lúc nào miệng cũng tung hô: “Thánh thượng vạn tuế” nhưng trong bụng lại tìm cách âm mưu giết vua. Quả là sự giả dối. Không riêng gì triều đình, mà hàng ngũ hoàng hậu, cung tần mỹ nữ của vua cũng vậy, luôn âm mưu sát hại lẫn nhau, làm thế nào để được vua sủng ái, lên hàng hoàng hậu, quý phi. Tập đoàn hoạn quan cũng không thua gì : cả một thế giới dối trá, lừa đảo, sát hại lẫn nhau. Nhà văn Lỗ Tấn (1881-1936) đã mượn lời nhân vật chính trong tác phẩm “Nhật ký người điên” để nói lên mặt thật của lịch sử Tàu đằng sau bình phong nhân nghĩa, đạo đức, chỉ toàn là cảnh người ăn thịt người: “Lịch sử không hề niên đại, có điều trang nào cũng có mấy chữ “nhân nghĩa đạo đức” viết lung tung tí mẹ. Trần trọc không sao ngủ được, đành cầm đọc kỹ mãi đến khuya mới thấy từ đầu chí cuối, ở giữa các hàng, là ba chữ ‘ăn thịt người’”.

Nhìn vào những chế độ CS, ngay từ thời Lénine, đã trở thành một triều đình phong kiến, luôn tìm cách sát hại lẫn nhau. Vợ Lénine tố cáo Staline giết chồng mình. Con Staline tố cáo Khroustchev, Béria giết bố mình. Ở Tàu, Mao giết Lưu Thiếu kỳ, Lâm Bưu tìm cách đảo chính ám hại Mao.

Triều đình Cộng sản, quân chủ, độc tài, phong kiến tại Tàu chúng ta

chỉ nhìn qua 2 thời đại của Mao Trạch Đông và của Đặng Tiểu Bình thì rõ, vì tinh thần này sau trở thành tinh thần gia tộc, chỉ tin những người chung quanh và thân thiết gia đình. Mao thì truyền lệnh qua mấy người y tá luôn ở cạnh mình. Đặng thì truyền lệnh qua người con gái.

Mấy năm trước đây, một số trí thức tây phương và đặc biệt là trí thức Cộng sản, đã hết lời ca tụng “Phương pháp chuyển quyền qua hình thức đại gia tộc”, “phát minh” ra bởi Đặng Tiểu Bình, cho rằng đây là phương pháp chuyển quyền, từ thế hệ này qua thế hệ khác hay nhất. Nhưng người ta bật ngửa, khi biết vụ Bạc Hi Lai, con của Bạc Nhất Ba, một trong 8 đại gia thời họ Đặng.

Lịch sử phong kiến, âm mưu sát hại lẫn nhau lại diễn ra với Bạc Hi Lai.

Người ta ví Mao Trạch Đông như một ông hoàng đỏ (empereur rouge) không phải là không có lý, cũng như nói nước Tàu hiện nay bị cai trị bởi những đại gia của những hoàng tử đỏ cũng không phải là sai.

Đầu óc độc tài phong kiến, đại gia, đại Hán, tự chủ trung tâm, cho rằng nước Tàu là trung tâm, là cái rốn của vũ trụ, những dân tộc khác chung quanh chỉ là man rợ, mọi rợ, ý nghĩ này vẫn còn sâu nặng trong đầu óc người Tàu, nhất là giới lãnh đạo, dù là quốc gia hay Cộng sản.

Ở đây tôi xin dẫn chứng một vài trường hợp cụ thể của giới lãnh đạo nước Tàu cận đại như Tôn Dật Tiên, Tưởng Giới Thạch, Mao Trạch Đông và đặc biệt là Đặng Tiểu Bình, chủ đề của bài này.

Tôn Dật Tiên là tác giả chính của cuộc Cách mạng Tân Hợi 1911. Trong thời gian hoạt động cách mạng, ông đã nhiều lần sang trú ẩn ở Việt Nam, cũng như được nhiều người Việt cũng có tư tưởng cách mạng giúp đỡ. Chính ông đã đưa tên Phạm Hồng Thái vào danh sách những người Tàu có công với cách mạng Tân Hợi và được thờ tại Hoàng Hoa Cương. Tuy nhiên ông cũng không thể bỏ đầu óc đại Hán, vẫn cho nước Tàu là trung tâm. Có một buổi mạn đàm với Khuyển Dưỡng Nghị, một chính khách của Nhật, ông đã đánh giá người Việt Nam có căn tính nô lệ và bị họ Khuyển trả lời lại là mặc dầu như vậy nhưng đã nhiều lần dân tộc này đánh bại Tàu.

Tưởng Giới Thạch, học trò của họ Tôn, sáng suốt hơn họ Tôn ở chỗ đã nhìn thấy rõ hiểm họa Cộng sản, cho rằng “Nhật là bệnh ngoài da, Cộng sản là bệnh trong xương tủy”, nhưng vẫn có đầu óc đại Hán, sẵn sàng thương thuyết với Pháp để bán rẻ

quyền lợi Việt Nam. Bản đồ Biển Đông với đường lưỡi bò hiện tại là dựa vào bản đồ biển 11 đoạn xuất hiện dưới thời họ Tưởng đã minh chứng điều này.

Người ta nghĩ Mao Trạch Đông và Đặng Tiểu Bình là người Cộng sản thì không có đầu óc đại Hán. Nhưng thực sự 2 người này còn có đầu óc Trung Hoa tự kỷ trung tâm mạnh hơn ai hết. Đừng quên cuộc tranh chấp Nga-Hoa là bắt nguồn chính từ đầu óc này với giới lãnh đạo Trung cộng bắt đầu bởi Mao rồi tới Đặng Tiểu Bình. Trung cộng muốn giật quyền lãnh đạo thế giới Cộng sản với Liên xô, nên đã xảy ra vụ Khroustchev rút tất cả những cố vấn Nga khỏi Trung cộng vào năm 1960, rồi tiếp theo vụ tranh chấp lên tới cao điểm vào những năm 64, 65, 66.

Chính vào thời Mao và thời Đặng, tinh thần đại Hán lên cao nhất, mà nạn nhân chính là Việt Nam : mở đầu bằng bức thư của Chu Ân Lai về vấn đề hải lý, có xác định quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa thuộc về Tàu, rồi Phạm Văn Đồng trả lời qua công hàm, mà ngày nay ai cũng biết, rồi đến vụ Tàu cộng tấn công quần đảo Hoàng sa ngày 19-01-1974. Đó là thời Mao còn sống. Đến thời Đặng Tiểu Bình thì tinh thần đại Hán lại lên cao một mức mà nạn nhân vẫn là Việt Nam, qua vụ họ Đặng “dạy cho Việt Nam một bài học” vào năm 1979, rồi chiến tranh biên giới vẫn tiếp diễn, tới chiến tranh ở ngoài biển chiếm Trường Sa vào ngày 14-03-1988.

Nhưng tinh thần đại Hán của họ Đặng và giới lãnh đạo đảng Cộng sản Tàu, và tinh thần quy lụy phương bắc của giới lãnh đạo Cộng sản Việt Nam được thể hiện rõ nhất qua hội nghị Thành Đô vào tháng 3-1990.

Đừng nghĩ rằng những người lãnh đạo Tàu, sau Mao, sau Đặng, như Giang Trạch Dân, Hồ Cẩm Đào và Tập Cận Bình là không có tinh thần đại Hán.

Chính với Giang Trạch Dân mà có hội nghị Thành Đô, sau đó có 2 Hiệp định dâng đất và nhượng biển cho Tàu : Hiệp định 1999 dâng cả ngàn cây số vuông vùng biên giới và Hiệp định năm 2000 dâng cả chục ngàn cây số vuông vùng biển.

Với Hồ Cẩm Đào và Tập Cận Bình hiện nay, thì đã nhiều lần tàu Trung cộng bắn vào tàu ngư dân Việt Nam, ngay cả việc Trung cộng dùng tàu hải quân cắt giầy cáp của tàu dò khí đốt và dầu hỏa của Việt Nam. Chưa kể Hồ Cẩm Đào lên được một phần là nhờ những thành tích đàn áp sát máu nhân dân Tây tạng.

●●(còn tiếp một kỳ) ●●●●●●●●

VÌ SAO PHẢI ĐI ĐẾN TẬN CÙNG CỦA SỰ THẬT?

Caubay Thiem 28-02-2013

Bài viết này được manh nha đã lâu, khi tôi theo dõi các bài viết, ý kiến trên mạng của nhiều thành phần khác nhau; từ các vị trí thứ, "lão thành cách mạng", đến các bạn trẻ trong nước. Nội dung các ý kiến ấy phản ánh mỗi quan tâm về tình hình đất nước hiện nay. Hầu hết rất đáng phấn khởi, dấu đó đây cũng còn vài "mắc mứu". Có điều hơi... mất sững là ý tưởng của tôi đã "bị" cụ Hà Sĩ Phu làm cụt hứng khi ông nói đến rất nhiều, lại nói rất chí lý, chí tình, mạch lạc trong bài "Góp phần "giải mã" một thể hệ dân thân" mới đây.

Cũng may, có những điều mình đã nói rồi, người khác cũng nói rồi mà xét thấy vẫn còn cần nói lại. Vì thế tôi mạnh dạn viết, cũng có chăm chú cố gắng để gửi đến bạn đọc một chút gì mới mẻ.

Trong công cuộc tranh đấu cho tự do, dân chủ, nhân quyền tại Việt Nam hôm nay, có một điều rất thuận lợi; đó là đại đa số dân chúng trong và ngoài nước đều đồng thuận ở một điểm: Nhà đương quyền tại Việt Nam hôm nay là một tập đoàn tham nhũng, độc tài, tàn bạo đến vô nhân tính và thậm chí bán nước! Nói cách khác, ai cũng đồng ý cần phải thay thế bọn người xấu xa đang cai trị đất nước ta.

Nhưng sự "nhất trí cao" ấy chỉ dừng lại ở đó. Nếu đi sâu hơn chút nữa, sự bất đồng quan điểm nảy sinh. Bất đồng quan điểm vốn là một thuộc tính của xã hội tự do dân chủ và do đó chúng ta không có gì phải bận tâm hay lo lắng, bởi đó là động lực của sự hoàn thiện. Thời gian để đi đến cái đích đồng thuận đó tùy thuộc ở từng vấn đề. Có những vấn đề không bao giờ đạt đến sự nhất trí được, có những mâu thuẫn không bao giờ có thể giải quyết được và cũng có những khác biệt không nên xóa bỏ.

Tuy vậy hiện đang tồn tại một sự bất đồng mà tôi cho là phải được khai thông càng sớm càng tốt vì nó có phương hại đến công cuộc đấu tranh chung. Đó là nhận định về

đảng Cộng sản Việt Nam (ĐCSVN) có công, có tội gì với dân tộc ta? Sự thật vốn chỉ có một, vậy sự thật về ĐCSVN là gì? Vì sao chúng ta, tất cả người Việt Nam ở mọi phía, cần phải đi đến tận cùng của sự thật trong vấn đề này? Đó là trọng tâm của bài viết. Khác với các cụ Hà Sĩ Phu, cụ Bùi Tín,... tôi không đủ khả năng đi sâu về lý thuyết của chủ nghĩa Cộng sản. Vì thế tôi chỉ đề cập về "thành tích" của đảng Cộng sản Việt Nam đối với đất nước một cách cụ thể, dựa vào các sự kiện đã xảy ra.

Tội ác của Cộng sản đối với dân ta thì hầu như mọi người đều đồng ý. Nhưng khi luận về "công" thì vẫn có nhiều người còn cho rằng ĐCSVN có công trong quá khứ. Nổi bật là công đánh thực dân Pháp. Về điểm này tôi xin nhắc lại những ý cũ mà tôi đã nhiều lần trình bày trong các bài chính luận và cả phiếm luận. **Đó là Cộng sản không bao giờ đánh Pháp cho tổ quốc Việt Nam.** Đánh Pháp chỉ là một giai đoạn trong một chuỗi giai đoạn nhằm bành trướng chủ nghĩa Cộng sản mà kẻ chủ mưu, kẻ quyết định nằm ở bên Nga, bên Tàu. Ngay sau khi ông Hồ theo Đệ tam Quốc tế, nhận chỉ thị của Stalin về nước thành lập chi nhánh Cộng sản Đông Dương thì chiến tranh "giải phóng" đã được hoạch định, bất luận đôi tượng cần được "giải phóng" ấy là ai. Nếu lúc đó kẻ cầm quyền không phải là Pháp mà là bất cứ chính quyền nào tại Việt Nam cũng đều bị tìm cách lật đổ. Pháp, Mỹ, phong kiến, cộng hòa gì chắc chắn cũng bị ông ta chống cả. Thậm chí, nếu lúc ấy Việt Nam đang có một thiên đường nhưng không phải "thiên đường Cộng sản" thì xương máu vẫn cứ rơi. Nói đó là chủ trương của Quốc tế Cộng sản thì có phần mơ hồ vì khái niệm "Quốc tế Cộng sản" chỉ có trên sách vở; thực chất chỉ có hai ông chủ lớn là Nga và Tàu. Đó là hai đế quốc mà ngày nay ai cũng nhận thấy là dã man, thâm độc nhất lịch sử nhân loại.

Cũng như thế, tất cả tai họa trên đầu dân Việt từ Cải cách Ruộng đất cho đến chiến tranh Nam Bắc đều được định đoạt bởi ngoại bang mà đảng Cộng sản Việt Nam chỉ là kẻ thừa hành, là tên lính tiền tiêu. Tên lính tiền tiêu chứ không phải là chiến sĩ cách mạng!

Nếu chỉ nhìn phớt qua lịch sử thế kỷ qua, vai trò chống Pháp của ĐCSVN quả có nổi trội. Tuy nhằm nhưng đành phải lập lại rằng cuộc Cách mạng Tháng tám là sự góp sức của toàn dân, sau đó ông Hồ đã tiêu diệt mọi thành phần quốc gia khác để ôm trọn công lao về phần mình. Những chiến sĩ tham gia chiến thắng Điện Biên Phủ không chỉ gồm những người theo Cộng sản mà là lớp người đầy nhiệt huyết quyết tâm đánh bật tận gốc thực dân Pháp ra khỏi nước ta. Thế nhưng sau đó ĐCSVN đã mặc nhiên quơ vào là công trạng của họ. (Chưa nói đến chiến thắng ấy ngày nay đã bị phôi bày là do sự chỉ huy của các tướng Tàu cộng.)

Niềm sung sướng, tự hào vô bờ bến của nhân dân khi đuổi được giặc ngoại xâm đô hộ chúng ta gần cả thế kỷ đã làm nhiều người mất tinh tảo, vì vậy không nhận ra bản chất đích thực của ông Hồ và đảng của ông, dấu sau đó đã chịu trăm cay nghìn đắng vì Bác và Đảng. Tình yêu nước nhập nhằng với tình yêu Bác Đảng ấy mãnh liệt đến độ khi bị phản bội, nhiều người vẫn không tin, vẫn tìm lý lẽ tự đánh lừa chính mình bởi không muốn mất đi thần tượng. Nhiều nạn nhân trong CCRĐ đã gọi tên ông Hồ trước khi chết. Nhiều người tuổi trẻ đã cắt máu tòng quân vào Nam chiến đấu chỉ vì đó là ước nguyện của Bác, là tiếng gọi của Đảng.

Đến bây giờ nhiều người vẫn tin "một cách lương thiện" rằng ông Hồ là cứu tinh của dân tộc! Họ thuộc vào trường hợp thứ hai trong 3 trường hợp loại trừ nhau trong bài viết của ông Hà Sĩ Phu, "lương thiện mà theo Cộng sản thì không thông thái." Nhiều người thông minh lắm nhưng vẫn không thông thái. Trước đây không thông thái vì bị bung bít, nhưng bây giờ vì sao vẫn chưa sáng? Tôi nghĩ họ cũng

như cô gái mới yêu lần đầu, lại yêu nhâm bác sở khanh. Cô gái thì vẫn thông minh đấy nhưng bác Sở đẹp trai quá, ăn nói khéo léo quá nên đầu còn thấy gì nữa.

Diễn hình của hiện tượng đó là nhiều vị "cách mạng lão thành" như tướng Nguyễn Trọng Vĩnh ở miền Bắc và ông Lê Hiếu Đằng ở miền Nam. Họ vẫn xem ông Hồ là cha già dân tộc và quá khứ theo Cộng sản là đúng đắn. "Có vị còn khẳng khái rằng: Nếu bây giờ lịch sử lặp lại thì ông ta cũng lại chọn đúng con đường cũ chứ không thể khác (ghê thiệt!)" (Hà Sĩ Phu). Họ tự nhận là "người Cộng sản chân chính" và chỉ không bằng lòng với những người đang cầm quyền hiện nay mà họ cho là bọn phản bội, thoái hóa.

Tôi cho rằng Cộng sản "chân chính" hay "thoái hóa" thì cũng đều là Cộng sản. Mà Cộng sản thì đã bị loài người văn minh loại bỏ, ngay tại cái nôi của nó. Không có cái gì chân chính tốt đẹp mà bị cả thế giới đồng loạt phi nhổ cả. Từ một câu nói, một bài văn cho đến một chủ thuyết, khi đã bị tuyệt đại đa số phê phán, cự tuyệt thì nên đặt nghi vấn về giá trị của nó mà không nên ngoan cố bám lấy. Đó là thái độ biết phục thiện, cầu thị của người trí thức.

Nhiều người cho rằng quá khứ là chuyện đã qua, quan trọng là chuyện hiện tại, chúng ta cần gác lại quá khứ để đồng hành xây dựng hiện tại và tương lai. Chuyện quá khứ nên được tha thứ, chẳng nên hẹp hòi truy tận cùng để làm thương tổn những người có lòng với đất nước. Sung sướng gì cho mình khi dân vật, hành hạ kẻ khác? Đúng vậy, nếu niềm tin, tự hào về quá khứ ấy không gây phương hại đến hiện tại. Ác thay, sự ngộ nhận về công lao của ông Hồ và ĐCSVN rất tai hại cho sự nghiệp tranh đấu cho dân chủ hiện nay vì kẻ cầm quyền sẽ tận dụng điều đó để duy trì sự thống trị. Đó là nguyên nhân sự tồn tại của lăng Ba Đình, của việc "học tập tư tưởng đạo đức Hồ Chí Minh".

Một trong những cách kẻ cầm quyền lợi dụng là nhập nhằng giữa

yêu nước, yêu chủ nghĩa xã hội, yêu bác, yêu đảng. Ngày nay "chủ nghĩa xã hội" không còn ăn khách nữa, họ cố khai thác ba thứ còn lại là yêu nước, yêu Bác, yêu Đảng. Ngộ nhận đó khiến nhiều người lương thiện sẵn sàng đứng sau lưng Đảng khi hữu sự. Thế là kẻ bực bịp lại thành công! Kẻ bịp ấy sẽ không từ bất kỳ thủ đoạn nào, kể cả xương máu nhân dân, khi cần thiết để thắng ván bài cuối cùng, như được cảnh cáo dưới đây.

Trong một lần ghé thăm báo Người Việt ở Nam California, nhà bất đồng chính kiến người Trung Quốc Ngụy Kinh Sinh đã nêu ý kiến rất đáng chú ý, xin trích một đoạn từ báo Người Việt:

"Ông chia sẻ rằng việc các nhà bất đồng chính kiến tại Việt Nam dùng "lòng yêu nước" trong việc tranh chấp về biển đảo giữa Trung Quốc và Việt Nam để tấn công nhà nước Hà Nội "là một hành động ngây thơ," khiến ông hơi quan tâm.

"Đừng rơi vào cái bẫy của nhà cầm quyền!" ông nói. Theo ông, các chế độ độc tài Cộng sản "rất điêu luyện" trong việc "lợi dụng lòng yêu nước" để mị dân, với mục đích "cướp chính quyền hay củng cố chế độ của họ" như lịch sử đã chứng minh. "Ngày nay, Trung Quốc đang dùng tinh thần quốc gia để cai trị dân họ, và Việt Nam cũng thế!"....."Các nhà bất đồng chính kiến phải khôn ngoan và cẩn thận để đừng biến chính mình thành công cụ!"

Thí dụ, ông nói, nếu "bị dồn vào đường cùng," thậm chí, Việt Nam có thể khai chiến tranh với Trung Quốc, và dĩ nhiên là họ sẽ thua trận, nhưng họ vẫn sẽ thắng lớn, vì họ đã "lợi dụng lòng yêu nước" để hợp pháp hóa được chính quyền của họ." (Hết trích.)

Câu "Việc các nhà bất đồng chính kiến tại Việt Nam dùng "lòng yêu nước" trong việc tranh chấp về biển đảo giữa Trung Quốc và Việt Nam để tấn công nhà nước Hà Nội là một hành động ngây thơ" mới nghe hơi chói tai, vì lẽ lòng yêu nước là yếu tố mà chúng ta cần có để đối đầu với kẻ bán nước và quân xâm lăng. Nhưng nghiệm lại điều

đó rất có lý nếu chúng ta gởi gắm lòng yêu nước không đúng người đúng chỗ.

Theo dõi sinh hoạt trong thời gian qua trên các diễn đàn tôi thấy nhiều lần các bạn trẻ bộc lộ niềm hân hoan, phấn khởi, ủng hộ mỗi khi thấy các lãnh đạo Cộng sản phát biểu - chỉ phát biểu thôi chứ không làm gì cả- những lời đạo đức, nhân nghĩa hoặc kích thích lòng tự hào dân tộc. Ví dụ, tướng Nguyễn Chí Vịnh, trong một cuộc phỏng vấn đã nói "cương quyết bảo vệ chủ quyền biển đảo" thì liền được khen ngợi nhiệt thành với nhiều comments. Các bạn trẻ ấy đã dễ dàng quên đi một thực tế là ông ta chẳng bao giờ dám nhắc tên người bạn vĩ đại phương Bắc cả; mà ngược lại, không ít lần ông ta và các tướng tá khác trong quân đội Cộng sản đã tỏ lòng biết ơn kẻ thù truyền kiếp ấy.

Mặt khác, nạn tham nhũng ở Việt Nam đã lan tràn khắp nơi từ lâu lắm; thế mà khi ông Trương Tấn Sang chỉ cần phát biểu "Một con sâu đã nguy hiểm huống hồ cả một bầy sâu" thì hầu như cả nước hoan hô, xem ông như một niềm hy vọng. "Đối tượng" của ông Sang rõ ràng là ông Nguyễn Tấn Dũng chứ chắc gì đã chống tham nhũng. Cũng tương tự, nhiều người hy vọng vào ông Nguyễn Bá Thanh cũng chỉ qua vài câu nói rất bình dân... học vụ! Họ quên các ông ấy là ai, từ đâu tới! Họ quên chính các ông ấy cũng là những con sâu bự hay đã nuôi dưỡng cả bầy sâu trong suốt nhiều năm qua! Sự nhẹ dạ cả tin đó một phần xuất phát từ ảo ảnh đẹp để còn sót lại, là vốn liếng mà ĐCSVN cướp được từ thời... kháng Pháp!

Cướp chính quyền và duy trì quyền cai trị luôn luôn là mục tiêu hàng đầu của ĐCSVN chứ không phải "độc lập - tự do - hạnh phúc." Điều đó lại được khẳng định khi mới đây ông Nguyễn Phú Trọng đăng đàn tại Vĩnh Phú lên án việc đòi bỏ điều 4 Hiến pháp là "suy thoái đạo đức!" Ông ta đã cho thấy sự tham lam, ngoan cố, bất chấp ý dân. Từ đó suy ra rằng ĐCSVN sẵn sàng làm bất cứ điều gì để tồn tại.

Một giả thuyết, là đến đường cùng, lúc uy tín sụp đổ không thể

saOĐANGcúmãilộingượcdòng?

Phạm Trần 28-02-2013

cứu vẫn được, ĐCSVN sẽ làm như ông Ngụy Kinh Sinh cảnh báo bên trên, là sẽ gây chiến tranh, kể cả chiến tranh với ông thầy Trung Quốc, để lôi kéo người dân đứng về phía họ. Đó sẽ là một cuộc chiến giả nhưng dùng xương máu thật. Giả vì chỉ là phương tiện tạo “chính nghĩa” nhất thời chứ không vì quyền lợi quốc gia. Trong trường hợp đó, nếu không sáng suốt thì nhân dân ta lại tiếp tục bị lừa bịp, lại góp vốn cho kẻ lừa đảo. Nói như vậy thì nếu có chiến tranh với Trung Quốc, không lẽ người Việt chúng ta không tham gia chống giặc? Có chứ! Chúng ta chắc chắn sẽ đoàn kết để đánh bại kẻ thù truyền kiếp như cha ông ta đã làm cả ngàn năm nay, nhưng sẽ không đứng dưới lá cờ của ĐCSVN. Để có sức mạnh mà không đứng vào hàng ngũ bọn người bất lương thì con đường duy nhất là phải loại trừ chúng để giành lại quyền làm chủ đất nước thực sự về cho nhân dân.

Vậy thì điều cụ thể chúng ta có thể làm bây giờ là gì? Theo tôi, trước hết là phải nhận chân được ĐCSVN là ai và mục đích của kẻ đưa nó vào nước ta. Nhận chân được là **Cộng sản chưa bao giờ, không bao giờ và mãi mãi không bao giờ vì lợi ích dân tộc ta**. Được như thế tức là đã quán triệt phương châm: “nghe, thấy, hiểu và... ghét”, chứ không phải thương!

Hơn bất kỳ dân tộc nào, người Việt Nam hôm nay cần phải đi đến tận cùng sự thật của lịch sử để có thể tiến về phía trước. Mạnh dạn, dứt khoát, không lưu luyến ảo ảnh của ánh trăng... lười liềm dưới đáy nước bên đảng của một thời bong bóng, thơ ngây. Trên con đường đó, xin mọi người, nhất là những người đã một thời say đắm, dần thân... hãy để Bác và Đảng ở lại bên vệ đường lịch sử cho nhẹ hành trang!

San Diego, Feb 28, 2013.

Đảng Cộng sản Việt Nam (CSVN) chỉ biết dựa vào Quân đội và Công an để cai trị độc quyền và độc đảng là một sai lầm chính trị làm suy yếu dân tộc, kìm hãm phát triển đất nước và gia tăng hiểm họa bị Trung Cộng đè đầu bóp cổ.

Sau đây là những bằng chứng:

Thứ nhất, hầu hết các bài viết chống bỏ Điều 4 Hiến pháp, thừa nhận đảng có quyền “*là lực lượng lãnh đạo Nhà nước và xã hội*” không qua bầu cử tự do và dân chủ trong quá khứ cũng như hiện tại, từ sau khi Bản dự thảo Hiến pháp sửa đổi 1992 được đem ra lấy ý kiến toàn dân từ ngày 02-01-2013, đều xuất phát từ hai lực lượng Quân đội và Công an.

Lực lượng thứ ba, Ban Tuyên giáo Trung ương, cơ quan có trách nhiệm giữ vững tư tưởng cán bộ, đảng viên cũng có một số bài viết bảo vệ “quyền lãnh đạo tuyệt đối và đương nhiên” cho đảng, nhưng giọng điệu bằng đảng ít hơn trong hai phe Quân đội và Công an.

Tại sao có chuyện này ?

Bởi vì Quân đội và Công an là hai lực lượng lấy “bảo vệ đảng” và “trung thành với đảng” trên cả Tổ quốc và nhân dân làm phương châm hành động để được nuôi ăn đầy đủ và được hưởng nhiều bổng lộc hơn cả nhân dân vừa là cha mẹ và làm chủ đất nước !

Do đó, việc hiến định Quân đội trong 70 sửa đổi bổ sung cho Điều 45 Hiến pháp 1992 phải bị lên án là sai trái và ngược ngạo, theo đó “*Lực lượng vũ trang nhân dân phải tuyệt đối trung thành với Đảng Cộng sản Việt Nam, Tổ quốc và nhân dân, có nhiệm vụ bảo vệ độc lập, chủ quyền, thống nhất, toàn vẹn lãnh thổ của Tổ quốc, an ninh quốc gia và trật tự, an toàn xã hội; bảo vệ Đảng, Nhà nước, nhân dân, chế độ xã hội chủ nghĩa, cùng toàn dân xây dựng đất nước và thực hiện nghĩa vụ quốc tế*”

Việc buộc Quân đội phải trung thành và bảo vệ đảng cầm quyền khi thực tế quân đội là của nước do dân và của dân có nhiệm vụ ưu tiên phải bảo vệ Tổ quốc và nhân dân là phản bội xương máu của Tổ tiên đã đổ xuống cho Tổ quốc trường tồn.

Hơn nữa khi viết Điều 70 như thế, những người soạn thảo đã “đồng hoá đảng với Tổ quốc” và đặt quyền lợi của Tổ quốc dưới quyền lợi của Đảng là việc phải bị lên án là ngạo ngược vì đã coi rẻ sinh mạng của các thế hệ đã

“quyết tử cho Tổ quốc quyết sinh” và dân tộc sống mãi muôn đời chứ không phải cho đảng, vì đảng là của một thiểu số.

Ngoài ra Điều 70 còn nhớ những quy định quân đội của Việt Nam còn phải “*thực hiện nghĩa vụ quốc tế*”, nhưng cho ai và vì ai ?

Chẳng nhẽ Quân đội được gọi là “lực lượng vũ trang nhân dân” không coi nhiệm vụ bảo vệ toàn vẹn lãnh thổ và an ninh cho nhân dân là ưu tiên mà còn bị đảng lôi đi “đánh thuê” cho nước ngoài, hay “xâm lăng” nước khác để giữ cam kết với một cường quốc, hay một khối nước nào đó có cùng ý thức hệ như đảng CSVN đã từng thi hành với Nga-Tàu trong hai cuộc chiến xâm lăng Việt Nam Cộng Hòa (từ 1960 đến 1975) và Cao Miên năm 1978 ?

Lẽ ra khi “sửa đổi” thì Hiến pháp sau phải hay hơn, tốt hơn và có lợi cho dân cho nước hơn Hiến pháp cũ chứ cứ sao lại lạc hậu và sẵn sàng để quân đội làm “tay sai” cho ngoại bang như thế ?

Ngược chiều vì quyền và lợi?

Thứ hai, bằng chứng “gió thổi ngược chiều” để đưa Quân đội vào Hiến pháp, ngoài việc “chính trị hoá” còn có âm mưu giữ cho cái ghế cai trị độc quyền của đảng vững mãi. Nó cũng có có mục đích chống lại những đòi hỏi ngày một gia tăng trong nhân dân muốn chấm dứt độc tài, đa nguyên đa đảng để nhân dân tự quyết định lấy vận mệnh chính trị của mình qua bầu cử bằng lá phiếu tự do và dân chủ.

Hãy đọc lại Điều 45 của Hiến pháp 1992 xem Quân đội phải trung thành với ai: “*Các lực lượng vũ trang nhân dân phải tuyệt đối trung thành với Tổ quốc và nhân dân, có nhiệm vụ sẵn sàng chiến đấu bảo vệ độc lập, chủ quyền, thống nhất, toàn vẹn lãnh thổ của Tổ quốc, an ninh quốc gia và trật tự, an toàn xã hội, bảo vệ chế độ xã hội chủ nghĩa và những thành quả của cách mạng, cùng toàn dân xây dựng đất nước.*”

Trước đó, trong Điều 51 Hiến pháp 1980 cũng minh thị : “*Các lực lượng vũ trang nhân dân nước Cộng hoà xã hội chủ nghĩa Việt Nam, tuyệt đối trung thành với Tổ quốc và nhân dân, có nhiệm vụ sẵn sàng chiến đấu bảo vệ những thành quả của cách mạng, độc lập, chủ quyền, thống nhất, toàn vẹn lãnh thổ của Tổ quốc, an ninh chính trị và trật tự, an toàn xã*

hội, tự do, hạnh phúc và lao động hoà bình của nhân dân, cùng toàn dân xây dựng nước nhà.”

Điều 8 trong Hiến pháp 1959 cũng không thấy bóng dáng Đảng đâu hết : “Lực lượng vũ trang của nước Việt Nam dân chủ cộng hoà là của nhân dân, có nhiệm vụ bảo vệ thành quả của cách mạng, bảo vệ độc lập, chủ quyền, lãnh thổ toàn vẹn và an ninh của Tổ quốc, bảo vệ tự do, hạnh phúc và sự nghiệp lao động hoà bình của nhân dân.”

Trong khi ấy, Hiến pháp năm 1946 viết rất đơn giản nhưng ai đọc cũng hiểu nghĩa vụ bảo vệ tổ quốc là của dân và do dân như quy định trong hai Điều 4 và 5 của *Chương II* nói về *Nghĩa vụ và Quyền lợi Công dân* :

Điều thứ 4: *Mỗi công dân Việt Nam phải: -Bảo vệ Tổ quốc -Tuân trọng Hiến pháp -Tuân theo pháp luật.*

Điều thứ 5: *Công dân Việt Nam có nghĩa vụ phải đi lính.*

Như vậy xuyên qua 4 Hiến pháp, từ 1946 đến 1992, Quân đội khi nào cũng phải đặt quyền lợi của Tổ quốc lên trên hết. Vậy hà cớ gì Ban soạn thảo lại quy định Quân đội phải coi Đảng hơn cả Quốc gia và Dân tộc trong Hiến pháp sửa đổi 2013 ?

Phải chăng vì đảng đã dành cho Bộ Quốc phòng nhiều đặc quyền và đặc lợi kinh tế như đang được quản lý hơn 110 Doanh nghiệp trong nhiều lĩnh vực quan trọng như cơ khí, hóa chất; nông, lâm và hải sản; điện, điện tử, viễn thông v.v... cho nên nếu không trung thành thì sẽ bị mất khối lượng tài sản khổng lồ này, hoặc ngược lại vì được lợi nên nhất định Quân đội phải trung thành với đảng để giúp đỡ nhau ?

Nhưng mọi nguồn lợi kinh tế ở Việt Nam đều do đảng nắm giữ và chia phần cho phe nhóm để bảo vệ nhau nên các Doanh nghiệp của Bộ Quốc phòng có làm ra tiền thì cũng chỉ để bảo vệ “lợi ích nhóm” là chính. Trên 5 triệu binh sỹ, cả chính quy và trừ bị, có được hưởng đồng nào không thì chưa có thống kê chi tiêu nào được công khai nên khó mà biết hàng tỷ bạc thu vào đã chui vào túi ai!

Chỉ biết Tập đoàn viễn thông Viettel lớn nhất của Quân đội, có 30,000 công nhân, tương đương quân số 1 Quân đoàn do một Trung tướng làm Tổng Giám đốc và hai Thiếu tướng Phó Giám đốc.

Sau đó đến các Tổng Công ty xây dựng Trường Sơn (Binh đoàn 12); Tổng Công ty 15 (Binh đoàn 15); Tổng Công ty Đông Bắc; Tổng Công ty Tân Cảng Sài Gòn; Tổng Công ty Trực thăng Việt Nam (VNH).

Dưới các Tổng Công ty là Công ty

ở cấp Sư đoàn do các Tổng Giám đốc, tương đương cấp Tư lệnh trông coi. Các đơn vị Hải quân và Cảnh sát biển chiếm ưu thế.

Công an thì sao?

Thứ ba

72 (sửa đổi, bổ sung Điều 47 Hiến pháp 1992) : “Công an nhân dân Việt Nam cách mạng được xây dựng chính quy, tinh nhuệ, từng bước hiện đại, làm nòng cốt trong sự nghiệp bảo vệ an ninh quốc gia và bảo đảm trật tự, an toàn xã hội, đấu tranh phòng, chống tội phạm.”

Nếu đem so với Điều 47 (Hiến pháp 1992) thì lực lượng Công an không còn phải bảo đảm “các quyền tự do, dân chủ của công dân, bảo vệ tính mạng tài sản của nhân dân” nữa.

Hãy đọc lại điều này: “Nhà nước xây dựng công an nhân dân cách mạng, chính quy, tinh nhuệ, từng bước hiện đại, dựa vào nhân dân và làm nòng cốt cho phong trào nhân dân để bảo vệ an ninh quốc gia, trật tự, an toàn xã hội, bảo đảm sự ổn định chính trị và các quyền tự do, dân chủ của công dân, bảo vệ tính mạng, tài sản của nhân dân, tài sản xã hội chủ nghĩa, đấu tranh phòng ngừa và chống các loại tội phạm.”

Như vậy là thế nào ? Những người soạn thảo lại “hiến định hoá” cả việc tước bỏ các quyền bẩm sinh của người dân được “tự do” và “dân chủ” thì có độc tài, lạm quyền không ?

Nhưng Công an đối với đảng như thế nào ?

Báo cáo của “Ban Thường vụ Đảng ủy Công an Trung ương tổ chức kiểm điểm, tự phê bình và phê bình theo Nghị quyết TW4 (Khóa XI) viết: “Tuyệt đại bộ phận cán bộ, đảng viên, chiến sỹ Công an có lập trường tư tưởng vững vàng, trung thành tuyệt đối với Đảng, Nhà nước, Tổ quốc và nhân dân, có lối sống trong sạch, giản dị, chấp hành nghiêm kỷ luật, có tinh thần trách nhiệm vượt qua mọi khó khăn, gian khổ, tận tụy với công việc, nêu cao ý chí tấn công tội phạm, tinh thần phục vụ nhân dân, hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ mà Đảng, Nhà nước và nhân dân giao phó.... sẵn sàng hy sinh để bảo vệ Đảng, bảo vệ thành quả của cách mạng, bảo vệ chế độ xã hội chủ nghĩa xứng đáng với sự tin cậy của Đảng, Nhà nước và nhân dân...” (Tài liệu Công an, 29-8-2012)

Thế là “hòa cả làng” rồi nhá !

Cả Quân đội và Công an, hai lực lượng “xương sống” giữ cho đảng không tan để một mình cầm quyền mãi đời đã “trung thành tuyệt đối với Đảng, Nhà nước” trên cả Tổ quốc và Nhân dân thì đảng chắc ăn như bấp

còn gì nữa, phải không ?

Lực lượng Công an đã coi dân như rơm rác hay như kẻ thù tại các cuộc biểu tình chống Trung Cộng xâm lăng biển đảo của Việt Nam ở Biển Đông, còn cả gan ngăn dân không cho tưởng niệm các liệt sỹ của hai miền Nam-Bắc Việt Nam đã hy sinh bảo vệ lãnh thổ ở Hoàng Sa và Trường Sa, nay lại đẩy dân xuống hạng chót của thang bậc được bảo vệ thì Hiến pháp viết ra cho ai thì hành ?

Những con vẹt mỏ cùn

Khi lực lượng Công an được phép “đặt đảng lên đầu dân” như như Bản dự thảo Hiến pháp sửa đổi đã viết thì một số “quan chức lý luận” của Công an còn chạy đua với bên Quân đội lên tiếng bảo vệ quyền lãnh đạo của đảng bằng mọi giá, vì theo họ, đó là “đòi hỏi khách quan tất yếu của cách mạng Việt Nam”.

Một trong những người này là Đại tá, Phó Giáo sư Nguyễn Bình Ban, quyền Viện trưởng Viện Lịch sử Công an. Ông Ban viết rằng : “Trong suốt quá trình lãnh đạo cách mạng giải phóng dân tộc, chống xâm lược thống nhất đất nước, vai trò lãnh đạo của Đảng ta đã được cả dân tộc thừa nhận và tuân theo.”

Nói như thế là “nhận khổng”. Không có điều gọi là “cả dân tộc” đã “thừa nhận và tuân theo” đảng CSVN. Có chăng là chỉ có một bộ phận người dân đi theo đảng CSVN hay bị kẹt lại vùng quân đội Cộng sản kiểm soát trong chiến tranh như ở miền bắc vĩ tuyến 17 đã phải sống và làm theo chế độ Cộng sản vì họ không có lựa chọn nào khác.

Còn lại lối 25 triệu người sống trong chế độ Việt Nam Cộng hòa từ phía nam vĩ tuyến 17 đến mũi Cà Mau có thừa nhận đảng CSVN bao giờ đâu ?

Ông Nguyễn Bình Ban còn hô hào : “Chúng ta kiên quyết bác bỏ những luận điệu sai trái, phản động của các thế lực thù địch (TLTD) và cơ hội, xét lại phủ nhận vai trò lãnh đạo của Đảng hoặc chỉ thừa nhận vai trò lãnh đạo của Đảng trong cách mạng giải phóng dân tộc, đòi Đảng trả lại quyền lực cho nhân dân khi kết thúc thắng lợi cuộc cách mạng dân tộc dân chủ nhân dân. Thực chất là đòi hạ bệ, tước bỏ vai trò lãnh đạo của Đảng, chống lại xu thế phát triển của cách mạng Việt Nam là tiến lên Chủ nghĩa Xã hội (CNXH)... Tuy nhiên, trong quá trình lãnh đạo cách mạng XHCN, Đảng cũng mắc một số sai lầm, khuyết điểm cả về nhận thức lý luận và tổ chức thực tiễn. Song, khuyết điểm này không phải bắt nguồn từ sự độc quyền lãnh đạo của Đảng mà có

nguyên nhân căn bản là Đảng chậm đổi mới tư duy về CNXH và con đường đi lên CNXH; cộng với sự yếu kém, bất cập trong cơ chế, chính sách quản lý của Nhà nước v.v...” (Báo Công an, 23-02-013)

Tại sao đảng chỉ mắc có “một số sai lầm, khuyết điểm” ? Nếu chỉ có “một số” thì đất nước đâu có chậm tiến và nhân dân đâu đến nỗi lạc hậu như bây giờ ? Những người như ông Ban, cả Bộ Chính trị và Ban Chấp hành Trung ương đảng CSVN thử sờ lên gáy xem sau 83 năm có mặt trên đất nước, đảng CSVN đã đạt được mục tiêu “dân giàu, nước mạnh, dân chủ, công bằng, văn minh” chưa ?

Hãy nhìn sang các nước láng giềng trong vùng Đông Nam Á, chẳng hạn như Thái Lan để biết trình độ dân trí và sự phồn thịnh của họ cao gấp bao nhiêu ngàn lần người Việt Nam bây giờ ! Những người Cộng sản từng kêu gọi trong chiến tranh hãy bình tâm xét lại chân tướng mình xem đã có khả năng đem lại cơm no, áo ấm và hạnh phúc cho toàn dân trong thời bình chưa ?

Và tại sao Đại tá Nguyễn Bình Ban lại đổ lỗi cho “tư duy” (hay cách suy luận), “cơ chế” và “chính sách quản lý” ? Những thứ này từ con người của đảng mà ra chứ đâu có tự trên trời rơi xuống. Những yếu kém về kinh tế, nạn tham nhũng, mất công bằng, bất công, xáo trộn trong xã hội, văn hoá suy đồi, đạo lý băng hoại, vi phạm quyền con người, kìm kẹp dân chủ, lấy mất tự do của dân là do cán bộ, đảng viên, nhất là những kẻ có chức có quyền đã làm theo chủ trương của đảng và chính sách của nhà nước chứ chẳng nhẽ dân lại tự ý gây ra để làm khổ mình ?

Lỗi đổ thừa chạy tội này không đánh lừa được dân đâu. Người dân Việt Nam ở thế kỷ 21 không còn khờ khạo dễ bị đánh lừa như người dân sống trong thế kỷ 20 chứ đừng nghĩ đến các thế kỷ trước.

Ai suy thoái tư tưởng?

Chuyện này cũng giống như lời nói rất chớung tai ngày 25-02-2013 của Tổng Bí Thư đảng Nguyễn Phú Trọng tại Vĩnh Phúc. Ông Trọng nói rằng : “Vừa rồi đã có các luồng ý kiến thì cũng có thể quy vào được là suy thoái tư tưởng chính trị, đạo đức, lối sống chứ gì nữa... Xem ai có tư tưởng là muốn bỏ Điều 4 Hiến pháp không? Muốn phủ nhận vai trò lãnh đạo của đảng không? Muốn đa nguyên đa đảng không? Muốn ‘tam quyền phân lập’ không? Hả? Muốn ‘phi chính trị hóa quân đội’ không? Người ta đang có những quan điểm đấy!... Đưa cả lên phương tiện thông

tin đại chúng đấy. Thì như thế là suy thoái chứ còn gì nữa! Chỉ ở đâu nữa nào?... Tham gia đi khiếu kiện, biểu tình, ký đơn tập thể... thì nó là cái gì?!... Cho nên các đồng chí quan tâm xử lý cái này.”

Ồ hay, là người lãnh đạo đảng cầm quyền mà ông khinh dân như thế thì “tư duy” của ông này phải có vấn đề. Nếu đầu óc ông bình thường thì ông Trọng không thể buông ra những nhận xét chủ quan một chiều và độc tài như thế.

Bởi vì khi Đảng và Quốc hội kêu gọi nhân dân đóng góp ý kiến sửa đổi Hiến pháp 1992 thì đảng phải lắng nghe mọi ý kiến, kể cả ý kiến trái chiều chứ không thể vu oan cáo và cho những ai khác lập trường và quan điểm với mình.

Vì vậy, ngay sau khi lời nói của ông Trọng được công bố trên đài truyền hình ở Việt Nam ngày 25/02 (2013) thì phản ứng từ nhiều phía đã nổi lên.

Quyết liệt và đầu tiên là của Nhà báo Nguyễn Đắc Kiên, Phóng viên báo Gia Đình & Xã Hội (Gia đình.net).

Ông Kiên viết quan điểm của mình trên mạng báo “Cùng Viết Hiến pháp” của nhóm Trí thức chủ xương gồm có Tiến sỹ toán học Ngô Bảo Châu (Đại học Chicago); Ông Nguyễn Anh Tuấn, nguyên Tổng biên tập Vietnam Net, học giả Trung tâm báo chí, chính trị và chính sách công Shorenstein, Đại học Harvard; Giáo sư Đàm Thanh Sơn, Đại học Chicago.

Trong bài “Vài lời với TBT ĐCS VN Nguyễn Phú Trọng”, ông Kiên can đảm nói thẳng : “Đầu tiên, cần phải xác định, ông đang nói với ai? Nếu ông nói với nhân dân cả nước thì xin khẳng định luôn là ông không có tư cách. Ông là Tổng bí thư Đảng Cộng sản Việt Nam, nếu muốn dùng hai chữ “suy thoái” thì cùng lắm là ông chỉ có thể nói với những người đang là đảng viên Cộng sản, ông không đủ tư cách để nói lời đó với nhân dân cả nước. Nếu ông và các đồng chí của ông muốn giữ Điều 4, muốn giữ vai trò lãnh đạo, muốn chính trị hóa quân đội, không muốn đa đảng, không muốn tam quyền phân lập, thì đó chỉ là ý muốn của riêng ông và ĐCS của ông. Ông không thể quy kết rằng đó là ý muốn của nhân dân Việt Nam. Tuy nhiên, cũng cần phải nhấn mạnh rằng những ý muốn trên chỉ nên xem là của riêng ông TBT Trọng, chưa chắc đã là tâm nguyện của toàn bộ đảng viên Cộng sản hiện nay.”

Sau bài viết này, báo Gia Đình & Xã Hội (của Tổng cục Dân số-Kế hoạch hóa gia đình, Bộ Y tế) buộc

ông Kiên thôi việc. Tờ báo viết: “Báo Gia Đình & Xã Hội xin thông báo: do anh Nguyễn Đắc Kiên (nguyên phóng viên) vi phạm Quy chế hoạt động của báo và Hợp đồng lao động nên Hội đồng Kỷ luật của báo Gia Đình & Xã Hội đã họp và ra Quyết định kỷ luật, buộc thôi việc đối với anh Nguyễn Đắc Kiên.

Hiện nay anh Nguyễn Đắc Kiên không còn tư cách là phóng viên Báo Gia Đình & Xã Hội và tự chịu trách nhiệm cá nhân trước pháp luật với các phát ngôn, hành vi của mình. Các đơn vị, cá nhân lưu ý khi liên hệ công việc, đề nghị liên hệ thẳng với Tòa soạn, không qua anh Ng. Đắc Kiên.”

Rõ ràng đây là hành động ngăn cấm quyền tự do ngôn luận, và chắc chắn phải đến từ Ban Tuyên giáo của đảng CSVN.

Nhưng không phải chỉ có Nhà báo Nguyễn Đắc Kiên chỉ trích ông Trọng mà còn có nhiều người khác, điển hình như Tiến sỹ Ng. Thanh Giang đã phổ biến bài viết của mình trên các mạng báo “truyền thông xã hội”.

Trong một đoạn, ông nói : “Vừa nghe xong, như một phản xạ vô điều kiện, tôi bỗng buột miệng: “Trời ơi, cái cậu này ăn nói hàm hồ quá nhỉ!”

Sao lại có thể quy chụp những người yêu cầu xóa bỏ điều 4 Hiến pháp, yêu cầu đa nguyên đa đảng, yêu cầu “tam quyền phân lập”; những người tham gia khiếu kiện, biểu tình, ký đơn tập thể...” là “suy thoái tư tưởng chính trị, đạo đức, lối sống”.

Nguyễn Phú Trọng có biết những ai đã và đang tích cực tham gia những hoạt động trên không?

Đó là cụ Nguyễn Trọng Vĩnh 96 tuổi, nguyên Bí thư tỉnh ủy Thanh Hóa, cựu đại sứ Việt Nam tại Trung Quốc, nhà văn kỳ cựu khả kính Nguyễn Ngọc, Bộ trưởng, ủy viên TW Đảng Nguyễn Đình Lộc, cố vấn Thủ tướng Nguyễn Trung, phó chủ tịch Quốc hội, giáo sư tiến sỹ Phan Đình Diểu, giáo sư thứ trưởng Chu Hào, tiến sỹ thứ trưởng Trần Nhơn, luật gia phó chủ nhiệm văn phòng Quốc hội Trần Quốc Thuận, luật gia phó chủ tịch Mặt trận Tổ quốc Lê Hiếu Đằng, viện trưởng giáo sư Trương Lai, viện trưởng tiến sỹ Nguyễn Quang A...

Trong số đó, về tuổi tác: có người bậc cha chú, có người bậc đàn anh của ông; về trình độ: bậc thầy của ông; về quá trình cách mạng: bậc tiền bối so với ông.

Vậy mà Nguyễn Phú Trọng dám thóa mạ họ là những kẻ suy thoái mọi mặt. Dưới con mắt Nguyễn Phú Trọng, họ là những kẻ không còn tư tưởng chính trị đúng đắn, lối sống suy đồi, đạo đức kém cõi...

Thật là ngênh ngang, trâng tráo, và hỗn xược.” Tiến sỹ Giang kết luận: “Vây là ông Nguyễn Phú Trọng không những xác xược với bề trên mà còn thất lễ với cả bộ phận lớn dân tộc!”

Nhà báo Võ Văn Tạo cũng viết trên trên Basamnews : “Muốn duy trì điều 4 trong Hiến pháp, ông Trọng muốn giữ độc quyền đảng trị. Tuy nhiên, không ít đảng viên, kể cả không ít đảng viên cấp cao, đều biết rõ cái độc quyền ấy thực chất chỉ cốt duy trì quyền uy chính trị và đặc quyền đặc lợi vật chất cho những đảng viên có chức quyền biến chất. Hầu hết các đảng viên cấp thấp, không có chức quyền, không đặc quyền đặc lợi, hoặc có chức quyền nhưng lại có lương tri đều băn khoăn, lo lắng cho vận mệnh của đất nước trước hiện tượng suy thoái đạo đức của “một bộ phận không nhỏ” đảng viên hiện nay.

Không ít đảng viên tâm huyết và có trí thức nhận ra sự thật phũ phàng: quay lưng với mọi thành tựu chính trị-xã hội của nhân loại (đa nguyên chính trị, tam quyền phân lập, phi chính trị hóa quân đội), đảng CSVN đã quá lạc hậu, xơ cứng, bế tắc về đường lối, đang bị những kẻ vô liêm sỉ, cơ hội xấu xa núp bóng để đục khoét tham nhũng trắng trợn, trở thành vật cản kìm hãm vô cùng tai hại cho sự phát triển đi lên của đất nước, làm Việt Nam càng ngày càng tụt hậu và trở nên xa lạ so với khu vực và thế giới.

Đảng CSVN có hơn 3 triệu đảng viên, và số đảng viên hưởng đặc quyền đặc lợi chỉ là một phần trong số đó, trong khi cả nước có gần 90 triệu dân. Giữ điều 4 Hiến pháp là gì, nếu chẳng phải là khư khư độc quyền đảng trị như “đười ươi giữ ống”, giữ lợi ích bất chính cho một thiểu số người, bất chấp phương hại nặng nề tự do, hạnh phúc của nhân dân, kéo lùi tương lai phát triển của đất nước.”

Rõ ràng Tổ tiên người Việt nói không sai khi “thượng bất chính thì hạ tắc loạn” nên trước ông Trọng cũng đã có những loại phản biện “thiếu văn hoá” với những Trí thức và lão thành cách mạng như của ông Phó Giáo sư, Tiến sỹ Hà Nguyên Cát thuộc Học viện Quốc phòng xuất hiện trên báo Quân đội Nhân dân ngày 16-12-2012.

Ông này hồ hởi viết rằng : “Mưu đồ xóa bỏ vai trò lãnh đạo của đảng Cộng sản Việt Nam (ĐCSVN) đối với Nhà nước CHXHCN Việt Nam và toàn xã hội luôn được các thế lực thù địch đặt lên hàng đầu trong thực hiện chiến lược “diễn biến hòa bình”, nhằm xóa bỏ thành quả cách mạng, hướng lái Việt Nam theo con đường của chủ nghĩa tư bản. Đặc biệt hiện nay, các

thế lực thù địch đang ráo riết dụng dọt sinh hoạt dân chủ lấy ý kiến đóng góp của nhân dân sửa đổi, bổ sung Hiến pháp 1992 được tiến hành vào quý I năm 2013, để tung ra nhiều luận điệu xuyên tạc, bôi nhọ Đảng ta. Mưu đồ của họ là tạo sự nghi ngờ, mất lòng tin, dẫn đến đối lập với Đảng, đòi bỏ Điều 4 trong Dự thảo sửa đổi, bổ sung Hiến pháp năm 1992, quy định về vai trò lãnh đạo của ĐCSVN đối với Nhà nước CHXHCN Việt Nam và toàn xã hội.”

Nhưng ông Cát và cả Tổng Bí thư Nguyễn Phú Trọng nữa có biết rằng nhân dân và nhiều “bậc thầy” Cộng sản của các ông ở Nga và các nước Đông Âu cũ đã quay lưng, sổ toẹt vào Chủ nghĩa Mác-Lênin từ khuya rồi không ?

Chỉ có những kẻ còn ngủ mê của đảng CSVN mới không nhìn ra, hoặc đã thấy nhưng vẫn tham quyền cố vị nên cứ ngoi ngóp lợi ngược dòng ?

Phạm Trần

(02/013)

CA DAO THỜI CHỐNG CỘNG SẢN

Ai đem Cộng sản sang sông
 Để cho Cộng sản diệt dòng giống tiên ?
 Trọng ơi thương lấy Dũng cùng
 Tuy rằng khác ý nhưng chung đảng hèn !
 Một cây làm chẳng nên non
 Trọng Sang cộng Dũng ta còn khổ hơn!
 Công cha như núi Thái Sơn
 Nghĩa mẹ như nước trong nguồn chảy ra
 Một lòng theo nước Trung Hoa
 Cho tròn 4 tốt mới là anh em !
 Ước gì cho gió nổi lên
 Thổi bay Cộng sản những tên giết người !
 Nói lời phải giữ lấy lời
 Đừng như Trọng lú nói rồi quên ngay !
 Ba đồng một nắm trâu cay
 Hoàng Sa đảng bán từ ngày còn không !
 Công hàm chữ ký của Đồng
 Bây giờ còn chối lòng vòng làm chi ?
 Dũng nhất Sang Trọng đứng nhì
 Trong ba thằng ấy Hùng thì đứng ba.
 Trăm năm trong cõi người ta
 Thằng dân với đảng vốn là ghét nhau
 Trái qua mấy cuộc bể dâu
 Thằng dân quá khổ đảng giàu thêm ra !
 Con ơi nhớ lấy lời cha
 Nếu còn Cộng sản, Trường Sa của Tàu !
 Đảng ơi chớ vội cười lâu
 Cười người yêu nước hôm sau người cười.
 Chơi bạn trọn bạn mà chơi,
 Chọn chồng có đảng là đời tiêu tan.
 Đàn kêu tích tịch tình tang
 Bao giờ hết cảnh dân oan bao giờ ?
 Bạc Liêu nước chảy lờ đờ
 Chị Tân có mẹ mới vừa tự thiêu.
 Chiều chiều bìm bịp kêu chiêu
 Đừng nghe Cộng sản nói điều vô cùng !
 Bây giờ Kiên hỏi Trọng Khùng
 Bỏ đi điều 4 luật rừng được chưa?
 Kiên hỏi thì Trọng xin thưa:
 Mai tao đuổi việc, cho chừa nhé con !
 Còn trời còn nước còn non
 Nếu còn Cộng sản dân còn khổ đau !
 À ơi... ví dầu ví đậu ví dậu
 Đảng ta đánh Mỹ cho Tàu cho Nga !
 Má ơi đừng gả con xa
 Gả con qua Mỹ để mà yên thân !
 Má ơi đừng gả con gần
 Công an bộ đội cù lằn học ngu !
 Lên chùa thấy Phật muốn tu,
 Về nhìn đảng cướp muốn tù cho xong !
 Mấy đời bánh đúc có xương
 Mấy đời Cộng sản nó thương dân nghèo !
Cù Huy Hà Bảo 02-2013
danlambaovn.blogspot.com

Tại sao đảng Cộng sản buộc phải giữ quân đội

.....Nguyễn Quang Duy 8406 10-03-2013.....

(Viết nhân Ngày Gạc Ma Trường
Sa 14-03-1988)

Ngày 14-3-1988, Trung cộng đã nổ súng tấn công và chiếm đóng bãi đá Gạc Ma trong quần đảo Trường Sa. Sau đó Trung cộng đơn phương tuyên bố bãi đá Gạc Ma nằm trong Đường Lưỡi bò thuộc lãnh hải Trung Hoa.

Năm 2008, Trung cộng cho phổ biến một đoạn phim về trận tấn công và tàn sát Gạc Ma. Từ tàu chiến các loạt đạn Trung cộng bắn về phía tàu và quân nhân Việt Nam trên bãi đá Gạc Ma, khiến 64 quân nhân vừa tử trận, vừa mất tích và 9 người bị bắt.

Phía Việt Nam vì muốn giữ tình "hữu hảo" Việt Trung, cuộc chiến biên giới với hàng chục ngàn quân nhân tử trận và hàng ngàn cây số vuông lãnh thổ đã mất, đang đi dần vào quên lãng. Thế nên mấy ai biết sự thật và sự việc đã xảy ra trên bãi đá Gạc Ma ngày 14-3-1988.

Gần đây đảng Cộng sản muốn sửa Hiến pháp, buộc quân đội phải "trung" với "Đảng". Nhân ngày 14-3, ngày Việt Nam mất bãi đá Gạc Ma và sau đó mất nhiều bãi đá khác trên quần đảo Trường Sa, bài viết này mong trả lời câu hỏi tại sao đảng CS buộc phải giữ quân đội.

Với đảng Cộng sản, hiến pháp chỉ là công cụ để thể chế hóa đường lối sách lược do Bộ Chính trị đề ra. Vì thế, trong chiến tranh Việt Trung, Lời mở đầu Hiến pháp 1980 đã ghi rõ "*Trung Quốc là kẻ thù truyền kiếp của dân tộc Việt Nam*".

Cuộc chiến Việt Trung kéo dài hàng chục năm, hàng trăm ngàn quân nhân tử trận hay bị thương tật. Mấy chục năm qua, các chiến công của họ gần như bị bỏ quên, họ đã bị bỏ rơi với thương tích cả tinh thần lẫn thể xác.

Điều mĩa mai là bản chất của cuộc chiến chỉ nhằm để giải quyết những bất đồng về đường lối giữa hai đảng CS Việt Trung. Ngày nay các bất đồng giữa hai đảng đã được

giải quyết, để tồn tại, tầng lớp lãnh đạo hai đảng CS buộc phải gắn bó với nhau, tuy hai lại chỉ là một.

Trong khi ấy những người lãnh đạo quân đội đều đã trải qua và trưởng thành cuộc chiến Việt Trung. Họ nhận rõ dã tâm của tầng lớp lãnh đạo Trung cộng muốn xâm chiếm Biển Đông, xâm chiếm VN bằng bạo lực quân sự. Từ đó họ có cách nhìn và suy nghĩ rất khác với thiếu số cầm quyền Cộng sản. Họ muốn sự thật lịch sử: họ phục vụ Tổ quốc Dân tộc, không phải phục vụ quyền lợi của đảng Cộng sản. Họ muốn họ và đồng đội được đối xử công bằng và xứng đáng với công lao giữ gìn biên cương tổ quốc.

Chính vì sự khác biệt tư tưởng giữa "Đảng" và quân đội, Nghị quyết 51 của Bộ Chính trị (khóa IX) tiến đến việc thực hiện chế độ chính ủy, chính trị viên trong quân đội theo đúng khuôn mẫu đảng Cộng sản Trung Hoa đã đề ra. Nghị quyết nhằm kiểm soát và định hướng tư tưởng của quân nhân trong Quân đội Việt Nam, buộc Quân đội phải "trung" với "Đảng".

Việc thể chế hóa Quân đội phục vụ "Đảng" từ lâu đã được báo Quân đội Nhân Dân thường xuyên nhắc đến, qua loạt bài "*Làm thất bại chiến lược diễn biến hòa bình*". Bài viết rõ nhất là bài "*Thực chất quan điểm cổ xúy xây dựng quân đội chuyên nghiệp*" số ra ngày 15-11-2009

Đại tá N. V. Quang đưa ra một số lý do từ phía đòi hỏi xây dựng quân đội chuyên nghiệp như: (1) trình độ lạc hậu của quân đội không thể bảo vệ được lãnh thổ, biển đảo; (2) đảng CS không chăm lo xây dựng quân đội chuyên nghiệp; (3) để có một quân đội hiện đại cần luật hóa quân đội để quân đội đứng ngoài chính trị các đảng phái; và (4) quân đội chỉ là của nhà nước và

phục tùng nhà nước mà thôi.

Trở lại với trận Gạc Ma, nếu bạn đã xem đoạn phim Trung cộng tấn công tàu chiến và tàn sát quân nhân VN, bạn sẽ hiểu rõ tình trạng yếu kém và lạc hậu của Quân đội VN.

Trung cộng vừa loan báo gia tăng ngân sách quốc phòng. Bắc Hàn vừa tuyên bố chấm dứt mọi thỏa thuận hòa bình với Nam Hàn và đánh Hoa Kỳ bằng vũ khí hạt nhân tạo thêm lý do chiến tranh sẽ xảy ra tại Biển Đông. Một quân đội thiếu huấn luyện, thiếu trang bị, thiếu chiến thuật, thiếu chiến lược, thiếu sự hỗ trợ của người dân và thiếu tinh thần chiến đấu khó có thể bảo vệ được lãnh thổ, được biển đảo, được nhân dân, khi chiến tranh thực sự xảy ra.

Theo Đại tá Nguyễn Văn Quang, nếu chỉ chú trọng nâng cao tính chuyên nghiệp mà không nâng cao bản chất chính trị giai cấp của quân đội thì quân đội sẽ không còn thực sự là quân đội của giai cấp công nhân. Một quan điểm lỗi thời vì đảng Cộng sản không còn hay chưa bao giờ đại diện cho giai cấp công nhân hay nhân dân lao động.

Người Cộng sản ước mơ biên giới các quốc gia sẽ được xóa bỏ để tiến đến một thế giới đại đồng. Chính vì ước mơ này, một phần không nhỏ lãnh thổ Việt Nam đã bị quốc gia đàn anh Trung cộng chiếm đóng. Càng ngày Trung cộng lại càng lộ rõ dã tâm xâm chiếm các quốc gia trong vùng bằng quân sự. Để giữ gìn bờ cõi ông cha để lại, quân đội cần phải hiện đại hoá và chuyên môn hoá.

Trong hoà bình, việc xây dựng quân đội tình nguyện và chuyên môn hoá quân đội thường được đem ra áp dụng. Việc cưỡng bách quân dịch vốn không hợp với lòng dân, tạo tham nhũng và lãng phí nhân lực quốc gia. Việt Nam đang phải đối đầu với suy thoái kinh tế, lạm phát phi mã, các quân nhân thường gặp phải nhiều khó khăn về vật chất, các quân nhân thi hành nghĩa vụ không tham gia sản xuất và lại thường lệ thuộc vào sự giúp đỡ của gia đình. Quân đội cưỡng bách trở thành gánh nặng cho xã hội.

Khi chiến tranh và theo nhu cầu

chiến cuộc, luật tổng động viên có thể được ban hành. Lịch sử cho thấy nếu quân đội thực sự phục vụ tổ quốc, phục vụ dân tộc, khi có chiến tranh toàn dân sẽ một lòng phục vụ quân đội chống ngoại xâm.

Đại tá Nguyễn Văn Quang cũng cho biết đảng Cộng sản không tin vào cơ cấu nhà nước. Thực vậy, tại VN hiện đang xảy ra một cuộc khủng hoảng chính trị, với những tranh chấp quyền lực trong đó có việc nắm quân đội và công an.

Nhà nước hiện đang nắm quân đội, đang chịu trách nhiệm chi tiêu cho quân sự, nhưng lại không chịu phục tùng “Đảng”, phục tùng Tổng bí thư đảng. Vì thế Nguyễn Phú Trọng muốn sửa đổi Hiến pháp để tước bớt quyền hành nhà nước. Quyền hành của thủ tướng đã bị giảm bớt rất nhiều, ngược lại quyền hành của chủ tịch nhà nước được gia tăng đáng kể nhất là các quyền về quân đội và công an.

Trong bài lược ghi cuộc nói chuyện của Chủ tịch Nước Trương Tấn Sang tại Câu lạc bộ Thăng Long ngày 19-2-2013, ông Sang nhận xét: *“Về vai trò của Đảng với quân đội, tôi cho rằng Đảng ta lập ra quân đội là để bảo vệ Tổ quốc, nhân dân chứ không phải là lập ra là bảo vệ, trung thành với Đảng, vì vậy quân đội phải trung thành, bảo vệ Tổ quốc, nhân dân rồi mới đến Đảng, có như vậy mới đúng chứ. Nay vì theo tập quán, nhận thức vẫn chưa thực hiện được.”*

Nếu đoạn lược ghi trên là thật thì sự bất đồng chính kiến trong nội bộ Bộ Chính trị đã bắt đầu công khai bùng nổ. Rút bài học Miến Điện, Nguyễn Phú Trọng cũng không tin vào sự trung thành của chủ tịch nhà nước nên phải buộc quân đội “trung” với “Đảng”.

Thành p

7-3-2013. Ngày 6-3-2013, lại có Thông báo từ Quốc hội cho biết thời hạn góp ý đã thay đổi từ 31-3-2013 sang hạn mới là 30-9-2013. Thành phố Hà Nội là tiền đồn của Tổng bí thư Nguyễn Phú Trọng, thế lực nào và lý do gì đã khiến Quốc hội đưa ra quyết định nói trên?

Nguyễn Phú Trọng như đang cố gắng thắng chiếc xe đang lao xuống dốc, xem chừng chiếc xe đã đứt thắng, càng cố thắng xe càng lao nhanh. Có phải các thế lực nhà nước do Nguyễn Tấn Dũng đại diện vì bị thế lực “Đảng” do Nguyễn Phú Trọng cầm đầu dùng Hiến pháp tước quyền, nay cánh nhà nước công khai nổi dậy đảo chánh tước quyền của “Đảng”?

Nói chung việc đảng Cộng sản muốn thế chế hóa Quân đội phải “trung” với “Đảng”, chỉ nhằm duy trì vai trò độc quyền chính trị của đảng Cộng sản. Chẳng may việc làm lại tạo ra một dư luận trái chiều.

Khởi đầu là Kiến nghị 72, kế đến là Tuyên bố của các Công dân Tự do (dựa trên bài viết của nhà báo Nguyễn Đắc Kiên), kế đến là Kiến nghị sinh viên và cựu sinh viên khoa Luật Hà Nội, rồi Lá thư Hội đồng Giám mục Công giáo Việt Nam, Lời Tuyên bố của Đức Tăng thống Thích Quảng Độ, Lời Kêu gọi của Cụ Lê Quang Liêm và gần nhất là Lời Kêu gọi của Khối 8406, đều đòi hỏi một thể chế đa nguyên, đa đảng, một chính thể với tam quyền phân lập, một quân đội bảo vệ người dân, bảo vệ đất nước.

Tất cả đang tạo ra một phong trào dân sự đòi đảng Cộng sản phải trao trả quyền lập hiến và quyền phúc quyết (trung cầu dân ý) lại cho toàn dân. Các tôn giáo khác, các tổ chức chính trị và nhiều cá nhân khác đã và đang sửa soạn nhập cuộc tạo ra một cuộc cách mạng mang đặc thù Việt Nam, Cách mạng Trưng cầu dân ý với sự giám sát của Quốc tế, Trưng cầu một Hiến pháp Tự do cho Việt Nam.

Đấu tranh chính trị là cuộc đấu tranh nhiều mặt với nhiều phương cách đấu tranh khác nhau nhưng tựu trung là để giải thể chế độ độc tài Cộng sản mang lại tự do cho dân tộc. Vì thế có ý kiến cho rằng phong trào đấu tranh chính trị cần chủ động hơn và tránh bị cuốn vào cuộc chiến “góp ý hình thức xin cho” mà quên đi những sự kiện nóng hổi khác như việc gia tăng đàn áp bắt bớ người đấu tranh hay tình trạng kinh tế càng ngày càng suy thoái.

Trở lại với câu hỏi “Tại sao đảng

Cộng sản buộc phải giữ quân đội?”, Đại tá Nguyễn Văn Quang cho biết: *“Ở các nước Đông Âu, khi nhân dân nổi dậy quân đội đứng ngoài chính trị, chỉ tuân theo pháp luật, bảo vệ Tổ quốc nên đảng thua.”*

Tại VN cũng thế, quân đội là của dân, do dân, vì dân và quân đội sẽ đứng về phía người dân để bảo vệ công cuộc đấu tranh giành lại tự do cho toàn dân tộc. Đây là nỗi lo sợ hàng đầu của giới lãnh đạo Cộng sản và vì thế họ phải tìm mọi cách trói buộc tư tưởng quân nhân và bắt quân đội phải “trung” với “Đảng”.

Tại Melbourne và nhiều thành phố khác thuộc Úc, Mỹ và Âu châu, mặc dù chính thể Việt Nam Cộng Hòa không còn nữa, hằng năm cứ đến ngày 19-1, cộng đồng đều tổ chức lễ tri ân các chiến sĩ hải quân đã hi sinh trong trận hải chiến Hoàng Sa và nhắc nhở nhau về một phần đất quê hương đang bị giặc Tàu chiếm đóng.

Ngược lại, khi đảng Cộng sản còn kiểm soát quân đội thì hương hồn các chiến sĩ Gạc Ma, các chiến sĩ bỏ mình trên biên giới phía Bắc, lại một lần nữa phải hy sinh cho tình hữu hảo của hai đảng Cộng sản Việt Trung. Một thể chế tự do sẽ đưa ra sự thật và phục hồi danh dự những chiến sĩ đã bỏ mình gìn giữ biên cương biển đảo Việt Nam, họ không chiến đấu vì “Đảng”, mà chiến đấu để bảo vệ Tổ Quốc, bảo vệ Nhân Dân.

Nguyễn Quang Duy

Melbourne, Úc Đại Lợi

**Chúc mừng 3 bloggers
được các giải thưởng**

**quốc tế năm nay :
Huỳnh Ngọc Chênh (giải
Công dân mạng của
Phóng viên Không biên
giới)**

**Tạ Phong Tần (giải Phụ nữ
dũng cảm của Bộ Ngoại
giáo Hoa Kỳ)**

**Nguyễn Hoàng Vi (giải Phụ
nữ bảo vệ tự do ngôn luận
của Mạng lưới quốc tế Tự
do và Trao đổi ngôn luận)**

THÂM CẤP CHÍ NGUY!

Nguyễn Minh Cần, 28-02-2013

Chưa bao giờ Bộ Chính trị ĐCSVN lâm vào thế kẹt như lần này! Họ giăng bẫy “đám dân đen”, bịp bợm bày trò lấy ý kiến dân để sửa đổi “Hiến pháp” hồng độc tôn thống trị dân ta dài dài... Nhưng bây giờ thì họ lại đang rơi vào cái bẫy do chính họ giăng ra!

Trước khi giăng bẫy, Tổng bí thư Nguyễn Phú Trọng cùng các ông đầu nậu trong BCT đã cẩn thận chặn họng “dân đen” là “bỏ Điều 4 là tự sát”, “chỉ có quyền sở hữu toàn dân, chứ không thể có quyền sở hữu tư nhân về đất đai”, “không thể có báo chí tư nhân”, “không thể có đảng phái đối lập”, “không thể có đa nguyên, đa đảng”, “quân đội và công an là của Đảng, không thể khác được”, “kinh tế quốc doanh là chủ đạo”, “nhà nước ta không tam quyền phân lập”... Sau đó, các ông mới cho kẻ bề tôi Phan Trung Lý, trưởng ban dự thảo sửa đổi “Hiến pháp”, ra sân khấu giờ giọng đường mật rằng “Ở nước ta, tất cả quyền lực thuộc về nhân dân, nên nhân dân có vai trò rất quan trọng trong việc xây dựng và sửa đổi Hiến pháp”. Ông Lý dụ dỗ người dân mạnh dạn góp ý, “không có điều gì cấm kỵ hết”, kể cả Điều 4! Tổng bí thư lúc này đặc chí nghĩ rằng điều kể này của BCT chắc chắn sẽ thành công mỹ mãn...

Nào ngờ, “đám dân đen” bất trị của thời đại bùng nổ thông tin báo nhau ào ào góp ý kiến, mà... khôn nạn thay, những ý kiến đó hầu hết lại ngược với những điều răn đe, cấm kỵ của “Đảng ta”. Tệ hơn nữa, ngày 04-02-2013, một phái đoàn thay mặt cho 72 vị nhân sĩ, trí thức, kể cả một số vị vốn là cựu đại thần của “triều đình” CS, đã đến “quốc hội” trang trọng trao kiến nghị và kèm theo cả một bản dự thảo Hiến pháp, dường như để làm vật “đổi chửng” cho toàn dân để bề tôi chiếu với dự thảo Hiến pháp sắp đưa ra của “Đảng ta”. Khách quan mà nói, dự thảo Hiến pháp của các vị nhân sĩ, trí thức khá dân chủ và

tiến bộ, nên gần như hầu hết các điều quan trọng trong đó đều chống lại tất cả những điều mà Tổng bí thư và các ông lớn “Đảng ta” đã răn đe! Chẳng hạn, nó khẳng định quyền lập hiến phải thuộc về toàn dân, toàn dân phải phúc quyết Hiến pháp; nó xác quyết quyền con người đã ghi nhận trong Tuyên ngôn Quốc tế về Nhân quyền (1948)... được tôn trọng và bảo vệ; nó công nhận quyền sở hữu tư nhân về đất đai, quyền lập hội, lập nghiệp đoàn... Nó khẳng định các lực lượng vũ trang phải duy trì tính trung lập về chính trị, đặt lợi ích của nhân dân lên trước bất kỳ tổ chức hay cá nhân nào. Tệ hơn nữa, nó vứt bỏ hoàn toàn cái Điều 4 thiêng liêng của “Đảng ta” mà ghi rõ là các đảng phái chính trị được tự do thành lập và hoạt động, quyền đối lập chính trị được tôn trọng, pháp luật bảo đảm sự bình đẳng giữa các đảng phái chính trị!

Tổng bí thư Nguyễn Phú Trọng đâm ra bối rối... Lẽ ra, ông phải bình tĩnh để cho “đám dân đen” góp hết ý cho đến cuối tháng ba này để “Đảng ta” “phát huy quyền làm chủ, huy động trí tuệ, tâm huyết của nhân dân, tạo sự đồng thuận của nhân dân, thể hiện ý chí, nguyện vọng của nhân dân trong việc sửa đổi Hiến pháp” (đúng nguyên văn), nhưng... chưa hết ba tháng góp ý thì ông Trọng đã dùng dùng phản ứng mạnh mẽ, tung ra những lời răn đe đối với những ai góp ý không đúng với đường lối “Đảng ta”. Cái “lú” của ông Trọng lộ ra ở đây! Ông là một nhà lý luận kiệt xuất của “Đảng ta”, mà lời lẽ buộc tội của ông thì hàm hồ, cửa quyền, trích thượng, thiếu hẳn chất lý luận, hoàn toàn không có sức thuyết phục nào. Ông lớn tiếng hô: “Phải lãnh đạo cái việc góp ý kiến sửa đổi dự thảo Hiến pháp”, nhưng lãnh đạo thế nào thì không thấy ông chỉ đạo. Chẳng lẽ ông ra lệnh cho các đồng chí của ông bịt miệng “đám dân đen”, bằng cách công khai tuyên bố

rõ những vấn đề a, b, c... này thì “Đảng ta” cấm không ai được nói đến. Nếu thế thì trắng trợn quá và “hoi bị” trái với lời tuyên bố của kẻ bề tôi Phan Trung Lý! Mà không làm độc đoán thì làm sao ngăn được “đám dân đen” lăm mồm nói đến những vấn đề thiết thân của họ, tức là chạm đến những điều “Đảng ta” cấm kỵ? Tự do ngôn luận kia mà!

Để thấy rõ tính chất nghèo nàn về mặt lý luận của nhà lý luận kiệt xuất của “Đảng ta” trong những lời rao giảng của ông tại Phú Thọ được phát đi trên Chương trình VTV1 hôm 25-02-2013, chúng tôi xin ghi lại nguyên văn ở đây:

“Các đồng chí phải lãnh đạo cái việc góp ý kiến sửa đổi dự thảo Hiến pháp. Cái này quan trọng lắm đấy. Vừa rồi đã có các luồng ý kiến thì cũng có thể quy vào được là suy thoái tư tưởng chính trị, đạo đức, lối sống chứ gì nữa.

Xem ai có tư tưởng là muốn bỏ Điều 4 Hiến pháp không, phủ nhận vai trò lãnh đạo của đảng không? Muốn đa nguyên đa đảng không? Muốn ‘tam quyền phân lập’ không? Hà? Muốn ‘phi chính trị hóa quân đội’ không? Người ta đang có những quan điểm đấy!

Đưa cả lên phương tiện thông tin đại chúng nữa. Thì như thế là suy thoái chứ còn gì nữa, chỉ ở đâu nữa nào? Tham gia đi khiếu kiện, biểu tình, ký đơn tập thể... thì nó là cái gì?! Cho nên các đồng chí quan tâm xử lý cái này!”

Cái chữ “xử lý” này làm mọi người nhớ lại, trước đó, vào ngày 28-12-2012, cũng chính Tổng bí thư đã giao nhiệm vụ cho lực lượng công an và quân đội phải “ngăn chặn những hành vi lợi dụng dân chủ việc lấy ý kiến nhân dân để tuyên truyền, xuyên tạc, chống phá Đảng và Nhà nước”.

Xem ra những lời đe dọa đó ngày nay không còn “thiên” nữa, không làm “đám dân đen” bất trị khiếp sợ như xưa. Sau khi Chương trình VTV1 tung ra bài phát biểu của Tổng bí thư Nguyễn Phú Trọng hôm 25-02, thì ngay trong tối hôm đó, nhà báo Nguyễn Đắc Kiên của báo Gia Đình & Xã Hội liền tung lên một bài phê phán thẳng thừng

ông Nguyễn Phú Trọng với những lý lẽ đanh thép, lập luận vững chắc. Đây là cú đấm thối sòn vào mặt Tổng bí thư. Đáp lại, như mọi khi, “Đảng ta” liền hèn hạ đánh nhà báo một “cú dưới thắt lưng”: đuổi việc! Chắc rồi đây sẽ còn “bồi” thêm vài quả đấm nào nữa đây. Nhưng hành vi trả thù này của “Đảng ta” chỉ làm Tổng bí thư rơi mặt nạ, lộ rõ bộ mặt thật đốn mạt, dối trá, bịp bợm của một kẻ độc tài đui địt. Còn nhà báo Nguyễn Đắc Kiên là một nhà báo cương trực, can đảm, khảng khái thì được rất nhiều người ở khắp nơi hoan hô khâm phục. Nhưng anh đã khiêm tốn nói: *“bài viết của tôi là rất bình thường, nó thật sự bình thường, không có gì to tát cả”, “bài này cũng như những bài khác trên blog hoàn toàn do mệnh lệnh đạo đức”* mà viết thôi. Cuối năm ngoái, anh có bài thơ, kết thúc bằng mấy câu rất giản dị: *Nếu một ngày tôi phải vào tù. Thì chắc chắn là nhà tù C. sản. Bởi vì tôi khao khát tự do!*

Tâm gương cương trực của Nguyễn Đắc Kiên nhanh chóng lan tỏa mạnh trong nhiều người cũng “khao khát tự do” như anh, nhất là thế hệ @ hăng say trong và ngoài nước. Mới đây, đã có “Lời Tuyên bố của các Công dân Tự do”, sát cánh bên nhà báo Nguyễn Đắc Kiên, *“kêu gọi các công dân khác cùng với chúng tôi đồng tuyên bố”*:

1/ không chỉ muốn bỏ Điều 4 trong Hiến pháp hiện hành mà còn muốn tổ chức một Hội nghị lập hiến, làm một HP mới thực sự là ý chí của toàn dân, không phải là ý chí của ĐCS như HP hiện hành;

2/ ủng hộ đa nguyên, đa đảng, ủng hộ các đảng cạnh tranh lành mạnh vì tự do, dân chủ, vì hòa bình và tiến bộ của dân tộc VN, không một đảng nào, lấy bất cứ tư cách gì để thao túng, toàn trị đất nước;

3/ không chỉ ủng hộ chính thể tam quyền phân lập mà còn muốn 1 chính thể phân quyền theo chiều dọc, tăng tính tự trị cho các địa phương, xây dựng chính quyền địa phương mạnh, xóa bỏ các tập đoàn quốc gia, các đoàn thể quốc gia.

4/ ủng hộ phi chính trị hóa quân đội, vì quân đội là để bảo vệ nhân dân, bảo vệ Tổ quốc, bảo vệ cương

vực, lãnh thổ, không phải để bảo vệ bất cứ một đảng phái nào;

5/ khảng định mình, cũng như tất cả những người VN khác, có quyền như trên, vì đó là quyền tự do ngôn luận, tự do tư tưởng là quyền tự nhiên vốn có của con người từ khi sinh ra, chứ không phải quyền ĐCS ban cho, nên ĐCS không thể tước đoạt nó.

Đây là một sáng kiến rất đáng hoan nghênh và hưởng ứng. (Tiếc rằng, các bạn không đề cập đến yêu sách công nhận quyền sở hữu tư nhân về ruộng đất, một vấn đề sinh tử của dân ta). Chúng ta hy vọng rằng việc lấy chữ ký vào “Lời Tuyên bố” này sẽ lan rất rộng, “Đảng ta” khó lòng ngăn cản được! Nhất là trong thời đại internet bùng nổ thông tin ngày nay, dù có muốn, chắc “Đảng ta” cũng phải bó tay.

Tổng bí thư cùng phe cánh đang điên đầu, lúng túng... Ông ra lệnh cho lực lượng công an và quân đội, cho các cấp đảng ủy phải “ngăn chặn”, phải “xử lý”... nhưng thử hỏi, Tổng bí thư có dám bỏ tù 72 nhân sĩ, trí thức, trong số đó có những “cụ thân” của đảng không? Có dám bỏ tù cả mấy chục nghìn người đã và đang tiếp tục đưa kiến nghị sửa đổi Hiến pháp theo lời kêu gọi “thiết tha” của “Đảng ta” hay không? Nếu không thì làm ngăn sao nổi ngọn triều dâng ngày càng cao này? Ngay cái việc ông quy kết cho những người đưa kiến nghị “là suy thoái tư tưởng chính trị, đạo đức, lối sống” chắc chắn sẽ gây phản ứng mạnh trong nhiều người có tinh thần tự trọng!

Cho rằng những kiến nghị “vớ vẩn” này là biểu hiện của sự “suy thoái tư tưởng chính trị, đạo đức, lối sống”, nên Tổng bí thư rất coi trọng mặt trận tư tưởng. Ông tăng cường đội quân truyền thông hùng hậu trên mặt trận đó, gồm đủ loại báo giấy, báo mạng, đài truyền hình, đài phát thanh, lại thêm hàng trăm “bồi bút” chuyên nghiệp và trên 62 000 báo cáo viên, tuyên truyền viên, dư luận viên các cỡ, các cấp từ trung ương cho đến xã (số liệu đưa ra tại Hội nghị Tổng kết công tác Tuyên truyền miệng năm 2012) thế mà “Đảng ta” vẫn cứ thua

hoài trên mặt trận truyền thông trước hệ thống mạng xã hội trong và ngoài nước phát triển mạnh hơn nhiều, với nhiều “cây bút” có trình độ viết lách, diễn đạt sắc bén, với đề tài nóng hổi rất hợp lòng người.

Giờ đây, Tổng bí thư cảm thấy mỗi nguy đang đến gần. Ông không thể không thấy lòng dân đã bộc lộ rõ ràng trong cuộc góp ý sửa đổi Hiến pháp, là đại chúng đòi phải có một bản Hiến pháp mới, một “khế ước xã hội” được sự đồng thuận của toàn dân, một Hiến pháp thật sự dân chủ, ổn định, trường tồn, chứ không phải là một văn bản pháp lý giả tạo để hợp thức hóa đường lối của ĐCS trong từng giai đoạn. Ý dân là đòi phải xóa bỏ những điều mà “Đảng ta” cố sống cố chết bám cho kỳ được thì người dân mới thỏa mãn. Nếu Tổng bí thư và phe cánh ông cứ khăng khăng bịt tai, nhắm mắt trước tiếng dân, trước ý dân mà cứ dùng lối cai trị đàn áp, khủng bố để cố bịt miệng dân rồi ngoan cố đưa ra một bản Hiến pháp “mới như cũ” thì lòng uất hận của toàn dân sẽ là ngọn triều dâng cao rất dễ biến thành trận sóng thần quét sạch “Đảng ta”. Vì sao có thể nói như vậy? Vì dưới gậm giường chế độ độc tài toàn trị của “Đảng ta” có sẵn những thùng thuốc súng đang tích lũy chỉ chờ một tia lửa là bùng nổ. Nói cụ thể, những thùng thuốc súng đó là “nạn tham nhũng tràn lan”, là “kinh tế trì trệ, giá cả gia tăng, hàng nghìn doanh nghiệp phá sản, thất nghiệp năng nề”, là “số dân oan ngày mỗi tăng do bọn cường hào đồ cướp đoạt ruộng đất của dân”, là “các quan lại CS chà đạp nhân quyền, áp bức, bóc lột người dân”, là “kẻ cầm quyền luôn cúi, khuất phục ngoại bang, để mất đất, mất biển, mất đảo, lại đàn áp hung bạo người dân yêu nước chống bọn xâm lấn bờ cõi nước ta”, v.v... Lúc này là thời điểm vô cùng tế nhị, nếu Tổng bí thư và các ông đầu nậu ĐCS cứ u mê, ngoan cố, không chiều theo ý dân thì không khéo nổi bất bình của người dân sẽ là một tia lửa nhỏ làm nổ bùng cả một loạt thùng thuốc súng kia.

Đây, như chúng tôi đã nói trên, các ông trong BCT giăng bẫy “đám

Hiến pháp dù sửa đổi thật hay Đảng vẫn chỉ coi là mớ giấy lộn !

Nguyễn Chính Kết 8406 08-03-2013

dân đen”, bày trò lấy ý kiến dân sửa đổi Hiến pháp thì hóa ra chính các ông lại rơi vào bẫy. Các ông bị kẹt trong một gong kim khó thoát, một bên là lòng dân, ý dân muốn thay đổi Hiến pháp vì lợi ích của Dân tộc và Tổ quốc, một bên là ý “Đảng ta” muốn giữ cái HP “như cũ” để bảo vệ quyền lực và quyền lợi của các ông. Tình thế này của “Đảng ta” thật là “thậm cấp chí nguy”!

Chỉ có một con đường duy nhất giúp “Đảng ta” thoát khỏi tình trạng “thậm cấp chí nguy” này –như chúng tôi đã viết trong bài “Lan man chuyện Hiến pháp”– là ĐCS cần tổ chức một cuộc bầu cử hoàn toàn tự do và trung thực, có sự kiểm soát của quốc tế, cho nhân dân được tự do bầu cử, ứng cử để bầu lên một quốc hội lập hiến, và quốc hội này sẽ dự thảo và thông qua Hiến pháp mới; Hiến pháp mới sẽ được đưa ra trưng cầu dân ý một cách thật tự do và đảng hoàng để toàn dân phúc quyết thì chắc chắn Hiến pháp đó sẽ là Hiến pháp tốt nhất có thể tồn tại lâu dài với thời gian. Để làm được việc này, những người CS phải có một tâm lòng thật sự vì Dân, vì Nước và một ý chí sắt đá muốn chuyển biến một cách nhẹ nhàng, không gây chấn động chế độ độc tài toàn trị thành chế độ dân chủ đa nguyên. Nếu những người CS không làm được việc đó thì nhất định nhân dân ta sẽ làm được!

Điều vừa nói trên không có gì mới cả, nhiều tổ chức và một vài chiến sĩ dân chủ trước đây cũng đã nêu ra rồi. Chẳng hạn như Khối 8406 hồi tháng 04 năm 2006 cũng đã đề ra “Tiến trình dân chủ hóa” trong đó cũng đã đề cập đến việc lập Hội đồng soạn thảo Hiến pháp mới, tổ chức bầu cử quốc hội mới và quốc hội này sẽ thông qua Hiến pháp mới, HP thật sự dân chủ.

Mong sao Tổng bí thư và “Đảng ta” đủ sáng suốt chọn con đường vì Dân, vì Nước, chứ không phải vì quyền lực và quyền lợi của mình! Nếu ĐCS không chọn thì nhân dân ta sẽ chọn, lúc đó thì ĐCS chắc chắn sẽ bị gạt ra ngoài lề lịch sử!

28.02.2013

Nguyễn Minh Cần

Trước sự phẫn nộ của người dân ngày càng dâng cao vì tính “hèn với giặc ác với dân” của nhà cầm quyền CSVN, Bộ Chính trị bèn bật đèn xanh cho Quốc hội bù nhìn của mình ban hành nghị quyết lấy ý kiến nhân dân về việc sửa đổi Hiến pháp. Mục đích để xoa dịu sự căm phẫn của người dân. Nhiều người dân trong nước –nhất là các trí thức, các cựu đảng viên Cộng sản, các blogger, các nhà đấu tranh dân chủ, và cả Hội Đồng Giám Mục Việt Nam– đã mạnh mẽ lên tiếng đề nghị hủy bỏ điều 4 Hiến pháp, điều 17&18 về luật đất đai, thậm chí đòi lập một Hiến pháp hoàn toàn mới mang tính dân chủ đa đảng, và đòi thực hiện một cuộc Trưng Cầu Dân Ý có quốc tế giám sát.

Sự kiện này đã làm dấy lên trong dân chúng một cuộc đấu tranh rất sôi động và mạnh mẽ, khơi dậy ý thức của toàn dân về tính phi lý trong việc đảng Cộng sản độc quyền lãnh đạo đất nước suốt gần 70 năm, lại còn tham quyền cố vị muốn tiếp tục lãnh đạo nữa.

Bộ Chính trị và Quốc hội CSVN có lẽ không ngờ bị “gậy ông đập lưng ông” khi người dân lại hưởng ứng nghị quyết của Quốc hội một cách rất bất lợi cho chế độ như vậy. Điều vô cùng bất lợi cho uy tín của đảng và Bộ Chính trị là phản ứng bằng những lời tuyên bố hết sức ngu xuẩn và đều căng của Nguyễn Phú Trọng và Nguyễn Sinh Hùng, hai nhân vật đứng đầu đảng và quốc hội CSVN. Người dân **vừa mừng vừa tức giận** vì những phát biểu diên đại ấy. **Mừng** vì những phát biểu ấy đã làm cho cả thế giới thấy được rõ ràng bộ mặt thật đầy giả dối và trâng tráo của đảng CSVN mà hai nhân vật ấy là tiêu biểu xứng hợp nhất; thấy được cái trí tuệ và tư cách hết sức thấp kém của những người lãnh đạo cao cấp nhất chế độ; và thấy được nghị quyết của Quốc hội về việc lấy ý kiến nhân dân đúng là một trò hề bịp bợm hết sức vụng về. **Tức giận** vì không ngờ

được đảng CSVN mà 2 ông là đại diện lại tỏ ra lật lọng, khinh thường và xúc phạm người dân đến mức độ ấy. Tha thiết mời gọi người dân góp ý, nhưng khi họ góp ý không đúng ý mình thì mặt sát, lại còn đe dọa họ!

Không ngờ người dân lại có thể “**trương kế tuơ kế**” một cách tuyệt vời là biến nghị quyết bịp bợm kia của Quốc hội Cộng sản thành một cuộc đấu tranh chống độc tài đầy ý nghĩa và hiệu quả. Chưa bao giờ uy tín của đảng, của Quốc hội, của những lãnh đạo đảng CSVN lại xuống thấp như hiện nay. Chưa bao giờ bộ mặt thực bì ối của đảng và Quốc hội lại được phơi bày rõ ràng trước toàn dân như hiện nay.

Trước sự phẫn nộ và phản ứng mạnh mẽ của người dân, rất có thể Bộ Chính trị và Quốc hội CSVN sẽ chấp nhận **lùi một bước** để tồn tại hầu có thể **tiến hai ba bước** về sau. Có thể Quốc hội đành phải miễn cưỡng chấp nhận bỏ điều 4, điều 17&18 trong Hiến pháp, thậm chí chấp nhận một Hiến pháp đa nguyên đa đảng **để xoa dịu sự phẫn nộ** của người dân đang dâng cao. Cuộc cách mạng Hiến pháp như thế có thể sẽ đạt được thắng lợi, và nhiều người dân sẽ cảm thấy hả lòng hả dạ.

Nhưng xin **đừng vội mừng** khi mà cơ chế hay nhân sự của chế độ vẫn không có gì thay đổi. Kinh nghiệm quá khứ trong chế độ Cộng sản cho thấy: Các bản Hiến pháp của CSVN (1946, 1959, 1980 và 1992), bản nào cũng chủ trương tôn trọng quyền tự quyết của dân tộc và các nhân quyền cơ bản của người dân. Nhưng bộ máy cai trị của chế độ CSVN có coi Hiến pháp mà họ soạn thảo ra là gì đâu? Đối với người Cộng sản, Hiến pháp chỉ là mớ giấy lộn để trang hoàng bên ngoài cho có vẻ dân chủ nhân quyền, hầu che giấu trước thế giới cái thực chất độc tài và chà đạp nhân quyền bên trong. Có “**ở trong chăn mới biết chăn có rận**”. Chỉ những ai từng ở trong nước mới

Nội bộ của người CỘNG SẢN

.....*Ngô Nhân Dụng* 10-03-2013.....

cảm nhận được sự giả dối tàn ác của chế độ. Người ngoài cuộc nếu chỉ đọc Hiến pháp để đánh giá thì thấy Việt Nam có dân chủ và nhân quyền đâu thua kém gì những nước tự do! Cái rất khéo của CSVN là dù bên trong có thối om, có bản thiu đến đâu, thì bên ngoài vẫn có vẻ thom tho đẹp đẽ. Nhờ vậy họ không chỉ lừa được người dân trong nước, mà từng lừa được cả thế giới!

Sau đợt lấy ý kiến người dân lần này, giả như đảng CSVN ban hành một Hiến pháp đầy tinh thần dân chủ, đa nguyên đa đảng, đầy những điều khoản bảo vệ nhân quyền, nhưng... ***nếu cơ chế nhân sự của chế độ vẫn y như cũ, thì cũng như không***. Đảng nắm quyền vẫn có thể ra lệnh cho quốc hội hay chính phủ ban hành hàng chục pháp lệnh, hàng trăm nghị quyết, hàng ngàn điều luật ***vi hiến*** để buộc người dân phải chấp nhận ách thống trị độc tài của họ. Họ vẫn có thể ra lệnh cho quân đội, công an mạnh tay đàn áp các nhà bất đồng chính kiến, cướp đất đai tài sản của người dân, ra lệnh cho tòa án bỏ tù những nhà đấu tranh đòi dân chủ, nhân quyền, v.v... ***bất chấp Hiến pháp***.

Tranh đấu buộc chế độ hủy bỏ điều 4 Hiến pháp, soạn thảo một Hiến pháp hoàn toàn mới đầy tinh thần dân chủ nhân quyền chỉ là một giai đoạn cần thiết của cuộc đấu tranh. Điều cần thiết và quan trọng hơn là Hiến pháp đó ***phải được thi hành*** trong đời sống thực tế của đất nước và của người dân. Điều quan trọng này không bao giờ có thể thành hiện thực khi những kẻ độc tài hiện nay vẫn còn tiếp tục nắm quyền. Cổ nhân nói: "***Chó đen giữ mực***". Vì thế đừng ảo tưởng hay hy vọng cơ chế Cộng sản đang nắm quyền có thể sửa đổi bản chất gian manh và độc ác của họ. Đúng như ông Yeltsin nói: "***CS chỉ có thể thay thế chứ không thể thay đổi***".

Muốn Việt Nam có tự do dân chủ, Hiến pháp cần phải thay đổi là chuyện cần thiết. Nhưng điều cần thiết hơn là những kẻ độc tài gian ác đang nắm quyền phải bị truất phế. ***Truất phế chứ không chỉ cải thiện hay sửa sai***.

Houston, ngày 8-3-2013

Ai hay đọc Lev Tolstoi cũng nhớ câu mở đầu Anna Karenina, một tiểu thuyết nổi tiếng của ông: "Các gia đình hạnh phúc đều giống nhau, mỗi gia đình bất hạnh thì đau khổ một cách riêng." Một bài trước trong mục này viết: Các chế độ Cộng sản chiếm được chính quyền theo phương cách giống nhau, nhưng khi suy tàn thì mỗi đảng Cộng sản tan rã theo một cách khác nhau.

Tuy mỗi đảng Cộng sản tan rã theo cách riêng nhưng người ta thường thấy một hiện tượng chung là các khi đảng Cộng sản tan rã, lực lượng rường cột của họ là giới công an (CA), mật vụ tan rã trước; trừ trường hợp Rumania.

Tại sao hệ thống công an Cộng sản lại tan rã dễ dàng trước sức ép của những người dân trong tay không có khí giới? Bởi vì công an cũng là con người. Họ cũng có gia đình, họ hàng, bè bạn. Họ cũng có trí óc suy xét, đã nhìn thấy cảnh tham nhũng, bất công. Họ chứng kiến cảnh các ông lớn hoàn toàn bất lực làm kinh tế tụt hậu so với các nước chung quanh. Trên hết, người công an cũng có lương tâm, họ cũng biết phân biệt thiện với ác.

Các đảng Cộng sản tại Ba Lan, Hungary, Tiệp đã tự thay đổi trước các cuộc "cách mạng nhung" cho nên công an không được dùng để đàn áp dân biểu tình chống chế độ. Cuộc biểu tình lớn đầu tiên tại thủ đô Tiệp Khắc có nổ súng và có người chết, nhưng chính quyền chối không nhận là do công an gây ra. Tuy nhiên, dân Praha nổi giận tập hợp hàng trăm ngàn biểu tình phản đối, đưa tới việc thay đổi chế độ. Tại Ba Lan, cuộc chuyển giao quyền hành diễn ra sau khi chính quyền không thể ngăn cản phong trào Công đoàn Đoàn kết; mà cũng không dám dùng lực lượng công an đàn áp, thủ tiêu. Sau khi có chính phủ mới, ngày 17-11-1989 dân chúng đã biểu tình phá sập pho tượng của Felix Dzerzhinsky, người sáng lập công an mật vụ, không ai ngăn cản.

Tại Đông Đức, sau khi dân thành phố Leipzig biểu tình liên tiếp năm tuần lễ vào mỗi tối Thứ hai, số người tham dự lên tới 10,000; Tổng bí thư đảng Erich Honecker ra lệnh lực lượng công an bắn giết, quân đội cũng được điều động dẹp biểu tình. Nhưng dân chúng vẫn tiếp tục biểu tình, số tham dự tăng lên tới 120,000

rồi 300,000 người. Công an cũng chùn tay không nổ súng giết những người dân biểu tình bất bạo động. Bản thân những người công an cũng không thiết tha bảo vệ đảng Cộng sản các quyền lợi đặc biệt mà chế độ vẫn dành cho họ. Cuối cùng chính quyền phải thay đổi luật, cho phép biểu tình tự do, nửa triệu người đã tập họp tại Quảng trường Alexander, Berlin ngày 4 tháng 11. Năm ngày sau, tường Berlin sụp đổ. Chế độ tự thay đổi, ba tuần lễ sau đã xóa bỏ độc quyền lãnh đạo của đảng CS trong Hiến pháp.

Tại Bulgaria, dân chúng bắt đầu biểu tình từ tháng 10, lúc đầu chỉ nhắm mục tiêu đòi bảo vệ môi trường, nhưng sau có những đòi hỏi thay đổi chính trị. Một ngày sau khi tường Berlin đổ, đảng Cộng sản Bulgaria thay đổi chính phủ, trả quyền tự do ngôn luận và tự do hội họp cho dân. Dân chúng tổ chức biểu tình đòi xóa bỏ độc quyền lãnh đạo của đảng, và đảng CS Bulgaria nhượng bộ.

Tại Rumania, lúc đầu công an đã theo lệnh của Nicola Ceausescu bắn giết dân biểu tình không thương tiếc. Nhưng Rumania cũng là một trường hợp tiêu biểu cho thấy một chế độ độc tài lâu năm đã dần dần trở nên bất lực ngay trong việc kiểm soát dân chúng dưới quyền, mà họ không nhìn thấy. Các chế độ CS thường nhồi sọ người dân bằng các khẩu hiệu, nghĩ rằng có thể kiểm soát cái đầu của dân. Họ cũng tưởng rằng có thể dùng công an mật vụ theo dõi, đàn áp, khiến người dân chịu khuất phục. Nhưng sau khi ngồi trên ghế "lãnh đạo" quá lâu, các chân ghế đã bị mục nát mà các quan lớn không hay biết.

Nicola Ceausescu là lãnh tụ Cộng sản duy nhất ở Âu Châu đã lên tiếng phản đối việc bổ nhiệm một người không Cộng sản làm thủ tướng Ba Lan. Ceausescu kêu gọi Nga Xô gửi quân can thiệp, nhưng bị từ chối. Khi cuộc biểu tình đầu tiên ở Rumania diễn ra ngày 16 tháng 12, Ceausescu đang công du, lập tức trở về nước và ra lệnh tổ chức ngay trong tuần lễ sau đó một cuộc biểu tình lớn để ủng hộ chế độ. Các chi bộ đảng huy động các đảng viên, đoàn Thanh niên Cộng sản, công nhân các xí nghiệp tập họp vào ngày 21. Nhưng trước đổi mắt ngạc nhiên của Ceausescu, trong đám dân biểu tình đã nổi lên những tiếng ồn ào phản đối, ngày càng lớn tiếng và được nhiều người hô hào theo. Ngay hôm sau, dân chúng lại

biểu tình chống chế độ và bị đàn áp. Mật vụ đã giết bộ trưởng quốc phòng vì không nghe lệnh sai lính đàn áp dân, các tướng lãnh đã nổi giận, binh lính, sĩ quan các cấp tự động tham gia các cuộc biểu tình.

Ceausescu và vợ lên trực thăng trốn khỏi dinh thự nguy nga của lãnh tụ đảng, trong khi dân chúng biểu tình bên ngoài. Sau cùng quân đội đã bắt, giết hai vợ chồng nhà độc tài; thế là đám công an tự tan rã. Rumani là trường hợp duy nhất mà lực lượng công an trung thành với chế độ Cộng sản cho tới cùng.

Ở các nước Đông Âu khác, các đảng CS hiện nay vẫn còn, dưới các tên gọi mới; riêng tại Rumani thì không. Ở Nga, lực lượng công an mật vụ KGB bao trùm lên đời sống cả xã hội và mở rộng ảnh hưởng khắp thế giới. Nhưng khi chế độ CS sụp đổ, các sĩ quan trung cấp trong công an cũng hoàn toàn án binh bất động, không ai đứng ra bảo vệ các đặc quyền mà chính họ vẫn hưởng.

Công an tại các nước Đông Âu và Nga có thể thấy rằng dù được chế độ ưu đãi nhưng số phận của họ cũng không khá gì khi tất cả nền kinh tế chung quanh đang tri trệ và sẽ còn chậm lụt mãi mãi dưới một chế độ độc tài bất lực. Chính họ biết rằng nếu thay đổi chế độ thì nhờ kinh doanh tự do, xóa bỏ các doanh nghiệp nhà nước lỗi lạc, cả nền kinh tế sẽ phát triển nhanh hơn. Cứ như vậy, mức sống của tất cả mọi người trong xã hội sẽ được nâng cao; trong đó, gia đình họ, con cháu họ cũng sẽ được hưởng.

Đây cũng là tâm trạng của nhiều người công an ở Việt Nam hiện nay. Nhiều người thấy xấu hổ khi chính lực lượng công an sử dụng bạo lực thuê chém mướn, huy động đám côn đồ, nhân danh công an đánh đập những nông dân phần uất phải biểu tình phản đối vì bị chiếm đoạt ruộng đất cho bọn tư bản đồ làm giàu và chia chác cho các quan chức đảng. Tạ Phong Tần là một sĩ quan công an đã nổi giận khi thấy danh dự của mình bị xúc phạm. Khi Bộ Ngoại giao Mỹ trao giải thưởng Phụ Nữ Bất Khuất Thế Giới cho Tạ Phong Tần, trong lời vinh danh họ không quên ghi nhận cô từng là một đảng viên Cộng sản và là một sĩ quan công an.

Nhiều người công an cảm thấy hổ thẹn khi thấy họ phải sống bám vào một chế độ tham nhũng và bất lực bị dân chúng khinh bỉ. Có ai không hổ thẹn khi thấy mình bị công chúng nhìn như một đồng nghiệp, đồng liêu của anh công an bị miệng Linh mục Nguyễn Văn Lý trong tòa án? Hay bị

thiên hạ nhìn mình thuộc cùng một lứa với anh công an đạp chân vào mặt một thường dân đã bị nắm chắc cả hai chân, hai tay? Họ càng hổ thẹn hơn nữa khi nhìn lên thấy họ đang lo bảo vệ cả địa vị lẫn tài sản của một đám lãnh tụ, mà chính đám người đó cũng đang giành giật nhau quyền hành và chức vụ, phơi bày bao nhiêu nỗi xấu xa!

Khẩu hiệu “Đảng Còn thì Minh Còn” được trưng ra khắp phố phường, làng xóm, phải coi là một cảnh bêu riếu, một dấu vết nhục nhã cho cả một tập thể; mà trong đó chúng ta tin còn rất nhiều người vẫn giữ được lương tâm trong sáng. Nhìn những chữ “Đảng Còn thì Minh Còn” người ta phải thấy ngượng. Bộ không biết làm gì để kiếm gạo nuôi con hay sao mà phải sống bám vào một chế độ tham nhũng tráo tráo như vậy? Nếu một người công an không biết tự đặt câu hỏi đó thì gia đình, hàng xóm, bạn bè có khi cũng đặt câu hỏi. Có thể nói hầu hết mọi người CA hiện nay đang ôm mối buồn đó, mỗi đêm nằm vắt tay lên trán lại tự hỏi mình.

Trong các xã hội Cộng sản, lúc còn hưng thịnh chế độ thường thu hút những người ưu tú trong đám học sinh, sinh viên tốt nghiệp tự nguyện vào lực lượng công an. Nếu sống trong các nước tự do, họ có thể vẫn tiến lên trên bậc thang xã hội nhờ vào khả năng của họ. Dưới chế độ CS, họ gia nhập công an vì đó là lựa chọn có lợi nhất, nơi hứa hẹn quyền hành và lợi lộc chắc chắn nhất. Nhưng đến khi thấy rõ nếu sống trong một chế độ tự do dân chủ thì chính họ có thể thi thố khả năng, ganh đua trong trong các nghề chuyên môn, hay cạnh tranh trong việc kinh doanh, họ cũng vẫn đạt được các thành quả tốt, thì chính họ sẽ thấy việc trung thành với một chế độ đang suy tàn là đại dột.

Vì thế, từ Đông Đức cho tới Liên Xô, trước khi chế độ chuyên chính sụp đổ, những người công an đã tự quyết định tha trung thành với lương tâm, với đồng bào sống chung quanh mình, còn hơn là giữ lòng trung với đám lãnh tụ tham ô. Những người công an ở VN cũng không khác.

Người Việt 10-03-2013

HÀNH ĐỘNG! HÀNH ĐỘNG! HÀNH ĐỘNG! ——Lê G (Danlambao) 25-02-2013——

(Tiếp theo và hết)

5. BẢY PHƯƠNG PHÁP ĐẤU TRANH BẤT BẠO ĐỘNG:

5.1 Tỏ thái độ:

Tỏ thái độ phản đối hoặc không đồng tình với Chính quyền, tỏ thái độ đồng tình với những người đối lập với chính quyền. Hình thức và nội dung của phương pháp tỏ thái độ rất đa dạng và phong phú. Có thể lấy câu tục ngữ xưa “chín người mười ý” thì chín người có mười cách (hay nhiều hơn) tỏ thái độ.

Biểu tình là một cách tỏ thái độ. Cách này đem đến thắng lợi của các cuộc cách mạng màu và cách mạng Mùa xuân Ả Rập.

Hiệp thông với nhau như các linh mục hiệp thông với Hòa thượng Thích Không Tánh cũng là tỏ thái độ. Sự thăm hỏi động viên của các trí thức và bà con Văn Giang, Dương Nội với gia đình anh Vươn là một hành động tỏ thái độ bằng hiệp thông. Hiệp thông có thể nói là một trong các cách thức mạnh nhất, hữu hiệu nhất để đấu tranh bất bạo động.

Đem đặt vòng hoa với mục đích mà chính quyền không thích cũng là cách tỏ thái độ.

Cởi trần truồng như hai mẹ con bà nọ cũng là cách tỏ thái độ.

In biểu tượng No U lên áo mình – tỏ thái độ.

Viết bài ca “Anh là ai” – tỏ thái độ.

Viết bài “17.02 - Ngày ấy và bây giờ” – tỏ thái độ.

Chào nhau bằng hình ảnh hai ngón tay chữ V (Việt Nam - Victory - Ý tưởng của nhóm Ta Là Một) - tỏ thái độ.

In biểu tượng tấy chạy hàng Trung Quốc như vợ chồng Thành Nguyễn và Trịnh Kim Tiên cũng là cách tỏ thái độ.

Tạo những trung cầu ý kiến trên mạng là cách tỏ thái độ.

Sáng tác một clip hay một tác phẩm hài để giễu là cách tỏ thái độ. v.v...

Lưu ý hai điểm:

a. Tỏ thái độ bằng bất cứ cách gì. Khi đã tham dự vào đấu tranh bất bạo động, chúng ta phải tỏ thái độ. Bạn có thể tìm cách phù hợp cho mình nhưng **không nên im lặng. Phải tỏ thái độ.**

Điều này rất đơn giản vì **bạn có thể chọn lấy cường độ Tỏ thái độ** của mình.

Ví dụ, trường hợp xe chính chủ:

Những người ở hải ngoại có thể viết: *Ôi bạn Cộng nô tiêu xài hết tiền rồi xoay qua bóc lột thêm những người có xe khôn khổ.*

Những người có khả năng viết lách thì viết: *Tại sao khi bạn hành chưa điều nghiên cho kỹ càng, tại sao dân chúng đã khó khăn rồi còn muốn cho dân khó khăn hơn...*

Hoặc sáng tác clip: *"Hitler chống chủ trương xe chính chủ"* như trên Youtube có chiếu.

Nếu bạn e ngại, bạn có thể đơn giản viết trên FB của mình: *"Chính chủ - Chính chủ thì có!!!", "Chính chủ - chết thật, lại mất tiền"...*

Thêm một ví dụ nữa:

Nếu có lời kêu gọi như sau: *"Nhân ngày xx.yy.zzzz kỷ niệm 5 năm vụ án bỏ tù của Cộng sản đưa anh Cù Huy Hà Vũ vào tù, tất cả chúng ta ra đường băng bộ áo quần sọc đen trắng."*

Có người thì mang đúng bộ áo tù. Có người điều kiện hôm đó không thể mang được thì có thể dán trên xe của mình bộ áo tù và hình ảnh của anh Cù Huy Hà Vũ. Còn nếu ai đó còn e dè nữa thì đơn giản thay đổi avatar hoặc ảnh trên trang chính FB mình bằng hình gì đó chỉ ngục tù trên đây ghi ngày tháng anh Cù Huy Hà Vũ vào tù - chỉ cần như vậy thôi không cần tên tuổi của ai.

Không im lặng ! Phải tỏ thái độ

b. Với bất kỳ cách nào thì ảnh hưởng của Tô thái độ mạnh lũy tiền theo số người tham dự. Điều này quá là hiển nhiên. Ví dụ khi có cuộc phát động *"Để tưởng nhớ các anh hùng liệt sỹ hy sinh trong trận chiến giữ Hoàng Sa, kêu gọi mọi người tham dự đặt vòng hoa tại tượng đài Nguyễn Huệ. Khi đi mang áo trắng và có cài miếng vải hình thoi màu đen"*, bạn có thể đi tham dự, nếu không thì cố mang áo trắng có cài tấm vải màu đen, bạn có thể sáng tạo thêm là in trên miếng vải màu đen ngày 19.01, chữ NVT, chữ HS,... Nếu có con cái đến trường thì mang đồ trắng cho chúng và đính kèm tấm vải màu đen... Hoặc nếu không tham dự, cũng không tiện mặc đồ trắng thì hãy đội mũ, đeo găng tay màu trắng, cài biển đen trên áo có in các hàng chữ như trên cũng như có thể biểu thị chúng trên phương tiện đi lại của mình. Nếu chúng ta đồng lòng làm, lúc chúng kiến trên đường phố Hà Nội rợp màu trắng thì đó không khác gì một bản tiến quân ca hùng tráng. Do đó, chúng ta nên bằng mọi cách thuyết phục người khác cùng làm theo. Bạn có thể tag, share hình ảnh, bài viết nội dung nhẹ nhàng lên trên

FB hay blog của bạn mình.

5.2 Yêu sách:

Viết thư ngỏ, kiến nghị, yêu cầu, tuyên bố, thông cáo... để đưa ra yêu sách của mình. Việc đưa Kiến nghị sửa đổi Hiến pháp của các nhân sỹ vừa rồi chính là sử dụng phương pháp Yêu sách. Nên lưu ý hai vấn đề: thứ nhất, **yêu sách phải đúng với tên gọi của mình.** Theo tôi, nếu **yêu cầu trả tự do cho Nguyễn Phương Uyên thì nên dùng kiến nghị hoặc thư yêu cầu**, còn do **Hiến pháp là của toàn dân, biểu thị quyền lực của Nhân dân thì phải viết thông cáo để đòi.** Thứ hai, **không để bất cứ yêu sách nào vào quên lãng.** Kiến nghị được biểu tình của Nhóm 42 là một ví dụ đã bị vào quên lãng. Bạn đọc tài vì quyền lợi của mình chúng sẽ loanh quanh, im lặng. Nhưng chúng ta không được phép làm thế cũng vì quyền lợi của chúng ta. Chúng ta có thể tăng cường độ hoặc đổi hình thức chứ không để bất cứ yêu sách nào trôi vào quên lãng. Ví dụ, sau khi nhận thư trả lời Kiến nghị sửa đổi Hiến pháp vừa rồi của ông Phan Trung Lý thì nhóm nhân sỹ trả lời ngay, thế là hợp lý. Có thể tiếp tục viết bài giải thích cho nhân dân thấy hành động của ông Phan Trung Lý là hành động bất tuân pháp luật. Và tăng cường độ lên bằng Bản Tuyên bố: Nhận thấy rằng... **Chúng tôi tuyên bố hành động kêu gọi sửa đổi Hiến pháp là hành động mị dân, đánh lừa dư luận quần chúng...** Sau Tuyên bố có thể ra Thông cáo phủ nhận Hiến pháp... Rất nhiều hình thức do các bộ óc của Nhân dân chọn lựa. Nhưng phải **liên tục và bám chặt.**

5.3 Đáp trả:

a. Đáp trả lại khi Chính quyền không thỏa mãn toàn bộ hay từng phần yêu sách của chúng ta. Ví dụ, khi họ không chấp nhận Kiến nghị sửa đổi Hiến pháp thì chúng ta cũng có thể Đáp trả bằng Tuyên bố việc kêu gọi sửa đổi Hiến pháp là hình thức, mị dân và bịp bợm.

b. Đáp trả những hành động khủng bố mà chính quyền gây nên cho một hay nhiều thành viên trong phong trào. Để đáp trả chúng ta cần có những biện pháp hỗ trợ tôi viết ở mục dưới. Ví dụ, khi người ta tuyên bố án tù cho anh Điếu Cày thì tất cả các lực lượng nội công ngoại kích đều lên tiếng bằng các hình thức: lên án, kêu gọi thế giới lên án, viết bài phản bác bản án, tuyên bố và lấy chữ ký bác bỏ phiên tòa bất công, các bloggers thì bằng nhiều hình thức phản đối. **Nếu bạn chưa đủ dũng khí thì chỉ cần đăng lên blog của mình**

hình cái điếu cày và một câu comment I love you chẳng hạn. **Một hình thức khá mạnh nữa là kết án ngược lại. Tức chúng ta dùng e-tòa án hay e-tư pháp để kết án tên chánh án, những tên thẩm phán và bọn công an dưới quyền đang kềm kẹp anh Điếu Cày.** Bất cứ một hành động thô bỉ nào đối với những cá nhân hay tổ chức có uy tín của phong trào cũng phải có ngay động thái đáp trả. Ví dụ tên bịp miệng Linh mục phải bị đưa ra e-tòa án để xét xử và kết tội Tay sai cho hắn. Hãy làm cho chúng run sợ (sợ miệng thể gian lẫn sợ bị xét xử thật sau này) từng cá nhân cho đến cả tập thể đảng cầm quyền.

c. Đáp trả lại những chiêu bài, luận điệu mị dân. Khi gặp một bài viết quá thối của bọn văn nô, bùng bô, có thể chúng ta kêu lên: *"Ồi dào, bài viết tệ thế này mất công phân bác làm gì!"*. Tôi cho rằng đó là một tư tưởng sai lầm. Chúng viết tệ nhưng chúng có một đồng phương thức tuyên truyền hiệu quả và người dân không phải ai cũng có trình độ cao để nhận thấy những luận điệu sai lầm của chúng. Hãy phản bác chúng dưới nhiều góc độ cho chúng thấy dương dương tự đắc là không được. Ví dụ, việc tấn công tên PGS TS Tú và mục đạo diễn Lan như vừa rồi là đúng cách. Mạnh hơn nữa hãy tổ chức phiên tòa kết án tội "Tay sai" hay tội "Văn nô bùng bô" cho chúng (một lần nữa sử dụng e-tòa án). Thậm chí, tổ chức nhiều giải như "Bùng bô hạng nhất", "Vô lại hạng đặc biệt"... cho tất cả bọn chúng khi có dịp (vào cuối năm chẳng hạn). Bọn văn nô và bùng bô phải nhận lấy những hậu quả do việc làm chúng gây nên. Điều này có tác dụng răn đe để chúng run sợ, thậm chí dần dần quay đầu về với nhân dân.

5.4 Bất tuân phục

Bất tuân phục là chúng ta bằng nhiều cách không phục tùng mệnh lệnh của chính quyền. Các hình thức: lãn công, đình công, bãi thị, bãi học... Ví dụ như trường hợp đi đặt vòng hoa ở trên: nếu bạn vì lý do gì đó không đi được thì bạn có thể đấu tranh bằng cách bất tuân phục như: học sinh, sinh viên thì nghỉ học; giáo viên thì cáo ốm không đến trường trong ngày hôm đó.

5.5 Bất hợp tác

Đây là một phương pháp rất hiệu quả và tích cực. Phương pháp này có lập và cắt bớt vây cánh của chính quyền độc tài. Có rất nhiều cách thức bất hợp tác như bất hợp tác xã hội, bất hợp tác kinh tế, bất hợp tác chính trị và thậm chí bất hợp tác quân sự.

Tẩy chay các hoạt động của

chính quyền độc tài là một bất hợp tác chính trị với mục đích chỉ rõ ra những động thái này của chính quyền chỉ lừa bịp vào mị dân. Nếu như vừa rồi các trí thức nhân sỹ không làm Kiến nghị mà làm tuyên bố tẩy chay thì gây ảnh hưởng mạnh hơn nhiều. Có thể tẩy chay bầu cử, tẩy chay những hoạt động văn hóa...

Ra khỏi hàng ngũ của đảng cầm quyền hoặc ra khỏi hàng ngũ chính quyền. Một lời tuyên bố của một nhóm lớn nhân sỹ trí thức ra khỏi hàng ngũ của đảng cầm quyền sẽ gây tổn hại uy tín của đảng một cách trầm trọng, đôi khi là vô phương cứu chữa vì có thể xảy ra các phản ứng dây chuyền không kiểm soát được tốc độ.

Không hưởng bổng lộc của chính quyền độc tài. Nếu anh kiên quyết ra khỏi hàng ngũ của chính quyền thì anh cũng nên cắt đứt đi sợi dây nối bức thiết giữa anh với người anh chống đối.

Không giao du hoặc làm ăn với những công bộc của chế độ và tất cả thành viên trong gia đình họ. Có thể bạn thấy khó hoặc tự nhủ rằng nếu mình không làm với nó thì chẳng khác làm, nhưng một khi bạn ý thức được tầm quan trọng của việc này thì bạn có thể hạn chế. Hạn chế được 10% thì nguồn thu của các công bộc sẽ giảm đi 10%, được 50% thì sẽ giảm 50% và đây là đòn kinh tế đánh vào các công bộc này.

Giáo dục cho con cháu chúng ta tinh thần bất hợp tác với Đảng cầm quyền và các công bộc của đảng cầm quyền. Khuyến con cháu không vào Đảng, khuyến chọn ngành nghề nào đó để dễ tìm việc ở các công ty tư nhân,...

Tẩy chay dùng hàng Trung Quốc. Vì các quan chức lãnh đạo đều có lợi nhuận từ hàng hóa Trung Quốc tuồn vào Việt Nam nên tẩy chay hàng Trung Quốc chính là bất hợp tác kinh tế diện rộng đánh vào chính túi tiền của các quan tham.

Tẩy chay dùng những sản phẩm của các công ty mà chủ của chúng là những văn nô bưng bô, tay sai cho chính quyền độc tài. Chúng ta có thể không làm gì được những tay văn nô, bưng bô này nhưng chúng ta được quyền chọn sản phẩm mình tiêu thụ, và để trừng phạt chúng thì chúng ta tuyệt đối không sử dụng sản phẩm của chúng. Đây là đòn trừng phạt nặng nề. Ví dụ, cách thức này một số người đã thực hiện cho vụ Ecopark mới đây. Hoặc Techcombank, Bản Việt, Phương Nam là những ngân hàng tập trung nguồn lợi của nhóm 3X thì chúng ta có thể tẩy chay hoặc

kêu gọi tẩy chay trong lẫn ngoài nước.

Hạn chế nhu cầu của bản thân và gia đình. Đây cũng là cách bất hợp tác kinh tế. Lực lượng hải ngoại cũng chú ý, nếu các bạn muốn giúp đỡ người thân của mình ở Việt Nam nên hạn chế lại ở những khoản giúp bức thiết nhất.

Đào ngũ.

5.6 Tấn công trực diện

Phương pháp này tạo ra một làn phân cách thật sự giữa hai bên. Có thể có những cách thức giống như **Đáp trả** nhưng ở đây được tiến hành quyết liệt hơn, đối đầu và sẵn sàng chấp nhận hy sinh và tổn thất nếu có. Nói như vậy không có nghĩa không có cách tấn công trực diện mà vô hại.

Làm việc rõ ràng Chính quyền không thích. Ví dụ việc ứng cử vào Quốc hội của anh Cù Huy Hà Vũ là một cách tấn công trực diện. Họ phải loay hoay tìm cách xử lý và thường là họ rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Lên án nhà cầm quyền.

Lập một tòa án công khai (e-tòa án) để xử án cả chính quyền hoặc thành viên chính quyền.

Khiếu kiện. Ví dụ, việc anh Cù Huy Hà Vũ kiện Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng là cách tấn công trực diện.

Khiếu kiện lên tòa quốc tế. Ví dụ như vụ chị Bùi Thị Minh Hằng có thể đưa ra tòa nhân quyền mà kiện. Xác suất thắng chính quyền Việt Nam khá lớn. Và các chế tài của tòa thì không chính quyền nào có thể bỏ lơ được. Cộng sản Việt Nam đã bị mấy vỏ rồi như vụ ông Trịnh Vĩnh Bình hoặc vụ luật sư người Ý Liberati. Hoặc vụ Lê Anh Hùng vừa rồi, ông ta có thể khiếu kiện chính quyền; nếu không tự làm được thì có thể ủy quyền cho người khác khiếu kiện.

Tuyệt thực để phản đối hay yêu cầu.

Kêu gọi tẩy chay hay biểu tình. Việc tham gia tẩy chay và biểu tình là việc cá nhân mỗi người nhưng kêu gọi tẩy chay thì đó là động thái thách thức với chính quyền nếu điều này nguy hại đến an ninh chính trị và kinh tế của họ.

Kêu gọi các thành viên công quyền như bộ đội, công an, công chức rời khỏi chức vụ và trách nhiệm trong chính quyền độc tài. Điều này có thể làm gãy cơ cấu hệ thống công quyền và làm yếu dần sự vận hành của nó.

Thiết lập bộ máy công quyền song song. Cách này nhằm chứng tỏ cho thấy nhân dân Việt Nam không chấp nhận quyền lãnh đạo của Đảng, chính quyền do Đảng lập nên là nguy

quyền không phải là Chính quyền nhân dân. Cách thức này đã từng xảy ra ở nhiều nước, ví dụ tại nước Nga năm 1993, Quốc hội tuyên bố cách chức Elsin và chuyển giao quyền Tổng thống cho Ruskoi, nhưng bộ máy hành chính thực sự vẫn nằm trong tay Elsin. Trường hợp của Việt Nam khó xảy ra trên thực tế thì tất cả chúng ta cùng đồng lòng xây một e-Nhà nước có e-Hiến pháp, e-Tư pháp, e-Hành pháp. Ví dụ, bước mở đầu chúng ta có thể viết Hiến pháp, sau đó đưa ra tuyên bố như sau: Chúng tôi là... đã chính thức thông qua Hiến pháp này và có ký tên thật. Đây là hình thức ngoại lực khởi Hiến pháp của chính quyền độc tài.

5.7 Thương thuyết

Tùy vào đối tượng thương thuyết mà chúng ta có thuyết phục chính lực lượng phe đối lập, thuyết phục nhóm chao đảo và thương thuyết với cá nhân hay tổ chức đại diện chính quyền. **Thuyết phục chính bên phe đối lập:** đề nghị tăng cường mức độ đấu tranh, ví dụ trả thù Đảng; đề nghị nắm vai trò lớn hơn, ví dụ yêu cầu nắm chức vụ trong e-hành pháp; hoặc đề nghị tham gia đấu tranh rộng hơn, ví dụ trước đây chỉ tham dự biểu tình chống Trung Quốc xâm lược thì nay thêm mở blog thông tin đến cho nhân dân những mặt trái của nhiều vấn đề trong xã hội (giống như hai chị Phương Bích và Bùi Thị Minh Hằng đang làm) và sâu hơn, ví dụ trước đây chỉ biết ký tên trong các kiến nghị thì bây giờ có thể viết và khẳng định lý do mình tham dự kiến nghị và bước tiếp theo mình sẽ làm cái gì. **Thuyết phục nhóm chao đảo:** phân tích cho họ thấy họ có thể tham dự rất đơn giản như tổ thái độ không đồng tình với chính sách nào đó của chính quyền, trang bị cho họ những kiến thức pháp luật phổ quát để họ tránh được sách nhiễu của chính quyền hoặc chính chúng ta bằng biện pháp tag, share và comment những thông tin chỉ trích rất nhẹ nhàng hoặc vui đùa trên blog của họ. **Thương thuyết với cá nhân hay tổ chức của phe chính quyền:** phân tích cho họ thấy làn sóng đổi thay không thể nào cản nổi, thuyết phục và kể cả thương lượng với họ: ngay bây giờ đây họ cần phải quay về với nhân dân, còn nếu bất đắc dĩ phải phục vụ chính quyền thì phải xa rời những hành động ác hại đến nhân dân để hòng giữ được phần nào uy tín và địa vị trong xã hội vào tương lai (ví dụ ta có thể thuyết phục ông Nguyễn Văn Khanh ở Tiên Lãng).

Tùy vào số lượng người mà ta

có thương thuyết với cá nhân hay thương thuyết tập thể. **Thương thuyết với cá nhân** như gây áp lực kinh tế, chính trị và tình cảm, có thể dùng cách thức khích qua các đối tượng thân thuộc của họ như mẹ, vợ, con cái. Ví dụ, trường hợp đồng chí **Cái Tự do** Vũ Văn Hiến có thể tạo áp lực chính trị là anh ta sẽ được gắn danh hiệu Tay sai hạng nhất, hoặc gọi điện liên tục chất vấn vì sao phát ngôn như vậy, hoặc có ai biết đường mẹ và vợ anh ta hay đi lại thì nói bằng quơ kiểu như: “Chà cái ông Hiến ăn nói bậy bạ quá, trên mạng người ta chửi cho không vuốt kịp mặt”. Trong **Thương thuyết tập thể**, chúng ta phải tham dự với họ vào các cuộc vui chơi, diễn đàn, tranh luận. Đôi khi chỉ cần gợi mở cho họ bằng những câu hỏi hơi tế nhị nào đó hoặc kể chuyện tiêu lâm có dính dáng đến những vấn đề thời sự trong nước. Ví dụ, trong trường hợp xe chính chủ chúng ta chỉ cần mở clip “Hitler phản đối xe chính chủ” cho tất cả cùng xem. Nói **Thương thuyết tập thể** nghe to tát nhưng những việc làm đều nhỏ bé như thế thôi. Quan trọng là liên tục và bám chặt; mỗi ngày một việc bé.

Tùy vào thời điểm mà chúng ta có **thương thuyết giai đoạn và thương thuyết chung cuộc**. Từng giai đoạn đấu tranh chúng ta có những mục tiêu nhỏ khác nhau vì thế sẽ có những **thương thuyết giai đoạn** với chính quyền hoặc với công bộc của chính quyền. Ví dụ khi tuyệt thực đòi giảm án cho anh Điều Cày, nếu chính quyền chấp nhận giảm án thì chúng ta hiển nhiên kết thúc việc tuyệt thực hoặc điều đó cũng có thể được chấm dứt nếu chúng ta đạt đến mục tiêu nhỏ hơn là chính quyền sẽ cải thiện đời sống trong tù cũng như chế độ thăm nuôi cho anh Điều Cày. Khi kết thúc một giai đoạn tranh đấu này thì ngay lập tức chúng ta mở giai đoạn tranh đấu khác. Để tránh đổ máu không cần thiết thì những người lãnh đạo cuộc đấu tranh phải tỉnh táo trong **thương thuyết chung cuộc** (điều này xảy ra cho các cuộc cách mạng màu các nước Liên Xô cũ nhưng không được trọn vẹn ở cuộc cách mạng Mùa xuân Ả rập).

Cần lưu ý là tất cả các phương pháp tùy vào tình hình mà được sử dụng song song hoặc từng phần để tăng dần cường độ hay áp lực lên chính quyền.

6. CÁC BIỆN PHÁP HỖ TRỢ:

- **Người đánh nhịp.** Như trên đã nói, điều tối quan trọng của đấu tranh bất bạo động là cần tạo nên cộng hưởng. Phải cần một người, một tổ

chức phối hợp hay đánh nhịp. Trước đây, các tổ chức, các website mạnh ai nấy làm, mạnh ai nấy truyền thông. Bây giờ nhu cầu cấp bách của cuộc đấu tranh bất bạo động là cần phối hợp nhịp nhàng. Vậy ta có cần người lãnh đạo cụ thể không? Theo tôi, giai đoạn này không cần. Chỉ cần các trang web nổi tiếng như Dân Làm Báo, Boxitvn.net, Anhbasm, Dân Luận, X-Cà phê, Người Việt cùng với các bloggers nổi tiếng khác như Xuandienhannom, Phạm Viết Đào, Quechoa,... thống nhất với nhau sẽ truyền thông những lời kêu gọi, yêu cầu, kiến nghị, thông cáo... đồng thời. Tuy là không có lãnh đạo nhưng hiệu lệnh của các trang web nổi tiếng cùng sự hưởng ứng các nhân sỹ sẽ tạo nên một **e-lãnh đạo** tuy vô hình nhưng lại hữu thực. **E-lãnh đạo sẽ có hai mặt tốt:** thứ nhất, **không phải là các đảng phái trong hay ngoài nước nên tránh được sự kèn cựa** bấy lâu nay giữa các đảng phái với nhau; thứ hai, vì không phải dưới ngọn cờ của đảng nào khác nên các thành viên trong Lực lượng nòng cốt trong nước cũng không ngại ngùng và **tránh được sự đổ bần của chính quyền là họ hoạt động bất hợp pháp, là tay sai của đảng này đảng nọ**. Tất nhiên, tùy vào nhu cầu và đến lúc chín muồi, tự thân phong trào sẽ tìm thấy người lãnh đạo đích thực của mình.

Cần thống nhất với nhau kế hoạch trong đó có những hướng dẫn cụ thể cho cách tổ thái độ: cách đưa lên blog cho những người còn e dè, các biểu tượng tranh đấu của lần kêu gọi (ví dụ ngày 19.01 thì phải mang áo màu gì, dùng biểu tượng gì...) Nhóm Dân Làm Báo có khá nhiều họa sỹ thiết kế (tôi thích đọc Dân Làm Báo còn vì những tranh biểu tượng từng bài của nó) nên có thể đảm nhiệm khâu biểu tượng. Tôi nghĩ cần sự góp tay của các luật sư để đưa ra những mẫu chuẩn có sẵn để người đấu tranh có thể tin chắc là mình góp phần nhưng sẽ không bị sách nhiễu.

- **Tạo một website có tên là Tòa án Nhân dân** (tòa án của chính quyền độc tài tuy gọi là Tòa án Nhân dân nhưng không phải là của Nhân dân) để xét xử tổ chức hay cá nhân phục vụ trong chế độ. Hiện tại, chúng ta nên gói gọn ở các tội danh: bán nước, tham nhũng, tay sai, chó săn, vãn nô. Trong website này cũng có phần xây dựng e-Hiến pháp, những tuyên bố phủ quyết những bản án của chính quyền dành cho những người đấu tranh trong nước. Có thể có thêm mục trao giải thưởng giấu cho các cá nhân phục vụ chế độ.

- **Tạo một website để bất cứ đảng viên nào cũng có thể tuyên bố trả thẻ đảng CSVN và về với Nhân Dân.** Ví dụ có bảng: tên tuổi, quê quán, vào đảng Cộng sản ngày nào, trả thẻ đảng vì lý do gì... Theo tôi, quan trọng đối với những đảng viên Cộng sản không phải là cần báo cho đảng biết là mình từ giã đảng Cộng sản mà là báo với Nhân dân biết là mình đã quay về với Nhân dân. Ở website cũng cần có mục từ nhiệm để các quan chức trong bộ máy công quyền có thể tuyên bố là họ tự nguyện từ nhiệm khỏi chức vụ nào đó và sẵn sàng không nhận bổng lộc của chế độ với một lý do nào đó. Ở trang này, ngoài thông tin còn có những lời kêu gọi rời bỏ đảng Cộng sản, rời bỏ hàng ngũ công quyền.

- **Tiến tới tạo một website gọi là Chính quyền Nhân dân mà tạm thời cư dân của nó chỉ là những người có đăng ký hoặc những người hay comment trong các website nổi tiếng khác cộng lại.** Chính quyền Nhân dân sẽ tuyên bố vô hợp hiến hay vô hợp pháp những nghị quyết của chính quyền hiện tại. Hoặc Chính quyền Nhân dân sẽ tranh luận công khai với chính quyền hiện tại những quyết sách đối nội, đối ngoại, an ninh quốc phòng...

- **Các websites, blogs nổi tiếng bây giờ đã trở thành tài sản quý báu của cuộc đấu tranh bất bạo động, vì thế cần phải nhân rộng chúng lên.** Các chủ nhân chắc hẳn không có thời gian chăm sóc cho nhiều blog cùng một lúc. Vì thế, những người khác có thể với sự chấp thuận của chủ nhân làm nhiều bản sao khác nhau trên những mạng cung cấp blog nổi tiếng hàng đầu hiện nay.

Tự do và dân chủ không thể nào được ban phát. Phải đấu tranh giành lấy nó. Mỗi người hãy cố gắng góp một viên gạch, một hạt cát bé nhỏ ngay từ lúc này. Tương lai của đất nước, của dân tộc, của con cháu, của tiếng Việt, của văn hóa Việt nằm trong chính hành động của chúng ta hôm nay. Với nỗ lực của tất cả mọi người, tôi tin rằng ngày đoàn tụ với các anh chị em anh hùng Điều Cày, Củ Huy Hà Vũ, Tạ Phong Tần, Đoàn Văn Vươn... sẽ không xa.

Độc tài phải bị chôn vùi! Chúng ta có chính nghĩa! Chúng ta phải hành động!

Lê G. 25.2.13

DỰ ÁN BOXIT TẠI TÂY NGUYÊN VÀ DỰ ÁN NHÀ MÁY ĐIỆN HẠT NHÂN CÓ GÌ TƯƠNG ĐỒNG VÀ KHÁC BIỆT?

.....*Nguyễn Thế Hùng-Nguyễn Hùng-Trần Hoài Nam 25-02-2013*.....

Đảng và nhà nước VN, với các chủ trương lớn của mình, đã đưa ra nhiều đại dự án, thực hiện nhiều kế hoạch phát triển kinh tế theo định hướng xã hội chủ nghĩa thông qua các công ty, tổng công ty, các tập đoàn nhà nước. Trong vài năm qua không những các tập đoàn nhà nước không phải là các mũi nhọn như được đảng và nhà nước luôn luôn tuyên truyền là đầu tàu sẽ nhanh chóng đưa cả nước vươn ra biển lớn, mà nó tiếp tục đi từ thất bại này đến thất bại khác gây thiệt hại rất lớn cho nền kinh tế cả nước, làm thất thoát to lớn nguồn tài chính rất eo hẹp của đất nước vẫn còn nghèo đói. Nào là **Vinashin, Vinalines, hệ thống Ngân hàng nhà nước, Than khoáng sản, Điện lực VN...** May mà những đại công ty, những tập đoàn này trước mắt chỉ làm thiệt hại vật chất, tài nguyên đất nước, tài sản của toàn dân. Nhưng hậu quả sẽ kéo dài sự nghèo đói của toàn dân thêm vài chục năm hay trăm năm vì phải gánh các món nợ lên đến hàng trăm triệu tỷ đồng, và còn tiếp tục chông chênh nếu cơ chế quản lý đất nước hiện nay - chỉ tập trung hoàn toàn vào một đảng- không được nhanh chóng thay đổi toàn diện.

Đặc biệt có hai đại dự án đang là những **“Chủ trương rất lớn của đảng”**, nếu cứ tiếp tục tiến hành thì không những sẽ làm thiệt hại nặng nề về mặt kinh tế của cả nước mà còn gây ra thảm họa diệt vong đối với đồng bào và tổ quốc Việt Nam, đó là:

1. Đại dự án khai thác **sản xuất quặng thô Boxit** trên toàn vùng Tây Nguyên, được giao cho Tập đoàn Than và Khoáng sản (VINA COMIN) thực hiện.

2. Đại dự án **xây dựng nhà máy điện hạt nhân** trên toàn quốc, được giao cho tập đoàn Điện lực Việt Nam (EVN) thực hiện.

Hai đại dự án này có gì tương đồng và khác biệt?

Những điểm tương đồng:

- Cả hai đều là chủ trương lớn của đảng Cộng sản Việt Nam.

- Cả hai đều bị các chuyên gia và nhiều trí thức Việt Nam tại trong nước và trên toàn thế giới kịch liệt phản đối và kiến nghị đòi hỏi ngưng thực hiện hai dự án này.

- Cả hai đều được hai tập đoàn với đầy bê bối về tài chính, lãng phí tài nguyên quốc gia chịu trách nhiệm thực hiện.

- Dự án Boxit được giao cho một **tập đoàn nhôm Tàu (Chalco)** xây dựng, dự án nhà máy điện hạt nhân tại Ninh Thuận dự trù sẽ do **tập đoàn Rosatom thực hiện. Cả hai tập đoàn đều là của nhà nước có nhiều thành tích tham nhũng, rút ruột công trình, cung cấp trang thiết bị thiếu chất lượng**, cầu kết với các cơ quan nhà nước khác như ngân hàng cùng nhau cho vay qua lại đội giá thành của dự án. Thí dụ tổ hợp quốc doanh Rosatom Nga lại vay tiền của ngân hàng nhà nước Nga cho dự án NMDHN tại VN và cuối cùng người dân VN phải công lưng một cỗ hai ba ngàn gánh chịu thêm món tiền lời họ cho nhau vay.

- **Cả hai dự án sẽ gây ô nhiễm trầm trọng vĩnh viễn môi trường sống**, ảnh hưởng trầm trọng đến sức khỏe và mạng sống của nhiều triệu người dân không những tại khu vực gần nhà máy mà còn lan ra nhiều vùng rộng lớn. Dự án Boxit sẽ thải ra hàng triệu tấn chất phế thải không thể khử trừ gồm chất xút và những chất kim loại nặng, gọi nôm na là bùn đỏ. Riêng dự án nhà máy điện hạt nhân, một khi thảm họa hạt nhân xảy ra thì dân tộc Việt Nam có thể bị diệt vong như đã xảy ra tại Liên Xô (Chernobyl) và vừa mới đây tại Nhật Bản (Fukushima) và một số địa điểm khác trên thế giới.

Những điểm khác biệt:

- **Dự án Boxit được hai đảng Cộng sản Việt Nam và Tàu ngầm ngầm thỏa thuận**, và bị nhà đảng và nhà nước Việt Nam cắt vụn thành nhiều mảnh nhỏ -dưới 1 tỷ

USD- để không phải đưa ra Quốc hội xem xét thẩm định và dân chúng khó biết được biệt cụ thể. Dự án nhà máy điện hạt nhân bị bắt buộc phải đưa ra Quốc hội vì không thể xé nhỏ một nhà máy trị giá 10 tỷ USD.

- Một phần của **đại dự án Boxit đang được thực hiện tại Tân Rai**. Dự án **nhà máy điện hạt nhân** chưa được triển khai nhưng **mặt bằng cho dự án NMDHN tại Ninh Thuận đã được chuẩn bị**.

Với dự án Boxit tại Tây Nguyên, chỉ việc xây dựng một nhà máy thí điểm tại Tân Rai mà đã xảy ra nhiều bất cập. Công tác xây cất và lắp ráp thiết bị đình hoãn hết lần này đến lượt khác. **Máy móc thiết bị của Tàu chưa chạy đã có vấn đề, chưa sản xuất đã rò rỉ ô nhiễm môi trường, các dòng suối xung quanh nhà máy**. Việc vận chuyển hóa chất và boxit với kế hoạch lên đến triệu tấn mỗi năm vẫn chưa biết dùng con đường nào và chưa tiến hành. Cảng chuyên dụng phục vụ vận chuyển boxit tại mũi Kê Gà chưa xây thì nay bị Thủ tướng ra lệnh hủy bỏ sau khi tốn công quỹ nhiều tỷ đồng lên kế hoạch, trung dụng đất đai quanh khu vực dự trù xây dựng cảng.

Có vẻ như đảng và nhà nước VN đã bắt đầu thấy và thăm dò độc hiểm của Tàu nên Thủ tướng đã quyết định ngưng dự án cảng Kê Gà. Và như vậy đại dự án boxit rõ ràng đang bị bệnh nan y bất trị.

Việt Nam có thể rút tía nhiều bài học từ các nước khác như Đức đóng cửa một loạt 8 nhà máy, lỡ xây xong thì quyết tâm không dùng tới như nhà máy ĐHN Zwentendorf tại Áo hay nhà máy Bataan tại Phi Luật Tân, hoặc 95% dân chúng nước Ý bỏ phiếu chống dùng điện hạt nhân trong tương lai. Qua kinh nghiệm đau đớn từ nhà máy boxit Tân Rai của đại dự án Boxit Tây Nguyên, đảng và nhà nước Việt Nam cũng phải can đảm nhận thiếu sót và lập tức ngưng lại dự án xây nhà máy điện nguyên tử tại Ninh Thuận và các nơi khác trên đất nước Việt Nam để sớm tránh lãng phí tiền bạc và thảm họa hạt nhân gây diệt vong tại đất nước Việt Nam nhỏ hẹp đang chịu nhiều bất hạnh.

danlambaovn.blogspot.com

"LIỆU CÒN KIP DỪNG DỰ ÁN BAUXITE Ở VN?"

.....Đài BBC 23-02-2013.....

Truyền thông Việt Nam đang đặt lại vấn đề về tính khả thi của dự án khai thác bauxite ở Tây Nguyên, sau khi có ý kiến nói dự án cần dừng lại khi các cảnh báo của giới khoa học gần đây tỏ ra ngày càng "đúng".

Tờ Dân Trí tuần này dẫn lời một quan chức thuộc Tập đoàn công nghiệp Than và Khoáng sản Việt Nam (Vinacomin), ông Nguyễn Thanh Sơn bày tỏ mong muốn Chính phủ cho dừng ngay dự án khai thác vì lý do 'môi trường và hiệu quả kinh tế', ông nói:

"Cảnh báo của các nhà khoa học về dự án Bôxít ở Tây Nguyên đang dần đúng. Dự án vẫn được thái bằng công nghệ rẻ tiền, nhiều rủi ro... Nếu làm đến cùng thì bôxít sẽ trở thành gánh nặng kinh tế!"

Tiền sỹ Sơn, người giữ cương vị Giám đốc Ban quản lý các dự án than đồng bằng sông Hồng thuộc Tập đoàn này, còn nói thêm:

"Tôi thấy buồn vì những cảnh báo của các nhà khoa học cách đây 3-4 năm đang dần đúng. Thực lòng mà nói, thậm chí tôi cũng phải mong cho việc thử nghiệm thành công. Nhưng rất tiếc, việc thử nghiệm đến nay đã cho thấy rõ kết quả ban đầu là: chậm tiến độ, vốn đầu tư tăng, và chủ đầu tư ngày càng đuối."

Tiền sỹ Sơn được tờ Dân Trí dẫn ý cho rằng "dự án gây nguy hại cho sinh thái, nhưng bây giờ chưa thể hiện. Còn đối với Vinacomin, nếu cứ quyết tâm để thử nghiệm đến cùng thì bôxít sẽ trở thành gánh nặng kinh tế đối với cả ngành công nghiệp than ở Quảng Ninh."

Tờ báo tường thuật tiếp: "Trước hàng loạt vấn đề, Tiền sỹ Sơn mong muốn Vinacomin 2 điều, thứ nhất, dừng cảm xin Chính phủ cho dừng dự án Nhân Cơ, chờ thử nghiệm Tân Rai 'trót lọt'. Nếu có dự án Tân Rai hiệu quả mới triển khai tiếp Nhân Cơ."

'Tuột dốc thê thảm'

Ngày 18-2-2013, trang [Bauxite](#)

[Việt Nam](#), trang mạng đăng tải tiếng nói phản biện của giới trí thức Việt Nam về nhiều vấn đề kinh tế, chính trị, xã hội, trong đó có khai thác Bauxite ở Tây Nguyên, đăng một bài viết phân tích "thiệt hơn" của các dự án và cho rằng:

"... Công nghiệp nhôm toàn cầu, giá nhôm giảm liên tục mấy năm nay ảnh hưởng đến các tập đoàn sản xuất nhôm một thời lừng lẫy.

"Sản phẩm alumin của Tập đoàn công nghiệp Than và Khoáng sản Việt Nam (VINACOMIN) ở Tổ hợp bauxite Tân Rai chuẩn bị chào hàng ra thị trường thế giới ngay lập tức phải hứng chịu thảm cảnh giá nhôm tuột dốc thê thảm.

So sánh giá thành xuất xưởng tại Tân Rai và giá chào bán cho Trung Quốc và Malaysia, trang này cho rằng "một tấn alumin sẽ bị lỗ thấp nhất 40-50 USD."

Đầu tuần này, một loạt các báo như Dân Trí, Thanh Niên, Tuổi Trẻ, Người Lao Động... và truyền thông mạng đã có các bài vở phản ánh các hệ lụy của việc dừng Dự án cảng Kê Gà, một mắt xích liên quan tới các dự án khai thác khoáng sản ở Tây Nguyên vốn được cho là "đầy tham vọng" và có nhiều "tranh cãi."

Nhiều bài báo phân tích những điều được cho là "sai lầm nghiêm trọng" của Chính phủ, Bộ Công thương hay Tập đoàn Vinacomin trong việc mà trang Bauxite Việt Nam chỉ trích là "lập lầy được" và "triển khai lầy được" các dự án bauxite Tân Rai, Nhân Cơ.

Từ hôm 19/2, trong một diễn biến gây chú ý, truyền thông Việt Nam đưa tin Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng sau khi "làm việc" với tỉnh Bình Thuận, đã chính thức tuyên bố "dừng Dự án xây dựng cảng Kê Gà" mà chính ông đã phê duyệt vào năm 2007.

Tờ [Lao Động online](#) hôm thứ Tư cho biết: "Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng đã chính thức tuyên bố 'ngừng xây dựng cảng nước sâu Kê Gà', do phương án xây dựng cảng 'không

mang lại hiệu quả."

'Rất đáng khích lệ!'

Hôm thứ Sáu, trang mạng Bauxite Việt Nam trong bài viết ở đầu trang của mình nhắc lại:

"Nhiều chuyên gia kinh tế như Tiến sỹ Lê Đăng Doanh, Tiến sỹ Nguyễn Thanh Sơn, bà Phạm Chi Lan... đã nêu rõ quan điểm của mình, đề nghị tạm dừng triển khai Dự án để giảm bớt thiệt hại vì sẽ thua lỗ lớn nếu cứ cố tình tiếp tục "đâm lao phải theo lao," tuy nhiên trang này phản ánh rằng có vẻ các tiếng nói của giới chuyên gia trong suốt thời gian dài đã không được Chính phủ 'lắng nghe và coi trọng'.

Ngay hôm 22/2, một Phó Thủ tướng Việt Nam còn được trang mạng của Chính phủ trích dẫn nói "Bùn đỏ sẽ là nguyên liệu sản xuất sắt, thép" liên quan tới dự án khai thác Bauxite ở Tây Nguyên.

Hôm thứ Sáu, tờ [Pháp luật TP. Hồ Chí Minh](#) trích nguồn từ trang [Chinhphu.vn](#) nói:

"Ngày 21-2, Phó Thủ tướng Hoàng Trung Hải chủ trì cuộc họp xem xét kết quả triển khai chỉ đạo của Chính phủ về việc nghiên cứu, xây dựng phương án, công nghệ xử lý bùn đỏ thành các sản phẩm hữu ích, góp phần phát triển ngành công nghiệp chế biến và khai thác bauxite tại Tây Nguyên."

"Phó Thủ tướng đánh giá những kết quả nghiên cứu, thử nghiệm của Viện Khoa học và Công nghệ Việt Nam là rất đáng khích lệ, đưa ra hướng xử lý bước đầu có hiệu quả đối với bùn đỏ," tờ Pháp luật TP. Hồ Chí Minh cho hay.

Những năm gần đây, được biết, giới khoa học và nhiều nhân sỹ, công dân, kiều bào Việt Nam ở trong và ngoài nước, đã nhiều lần bày tỏ ý kiến về tính khả thi của dự án Bauxite ở Tây Nguyên, trong đó Đại tướng Võ Nguyên Giáp từng gửi thư cho các lãnh đạo chính quyền 'bày tỏ quan ngại' về dự án này cả về phương diện kinh tế, môi trường lẫn an ninh quốc phòng.

